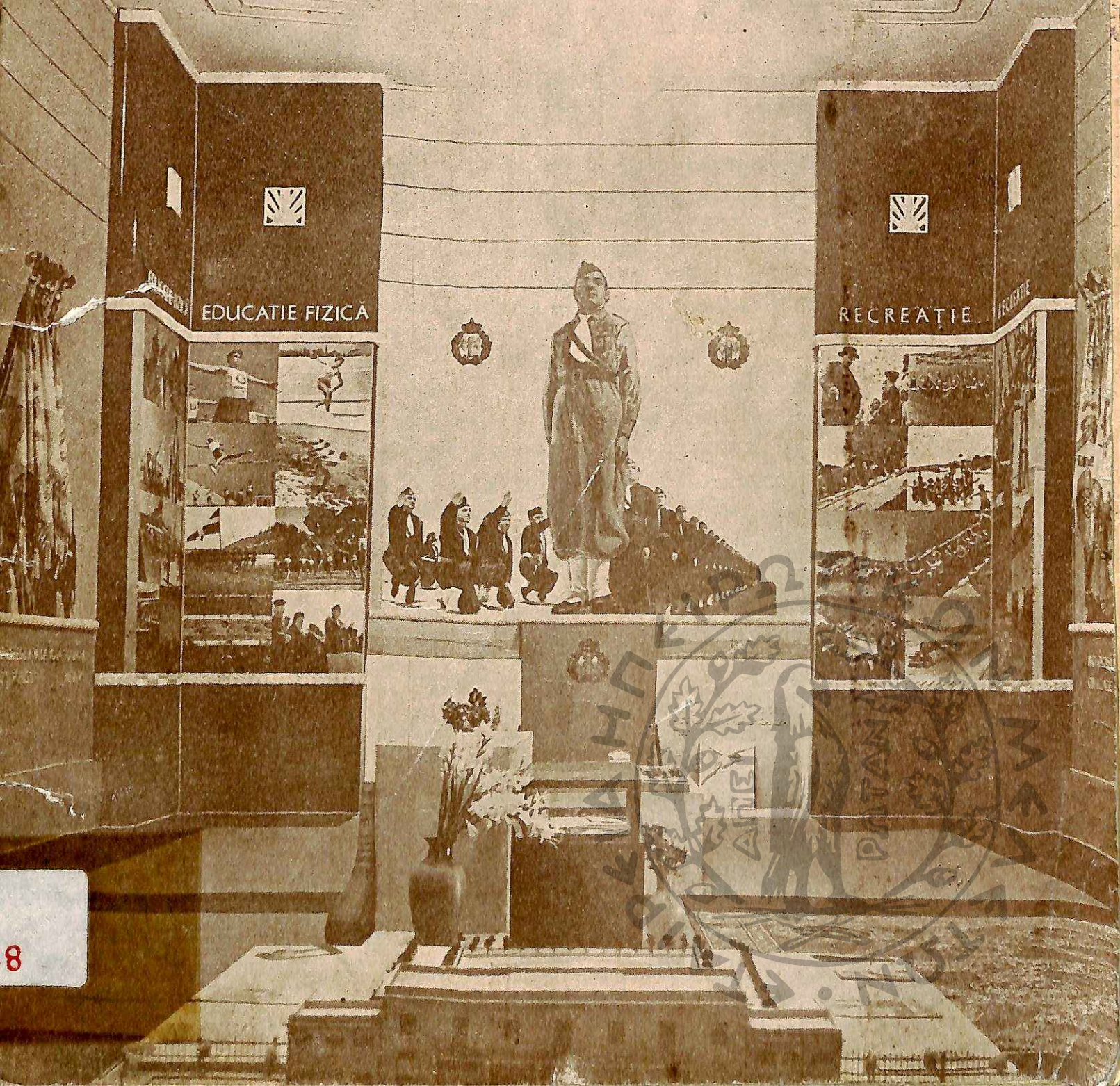

Η Νεοπαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 40
15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1939 - Δ'

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς αὐτήν, ἀναπληρούμενος υπό
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ :
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ : Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 40-15 Ἰουλίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικής Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας) :
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΩΝ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

Ἡ «Νεολαία» εἶναι ἀσφαλῶς τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ καὶ ἠθικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν ἀπομακρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ κύκλου, ἀλλὰ τούναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνευμά του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς τοῦ κατὰ τὸν Ὀκτώβριον. Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μετὰ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικὸν των σύνδεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μετὰ τόσῃ ἐνημερότητι ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν» εὐρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον ἔργον της.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ :

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 % ἄχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΨΕΩΣ πρὸς 3 % • ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 ½ %—4 ½ %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασαί αἱ καταθέσεις εἶναι ἐξ ὁλοκλήρου ἠγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπηλλαγμέναι τελῶν χαρτοσήμου.

Μετὰ ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὸ :

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὔριον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗ ΙΟΥ 31
35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 24-10-81

ΗΜΕΡΟΜ. 24-10-81

ΑΡΙΘ. 30354

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΕΛΛΗΝΕΣ

Τέσσαρες χιλιάδες καὶ πλέον Ἑλλήνων ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ Κόσμου, τὸν ὁποῖον ἐπότισε μετὰ τὸν ἰδρωτὰ του ὁ Ἑλληνισμός, ποὺ ἐφώτισε μετὰ τὰ ἄνθη τῆς διανοίας του καὶ ἐσφράγισε μετὰ τὰ ἀνεξάλειπτα ἴχνη τῆς διαβάσεώς του, ἔδωσαν ἓνα γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ἀντεπροσώπευσαν ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ὁ Ἑλληνικὸς αὐτὸς ὄγκος, ὁ ὁποῖος προσέφυγεν αἰμόφυρτος, ἀληθινὸν ράκος, εἰς τὴν αἰμάσσουσάν ἐπίσης καὶ φωτιζομένην ἀπὸ τὰς φλόγας τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ ἐλευθέρων πατρίδα. Εἰς τὴν τυπικὴν τῶν λέξεων σημασίαν ἓνα γεῦμα εἶναι ἓνα γεῦμα καὶ τίποτε ἄλλο, προσλαμβάνον ἐγκαρδιότητα ἀνάλογον πρὸς τὴν διάθεσιν τῶν συνδαιτημόνων. Τὸ γεῦμα ὅμως τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» ἦτο κάτι περισσότερον ἀπὸ ἓνα ἀπλοῦν συμπόσιον: ἦτο μίᾳ ἀγάπῃ τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων καὶ εἶχε τὴν ἐννοίαν τῆς ψυχικῆς κοινωνίας εἰς τὰ κοινὰ ἰδανικά, εἰς τοὺς κοινούς πόθους, εἰς τὴν κοινὴν ἐπιδίωξιν, τῆς διαδηλώσεως τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἐπωμίσθη τὸ φοβερόν βάρος τῆς σωτηρίας ἑνὸς Ἑθνους. Ὅλοι μας τὸ ξεύρομεν πολὺ καλά: χωρὶς τὸν Ἰωάννην Μεταξάν καὶ τὴν 4ην Αὐγούστου, δὲν ἐκινδύνευσαν μόνον οἱ «πρόσφυγες» νὰ δοκιμάσουν τὰ δεινὰ ποὺ φέρει ἡ ἀναρχία, τὸ μῖσος, τὸ ἀχαλινωγόντον πάθος, ἀλλὰ ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Κανεῖς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ διαφύγῃ, νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸν αἱματηρὸν ὄλεθρον ποὺ θὰ ἐσκόρπιζεν ἡ κομμουνιστι-

κὴ λύσσα. Καὶ ἄς τὸ ξεύρομεν καλά. Ἄν «κατὰ τὰς θλιβεράς ἡμέρας τοῦ 1922 καὶ τὰς χειμερινὰς τοῦ 1923» εὐρέθῃ ἡ ἐλευθερά Πατρίς νὰ περιθάλψῃ τὰς θλιβεράς θεωρίας ποὺ ἔφθασαν ἀπὸ τὴν γῆν ποὺ ἐξαπέστειλε, πρὸ χιλιάδων ἐτῶν, ἀποίκους καὶ ἐκπολιτιστὰς πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις τοῦ κατόπιν Ἑλληνικοῦ κόσμου, δὲν θὰ εὐρίσκετο σπιθαμὴ γῆς νὰ φιλοξενήσῃ τοὺς θλιβεροὺς ὁμίλους ποὺ θὰ διεσπείροντο πανικόβλητοι, καταδιωκόμενοι ἀπὸ τοὺς ἀργυρωνήτους σατανάδες τοῦ βαρεινοῦ ψεύδους καὶ κατασπείροντες τὸ ἔδαφος μετὰ τὰ σώματα οἰκείων, φιλάτων προσώπων, προσφιλῶν ὑπάρξεων.

Οἱ «πρόσφυγες», τοὺς ὁποίους ἐπληξεν ἡ δεινὴ συμφορὰ πρὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ οἱ ὁποῖοι εἶδον, κυριολεκτικῶς, μετὰ τὰ μάτια των τὸν χάρον, αὐτοὶ περισσότερον παντὸς ἄλλου ἠμποροῦσαν νὰ ἐκτιμήσουν τί ἔγινε τὴν 4ην Αὐγούστου. Αὐτοὶ εἶχον τὴν δύναμιν τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ὠξύνθη ἡ διαίσθησις ἀπὸ τὴν συμφορὰν, νὰ διαβλέπουν τὸν ἐπερχόμενον κίνδυνον καὶ τὴν σαρωτικὴν λαίλαπα. Δὲν εἶναι κακαὶ διανοήματα αὐταῖ, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια τῆς ὁποίας τὰς πρώτας ἐκδηλώσεις εἶχομεν ὅλοι εἰς τὰς καθημερινὰς ἀπεργίας, εἰς τὰ κόκκινα σύμβολα ποὺ εὐρίσκοντο ὑψωμένα εἰς ἐκκλησίας, εἰς τὸ βάψιμον τῶν ἀνδριάντων τοῦ Πανεπιστημίου, εἰς τὰ φοβερά γεγονότα τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὰ ἀνατρεπτικὰ κηρύγματα τῶν Ἑλληνικῶν κάμπων.

Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς μὲ τὴν συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν πού γεννᾷ ἡ ὑποχρέωσις παντὸς Ἑλλήνου νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ ἔθνος του, ἀνέλαβε τὸν δύσκολον ρόλον καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας του τὰ ἔχομεν ἤδη ἀπτά, πρὸ ὀφθαλμῶν. Ἡ Ἑλληνικὴ ζωτικότης διωχeteύθη καὶ πάλιν εἰς κανονικὴν τροχίαν, ἡ ἐργασία ἡσφαλίσθη, ὁ καθεύδων πατριωτισμὸς ἐξύπνησε, ἡ Ἑλλάς ἀνέκτησε τὰς δυνάμεις της καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ λόγου της καὶ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους ἔπνευσεν ὁ ἀνεμὸς τῆς ἀναδημιουργίας. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες μαζί, καὶ ὁ καθεὶς χωριστά, εὗρον προστασίαν καὶ ἀντίληψιν καὶ εἶδον τὸ Κράτος ἀληθῶς στοργικὸν νὰ ὑψώνεται ἐπάνω ἀπὸ μικρότητας καὶ πάθη, ἀπὸ ἐκμεταλλεύσεις τοῦ παλαιοῦ τύπου: «Θέλετε ἐκκλησίαν; Θέλετε σχολεῖον; Μάλιστα θὰ τὰ ἔχετε. Θὰ ψηφίσετε ὅμως αὐτὸν τὸν ὑποψήφιον».

Ἐννοεῖται ὅτι ποτὲ αἱ ὑποσχέσεις δὲν ἐπραγματοποιοῦντο καὶ τὰ δυστυχισμένα χωριά ἔμεναν χωρὶς δρόμους, γεφύρια, σχολεῖα, μὲ τὰ μεγάλα λόγια τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῶν. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον Κράτος καὶ πολιτευόμενοί του ἔπεσαν εἰς τόσῃ ἀνυποληψίαν, ὥστε ὁ γράφων νὰ ἴδῃ εἰς χωρίον τῆς Μεσσηνίας χωρικοὺς νὰ ζητοῦν, προκαταβολικῶς, τὴν κατάθεσιν τοῦ ποσοῦ πού ἀντιπροσώπευε τὴν ἀξίαν τοῦ ὑποσχομένου παρὰ τοῦ ὑποψηφίου σχολείου.

Οἱ «πρόσφυγες» περισσότερον ἀκόμη ὑφίσταντο τὴν πίεσιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς διὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν χρειάζεται νὰ ἐκθέσωμεν ἐδῶ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ βράδυ τῆς προπαρατεθούσης Δευτέρας ἠθέλησαν νὰ διαδηλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν ἄνθρωπον πού ἡξιοποίησε τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, ἐξύψωσε τὴν ἐργασίαν καὶ ἐπανέδωσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν δύναμιν καὶ τὴν θέσιν της καὶ τὴν ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν.

Ὁ ψύχραιμος ὅμως παρατηρητής, ὁ ὁποῖος δέχεται τὰ πράγματα ἀπὸ τὸ ἀληθινὸν των φῶς, ὁ φροντίζων νὰ συναγάγῃ τὰ συμπεράσματα πού ἀποτελοῦν ἱστορικὰς ἀληθείας, πέραν τοῦ τυπικοῦ μέρους τοῦ γεύματος πού σκοπὸν εἶχε νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς ἕνα ἀληθινὸν δημιουργὸν Ἑλλήνα, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ καὶ μερικὰς διαπιστώσεις, αἱ ὁποῖαι καὶ ἀπὸ τὴν πείραν τῶν πραγμάτων ἀπορρέουν καὶ ἀπὸ τὰς αἰωνίους ἀληθείας πού διέπουν τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ζωὴν τῶν λαῶν.

Οἱ Ἕλληνες τῆς Μικρασίας, τοῦ Πόντου καὶ Θράκης ἀποτελοῦν ἀπαράβλητον δυναμικὸν στοιχεῖον, χαλυβδωθέν εἰς τὸν καθημερινὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον διεξῆγε ὄχι μόνον κατὰ τοῦ κυρίαρχου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ποικίλων φύλων, τὰ ὁποῖα ὑπέβλεπον τὴν θέσιν του καὶ τὴν ἰσχὺν του. Ὅπως ὅμως ὅλοι οἱ Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ λόγους καθαρῶς ἱστορικοὺς παρουσιάζουν κατὰ τόπους ἴδια χαρακτηριστικά, ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἰδίαν δυναμικότητα. Οἱ τῆς Δυτικῆς Μικρασίας εἶναι δεξιότεχναι τοῦ πνεύματος, διὸ καὶ διαπρέπουν εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν. Οἱ Θράκες ἀποτελοῦν τοὺς καλυτέρους γεωργούς, διασώσαντες εἰς τὰ ἔθνη των παναρχαίων ἀγροτικῶν ἐορτασμῶν καὶ οἱ Πόντιοι, οἱ σημερινοὶ καὶ αἰώνιοι Ἀκρίται μας, ἀποτελοῦν

τὴν στρατιωτικὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ ὑποδούλου γένους. Ὅλα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, μὲ τὰς μοναδικὰς ἱκανότητάς των καὶ τὸ κοινὸν γνώρισμα ὅλων τῶν Ἑλλήνων, τὴν εὐφυΐαν καὶ τὸν πατριωτισμὸν, ἠδυνήθησαν καὶ μέσα ἀκόμη εἰς τὴν κομματικὴν ἀνεμοζάλην τῆς ἐλευθέρως Πατρίδος, νὰ ριζοβολήσουν καὶ ν' ἀποδώσουν εἰς τὸ μικρὸν χρόνον καὶ ν' ἀφομοιώσουν. Καὶ διὰ νὰ γίνῃ ἐκεῖνο, πού διεκήρυξεν ὁ Ἀρχηγός, εἰς τὸ γεῦμα, εἰς τὸν σύντομον, ἀλλὰ ἱστορικὸν λόγον του, δηλαδὴ νὰ συντελεσθῇ τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς ἀναλαμπαδεύσεως ἐνὸς κλάδου τοῦ ἐθνικοῦ δένδρου, νὰ διατρανωθῇ ἡ ἀνυπέρβλητος ζωτικότης καὶ ἀντοχὴ τῶν λαϊκῶν μαζῶν τόσο τῶν γηγενῶν ὅσον καὶ τῶν ἐπανελθόντων ἀδελφῶν καὶ νὰ διαδηλωθῇ ἡ μεγαλουργὸς ἀλληλεγγύη τοῦ ἔθνους. Τί προμηνύει ὁ συγκερασμὸς αὐτὸς τῶν δυνάμεων εἰς ἕνα καθεστὼς τάξεως, ἀσφαλείας, ἰσχύος καὶ ἀντιλήψεως, μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν ὀφθαλμοὺς δὲν βλέπουν καὶ μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν ὦτα δὲν ἀκούουν. Ἐκεῖνοι, ὅμως πού βλέπουν καὶ ἀκούουν μένουν ἐκθαμβοὶ καὶ ἀτενίζουν τὸ μέλλον μὲ μίαν ἐσώψυχον θλίψιν, ὅτι δὲν θὰ ζοῦν μετὰ πενήντα ἢ ἑκατὸν χρόνια, ν' ἀντικρύσουν τὸ θαῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Ὅχι μόνον διότι εἰς ὄγκον θὰ εἶναι μία Φυλὴ ἀπὸ τὰς πλέον ὑπολογισίμους, ἀλλὰ διότι ἡ συγχώνευσις αὐτὴ τῶν ἱκανοτήτων, πού χαρακτηρίζουν τὸν σημερινὸν γηγενῆ Ἕλληνα καὶ τὸν ἐπανελθόντα ἀπὸ τὴν προαιωνίαν κοιτίδα, θὰ δώσῃ ἕνα νέον τύπον Ἑλλήνου, οἷον ποτὲ ἄλλοτε ἴσως δὲν εἶδεν ἡ ἑλληνικὴ Ἱστορία. Ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὁμιλῶν εἰς τὸ ἴδιον γεῦμα, δὲν ἠθέλησε νὰ ρίψῃ τὸ φῶς τῆς ἐρευνητικῆς καὶ φωτεινῆς διανοίας του εἰς τὸ Μικρασιατικὸν δράμα. Τὰ αἴτια, ὅμως, καὶ τὰ αἰτιατὰ ὅλοι τὰ γνωρίζομεν καὶ τὰ διαισθανόμεθα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ χειρότερον κακὸν ὑπάρχει πάντοτε καὶ τὸ καλόν. Οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ.

Ἀπὸ τὴν τραγικὴν περιπέτειαν τοῦ 1922 ἀπέρρευσε ἡ συγκέντρωσις τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς Φυλῆς καὶ ἡ ἀναχώνευσις τῶν κλάδων της. Εἰς τὸ φοβερὸν κακὸν πρέπει νὰ διδῶμεν τὸ μοναδικὸν ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον θὰ προκύψῃ καὶ ἡρχισε προκύπτει. Συσπειρωμένοι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον οἱ Πανέλληνες, διαθέτοντες ἀπὸ κοινοῦ τὰς δυνάμεις των θὰ ἐπιτελέσουν νέα θαῦματα. Ὁ λαὸς τὸ διησθάνθη ἤδη καὶ ὁ τρόπος, πού συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀφομοίωσιν ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει πάντοτε τὴν ἱκανότητα νὰ εὕρεται εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, νὰ εἶναι νέος, ζωντανὸς καὶ πάλιν ὁργανισμός.

Καὶ τὸ Κράτος; Τὸ Κράτος, τοῦ ὁποῖου τὴν ἡγεσίαν ἔχει ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἔχει πλήρῃ συνείδησιν τῆς ὀλκῆς τῶν ἱστορικῶν στιγμῶν. Διὰ τοῦτο ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του τὴν Νεολαίαν, τὴν νεότητα τῶν γηγενῶν καὶ τῶν μετοίκων.

Ἀπὸ τὴν Νεολαίαν αὐτὴν θὰ προέλθῃ ἡ Ἑλληνικὴ αὐριον, ὁ νέος Ἑλληνισμός, ὁ γιῆς, ῥωμαλέος, θαρραλέος, ὡς αὐτὸς πού διαμορφώνεται ὑπὸ τὴν στιβαρὰν χεῖρα καὶ τὴν φωτεινὴν ἀντίληψιν ἐνὸς σοφοῦ Ἀρχηγοῦ.

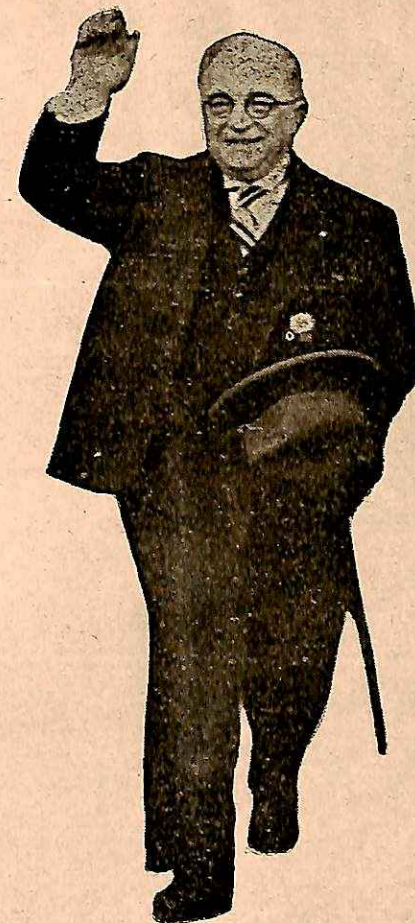
ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ

ΥΠΟΘΗΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

«Τὸ σημερινὸν ἔθνος δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀποτελῇται μόνον ἀπὸ ἀνθρώπους ἡλικιωμένους καὶ ἀπὸ ἀνδρας καὶ ἀπὸ γυναῖκας πού παλαίουν τὸν βίον τῆς ζωῆς καὶ κουρασμένους. Ἐχει ἀνάγκη τὸ παρόν. Ἐχει ἀνάγκη αὐτὸ πού εἴμεθα τώρα, ἔχει ἀνάγκη νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον τῆς ζωῆς, νὰ βλέπῃ τὴν φλόγα τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία θὰ τοῦ θερμαίνῃ τὰ στήθη. Σεῖς εἰσθε αὐτὸς ὁ ἥλιος, σεῖς εἰσθε αὐτὴ ἡ φλόγα καὶ τώρα ἀκόμη πού εἰσθε νέοι δὲν εἰσθε μόνον ὁδηγούμενοι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς μεγαλυτέρους, εἰσθε οἱ θερμαίνοντες καὶ ἐνθουσιάζοντες ἡμᾶς καὶ ἐπομένως εἰσθε κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος οἱ ὁδηγοῦντες ἡμᾶς».

«Τὸ ἔθνος μας ἔχει ἀνάγκη θερμότητος καὶ ἡλίου διὰ νὰ ζήσῃ. Αὐτὸ τὸ ἔθνος, τὸ ὁποῖον πέρασε τόσες κακοτυχίες, πού πέρασε ἀπὸ τόσες πικρίες καὶ ἀπογοητεύσεις. Γιὰ νὰ ζήσουν ἀκόμη καὶ αὐτὲς οἱ οἰκογένειες ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ θερμότητα καὶ ἀπὸ ἥλιον. Καὶ αὐτὴν τὴν θερμότητα καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δώσῃ κανεὶς ἄλλος παρὰ Σὺ, νεολαία, καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς σύνολον».

Φέρτε τὴν χαρὰ καὶ τὴν ζωὴν, τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν μέσα εἰς τὰ σπίτια ὡς ἄτομα. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα αὐτό, μέσα εἰς τοὺς γονεῖς σας καὶ τοὺς μεγαλυτέρους ἀδελφούς σας νὰ φέρετε τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα. Καὶ ὡς σύνολον ἄς περνᾶτε ἀπὸ τοὺς δρόμους τῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν χωριῶν της μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ, μὲ τὸ σῶμα εὐθυτενές, μὲ τὴν χαρὰ εἰς τὰ πρόσωπα καὶ μὲ στρατιωτικὸν ρυθμό, γιὰ νὰ δείχνετε εἰς τὸ ἔθνος ποία εἶναι ἡ ἰσχὺς του καὶ ἡ δύναμις του. Καὶ θὰ δῆτε καὶ τοὺς μεγαλυτέρους ἀπὸ σᾶς νὰ ἐνθουσιασθοῦν μαζί σας. Θὰ δῆτε τοὺς διστακτικοὺς νὰ παρασυρθοῦν καὶ νὰ σᾶς ἀκολουθήσουν καὶ θὰ πάρετε σεῖς τὴν πρωτοπορίαν τοῦ ἔθνους βαδίζοντες πρὸς τὰ ἐμπρός. Θὰ δώσετε τὴν φλόγα σας εἰς ὅλον τὸ ἔθνος καὶ θὰ γεμίσετε τὴν ψυχὴν ὅλων τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν τὸν ἰδικόν σας».

Ioannis Metaxas

ΑΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΙ

Από όλα τα μέρη της Ελλάδος, και τας πλέον ακραίας αυτής γωνίας, αναγγέλλονται ένθουσιωδώς αι προετοιμασίαι του έορτασμού της ημέρας εκείνης η οποία έχει ίσην σημασίαν δια την Ελλάδα οίαν και η της έορτής της Έθνικής Παλιγγενεσίας. Διότι γνωρίζει πολύ καλά ο Έλληνικός λαός ότι η σημαία του Γερμανού Παλαιών Πατρών, εάν εκάλεσε τότε το Γένος δια την αποτίναξιν του ξενικού ζυγού, η της 4ης Αυγούστου εκάλεσε τοῦτον να επανεύρῃ τὸν δρόμον της Έθνικής σταδιοδρομίας του, από τὸν ὅποιον ἕνα κακὸν παρελθὼν ὄχι μόνον τὸν ἀπεμάκρυνεν ἀλλὰ καὶ τὸν ὠδήγει εἰς μίαν νέαν ὑποδουλῶσιν χειροτέρου δυνάστου. Καὶ ὁ Έλληνικός λαός γνωρίζει νὰ ἀπονέμῃ τὴν προσήκουσαν τιμὴν καὶ πρὸς τὰ γεγονότα καὶ πρὸς τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια συνετέλεσαν εἰς τὴν προσπάθειαν καὶ σωτηρίαν της Έθνικῆς του ὀντότητος, τῆς προσόδου καὶ εὐημερίας του. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον καὶ ἐφέτος, ὅπως καὶ πάντοτε, θὰ ἐορτάσῃ μετ' ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ένθουσιασμοῦ του τὴν 4ην Αυγούστου, τὴν κατ' ἐξοχὴν Έλληνικὴν αὐτὴν ἡμέραν.

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

Πολύχρωμον, με πανηγυρικὴν ἐμφάνισιν καὶ ὕλην ἀνταξίαν τῆς μεγάλης ἡμέρας τῆς 4ης Αυγούστου, εἰς τὴν ὅποιαν εἶναι ἀφιερωμένον, ἐτοιμάζεται πυρετωδῶς με συνεργασίαν κορυφαίων ἐπιστημόνων, λογίων καὶ καλλιτεχνῶν, τὸ τεῦχος τῆς 4ης Αυγούστου. Τὸ τεῦχος τοῦτο θὰ περιλάβῃ ὅ,τι ἐπετελέσθη μέχρι σήμερον ἀπὸ τὸ Νέον Κράτος τὸ ὅποιον ἀφορᾷ τὴν Νεότητα ἀπὸ τοῦ βρέφους μέχρι τοῦ ἐφήβου, εἰς ὅλα τὰ πεδία, τῆς ὑγείας, τῆς ἀνατροφῆς, τῆς ἀγωγῆς (ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς) καὶ παιδείας.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

1) Ἡ εἰκὼν τῆς α' σελίδος τοῦ ἑωφύλλου μας παριστάνει μίαν γωνίαν τοῦ Περιπτέρου τῆς Ε.Ο.Ν. στὴν Ἐκθεσὶν «Χάρὰ καὶ Ἔργασίαν» τοῦ Βουκουρεστίου.

2) Ἡ εἰκὼν τῆς τελευταίας σελίδος μας ἔχει ληφθῇ ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Κήπου τῆς Σκαπανίσσης».

ΚΡΗΤΗ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ἀθροαί αἱ δηλώσεις μετανοίας τῶν παραπλανηθέντων εἰς τὴν κομμουνιστικὴν ἰδεολογίαν δημοσιεύονται καθ' ἐκάστην εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι, οἱ ὅποιοι ἀνύποπτοι ἐνέπεσαν σὲ μίαν κακὴν στιγμὴν, μέσα εἰς τὰ τέλματα τῆς Μαρξιστικῆς οὐτοπίας, λησμονήσαντες πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ γῆ αὐτὴ, εἰς τὴν ὅποιαν ἐγεννήθησαν καὶ ἀνετράφησαν εἶναι «ἡ γῆ ἡ Ἑλληνική» τοῦ παλαιοῦ τραγουδιοῦ, ἡ κοιτίς ὧλων τῶν εὐγενῶν ἰδεῶν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐξεπορεύθησαν πολιτισμοὶ καὶ ὑψώθησαν ὡς φάροι φωτεινοί, τῶν ὁποίων τὸ φῶς κατηύγασε καὶ καταυγάζει ὅλον τὸν κόσμον, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐπανεύρουν τὸν Ἑλληνικὸν ἑαυτὸν τῶν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν μάλιστα, πού ὕστερα ἀπὸ μακρὰν περιπέτειαν ἡ Χώρα, κάτω ἀπὸ τὴν ζειδωρον αὐραν τοῦ Νέου Κράτους, βαδίζει καὶ πάλιν ὠραία καὶ ὑπερήφανος στὴν συνέχειαν τῆς ἐνδόξου ἱστορίας της.

Ποία εἶναι ἡ γνώμη ὧλων τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν ἀσήμαντον μειοψηφίαν τῶν παραπλανηθέντων αὐτῶν ἀδελφῶν μας, μᾶς τὴν δίδει ἀνάγλυφα μίᾳ ἐπιστολῇ ἀκόμη, μαζὶ μετὰ τὶς τόσες ἄλλες, πού κάθε τόσο μᾶς ἔρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ελλάδος γεμάται ἀπὸ διαμαρτυρίας καὶ αὐστηρῆς ἐκφράσεως γιὰ τοὺς παραστρατημένους.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κρήτην τὴν φορὰν αὐτὴν — τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν γωνίαν — γεμάτῃ πού ὑπερὸν μένος καὶ ἀγανάκτησιν ἐναντίον τῶν ἐλαχίστων τέκνων της, τὰ ὅποια ἀνύποπτα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, παρεσύρθησαν εἰς τὸν κομμουνισμόν.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι γραμμένη ἀπὸ ἄνθρωπον τοῦ λαοῦ καὶ εἰς τὴν ἀπλότητά της ὑπάρχει ὅλος ὁ ἐθνικὸς παλμός, κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν κατοίκων τῆς Μεγαλονήσου:

«Νὰ γράψετε πὼς δὲν εἶναι γνήσια παιδιὰ τοῦ νησοῦ μας, ὅσοι ἐγροικηθήκανε 1 κομμουνιστές. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβει τὸ μυαλό μου πὼς στὸν τόπο μας αὐτό, πού εἶναι σπαρμένος ἀπὸ μυαλά καὶ αἵματα, πού αἰῶνες δὲν ἐγνώρισε ἡσυχία ἄλλῃ ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ τουφεκιοῦ γιὰ τὴν Ἐνωσὴ καὶ γιὰ τὴν Μεγάλῃ Πατρίδα μας, τὴ δοξαμένη, ἐμπόρεσαν καὶ ἄς εἶναι καὶ πέντε—δέκα καὶ μόνο κοπέλια, ν' ἀκολουθῆσουν τέθια στράτα καὶ νὰ ντροπιάζουμε ἕνα τόπο, ὅπου δὲν εἶναι ἄξιος γιὰ τέθια ντροπές. Πὼς ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ τοὺς ἔκαμε νὰ στραβοπάρουνε οἱ ἄνθρωποι αὗτοι, εἰντα μαγικά τῶσε κάμανε δὲ μπορῶ νὰ νοιώσω. Μὰ ἕνα πρᾶμμα πρέπει νὰ κατέχετε 2, πὼς ἂ δὲ ξαναγαγγύρουνε 3 στὰ πατροπαράδοτα τοῦ τόπου μας, ἀπὸ τοῦ ζεῖ μόνου μετὰ τὴν περηφάνεια τῆς Ἑλληνικῆς Δόξας πού τὴν ἐδόουλεψε ὅσο μποροῦσε στὰ περασμένα καὶ εἶναι ἔτοιμος σὲ κάθε στιγμὴ πάλι νὰ δώσει ὅ,τι μπορεῖ ἄνθρωπος, ψυχὴ καὶ ζωὴ, γιὰ τὸ Μεγαλεῖο της. Ἀὐτὸς ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον καὶ ἐφέτος, ὅπως καὶ πάντοτε, θὰ ἐορτάσῃ μετ' ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ένθουσιασμοῦ του τὴν 4ην Αυγούστου, τὴν κατ' ἐξοχὴν Έλληνικὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Καὶ ἡ ἐπιστολὴ συνεχίζεται γεμάτῃ μένος ἐναντίον τῆς ἰδεολογίας ἐκείνης, πού σφαλίζει μέσα της τὴν φθορά, πού κλείνει μέσα της τὰ σκύβαλα τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργείας.

1 Ἀκούστηκαν, 2 νὰ ξέρετε, 3 γυρίσουν.

Ἀπὸ τὴν συγκέντρωσιν τῆς Νέας Φάλαγγος Ε. Ο. Ν. Μαλτινιώτη.

Η ΗΠΕΙΡΟΣ

Ἡ Θεσσαλία καὶ ἡ Μακεδονία πανηγυρίζουν μετὰ τὴν ἐπικειμένην τακτικὴν συγκοινωνιακὴν τῶν σύνδεσιν μετὰ τὴν Ἡπειρον. Ἦδη ἔγιναν αἱ πρῶται ἐκδρομαὶ ἀπὸ Κοζάνης μέσω Γρεβενῶν εἰς Μέτσοβον καὶ Ἰωάννινα καὶ ἀπὸ Λαρίσης μέσω Καλαμπάκας — Μετσόβου. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν πλουσίαν, μακρὰν καὶ γεμάτην ἀπὸ φωτεινὰ κατορθώματα ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἡπείρου ὑπετάγησαν εἰς τὴν τεχνικὴν τοῦ ἀνθρώπου αἱ ὑψηλαὶ κορυφαὶ τῶν βουνῶν πού ἐχώριζον ὡς τεῖχος τὰς δύο βορείους ἑλληνικὰς ἐπαρχίας. Ὁ νέος δρόμος, ὁ ὁποῖος διανοίγει μίαν ἀπὸ τὰς γραφικωτέρας περιοχὰς τῆς Ελλάδος, φθάνει εἰς ὑψόμετρα ἀνώτερα τῶν 1800 μέτρων. Κατ' αὐτὰς ἐπισπεύδεται ἡ στρώσις καὶ ἀπασχολοῦνται χιλιάδες ἀνθρώπων διὰ τὸ ἔργον αὐτό, διότι ὁ νέος δρόμος θὰ δοθῇ εἰς κοινὴν χρῆσιν ἐντὸς τοῦ θέρους. Ἔτσι, ἐνῶ χθὲς ἀκόμη ἡ μὲν βορειοανατολικὴ Ἑλλάς διὰ νὰ ἐπικοινωνῇ μετὰ τὴν Ἡπειρον ἔπρεπε νὰ ταξιδεύῃ ἀπὸ Φλωρίνης μέσω Κορυτσᾶς καὶ Ἀργυροκάστρου, δηλαδὴ μέσω ἐνὸς ἄλλου Κράτους, τῆς Ἀλβανίας, ἡ δὲ κάτω Ἑλλάς νὰ διαπλεύσῃ τὸν Κορινθιακὸν καὶ νὰ παραπλεύσῃ τὸ Ἰόνιον μέχρι Πρεβέζης, ἐντὸς ὀλίγου τὸ ταξίδι μεταξὺ Θεσσαλονίκης — Ἰωαννίνων καὶ Λαρίσης — Ἰωαννίνων θὰ εἶναι ὑπόθεσις ὀλίγων ὥρων. Ἄν δὲ σημειώσωμεν καὶ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς μεγάλης ἐπὶ τοῦ Μόρνου ἐν Ναυπακτίᾳ γεφύρας, τρεῖς αὐτοκινητόδρομοι, ὁ εἰς μετὰ ἀφ' ἑαυτῶν τὴν Ναύπακτον, ὁ ἄλλος τὴν Λάρισαν, ὁ τρίτος τὴν Θεσσαλονίκην, θὰ ἐνώνουν τὴν Ἡπειρον μετὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα.

Δὲν νομίζομεν ὅτι χρειάζονται πολλὰ λόγια γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ ἡ πολὺπλευρος σημασία αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Τὸ ὅτι ἀνοίγομε διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἀνακτῆσεως τῆς τῆς Ἡπείρου, τὴν χώραν τῶν νεοελληνικῶν θρύλων, εἰς τοὺς ταξιδευτὰς τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν περιοχῶν, δὲν εἶναι, βεβαίως, τίποτε ἀσήμαντον. Ἀλλὰ ἀκόμη σημαντικώτερον εἶναι τὸ ὅτι μαζὶ μετὰ τὸ ὕλικόν ἀδιάβατον τεῖχος τῶν ὀρέων πού ἐχώριζον τὴν Ἡπειρον ἀπὸ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα καταλύεται ἕνα ἄλλο περισσότερον ἐπικίνδυνον, τὸ ψυχικὸν τεῖχος, αὐτὸ πού ἦτο φυσικὸν νὰ γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν Ἡπειρωτῶν τὸ αἶσθημα τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τὴν πικρίαν ἐκ τοῦ αἰσθήματος αὐτοῦ, τὴν πικρίαν τῆς ἀδικίας. Ἐπειτα, μετὰ τοὺς νέους δρόμους, ἀνοίγομε τὴν Ἡπειρον, ὡς γῆν, ὡς τοπίον γεωργικὸν καὶ κτηνοτροφικόν, διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς ἄλλης Ελλάδος καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι τὴν ἀνοίγομε εἰς τὴν ἐντατικὴν ἐργασίαν, τὴν ἐντατικὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ ἀπόδοσιν τῶν φυσικῶν τῆς πόρων χάριν τῶν Ἡπειρωτῶν πρῶτον, καὶ χάριν ὅλης τῆς Ελλάδος ἔπειτα. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται ἐδῶ ν' ἀναπτύξωμεν ὅλας τὰς ἀπόψεις πού διανοίγει ἡ ἀποκατάστασις τῶν συγκοινωνιῶν μετὰ τὴν Ἡπειρον, τὴν ὅποιαν δικαίως πανηγυρίζουν ὅλοι αἱ ἑλληνικαὶ περιοχαὶ μετὰ τὸν ἴδιον ένθουσιασμόν, μετὰ τὸν ὅποιον ἐπανηγύριζαν πρὸ 26 ἐτῶν τὴν στρατιωτικὴν τῆς κατάληψιν. Τὸ ὅτι μόλις μετὰ ἕνα τέταρτον αἰῶνος συμπληροῦμε τὸ ἔργον τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 1913 ὀφείλεται βέβαια ἐν μέρει καὶ εἰς τὴν πληθύν τῶν ἀντιῶν συμβάντων τοῦ ἔθνους, βαρύνει ὁμως ἐξ ὀλοκλήρου τὸ παλαιὸν Κράτος, τὸ Κράτος τῶν ἀφθόνων καὶ κενῶν λόγων, τὸ Κράτος πού δὲν ἐγνώρισε ποτὲ νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ προτιμᾷ μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων μελημάτων πού τοῦ ἐτίθεντο τὸ σημαντικώτερον. Γνωρίζομεν ὅτι θὰ ὑπάρξουν τινές, οἱ ὅποιοι θὰ προφασισθοῦν τοὺς οικονομικοὺς λόγους διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸ γεγονὸς ὅτι 23 χρόνια ὁ κοινοβουλευτισμός δὲν ἠσθάνθη ἐντροπὴν διότι τὰ Ἰωάννινα δὲν εἶχον ἕνα δρόμον νὰ ἐπικοινωνήσουν μετὰ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. Τὸ ἐπιχείρημά των δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν. Μόνον κατὰ τὸ διάστημα τῆς τετραετίας μεταξὺ 1928—32 εἶχαν διατεθῇ δύο δισεκατομμύρια δραχμῶν δι' ἔργα ὁδοποιίας. Ἐνα ἐλάχιστον μέρος ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ ἔφθανε διὰ νὰ ἐνωθῇ ἡ Ἡπειρος μετὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα. Ἄν δὲν διετέθῃ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο χρῆμα καὶ ἡ Ἡπειρος ἔμενε ἀπομονωμένη ὡς σήμερα, τὸ ὀφείλει εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κανεὶς δὲν ἔβλεπε τὴν Ἑλλάδα ὡς σύνολον καὶ τὰ προβλήματα τῆς ἀπὸ τῆς καθολικῆς τῶν προοπτικῆς, ἀλλ' ὁ καθεὶς ἐδόουλεν εἰς μικράς καὶ ταπεινάς καὶ εὐτελεῖς ἐπιδιώξεις.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ Ε.Ο.Ν. ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΝΕΩΝ

Ὅπως ἄλλαχοῦ γράφομεν, εἰς τὸ Καλυκοποιεῖον Μαλτινιώτῃ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔλαθε χώραν συγκέντρωσις τῶν εἰς αὐτὸ ἐργαζομένων νέων, κατόπιν τῆς ζωηρῆς ἐκφρασθεῖσης ἐπιθυμίας των νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ σχηματισθεῖσα νέα αὕτη Φάλαγγ τῆς Ὁργάνωσεως, ἀποτελούμενη ἀπὸ νέους προερχομένους ἐκ τοῦ πλαιοῦ τῆς ἐργασίας, προστίθεται εἰς τὴν μεγάλην στρατιάν τῆς Ε. Ο. Ν., εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας οἱ νέοι ὧλων τῶν τάξεων καὶ ὅλης τῆς Ελλάδος εὐρίσκουν ὅλην τὴν θερμότητα τῆς ἀδελφικῆς ἐγκαρδιότητος, μὰ καὶ ὅλα τὰ μέσα τῆς ἀναδειξεῶς των εἰς ἀξιόους συναγωνιστὰς καὶ συνειδητοὺς φορεῖς τῶν ὠραίων ἰδεῶν τὰς ὁποίας τὸ Κράτος τῆς 4ης Αυγούστου ἔταξε διὰ τὴν Ἑθνικὴν Ὁργάνωσιν Νεολαίας.

ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ὑπῆρξε μίᾳ ἐποχῇ εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ὅποτε ἡ ἀπόλαυσις καὶ τῶν στοιχειωδερῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τοῦτου ἦτο ἀποκλειστικὸν προνόμιον ὀρισμένων κοινωνικῶν τάξεων καὶ οὐχὶ ὧλων τῶν τέκνων τῆς Ελλάδος. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἡ 4η Αυγούστου, ἡ ὁποία μοιράζει ἐξ ἴσου τὰ ἀγαθὰ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ ἡ ὁποία ὕψωσε τὰς θεωρούμενας ὡς παρίας λαϊκὰς τάξεις εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον τῶν κοινωνικῶν καὶ ἀξιολογικῶν μετὰ τὰς λοιπὰς, γιὰ νὰ μπορέσουν τὰ παιδιά τῶν νὰ χάρουν καὶ αὐτὰ τὰ στοιχειώδη ἀγαθὰ τοῦ καθαροῦ ἀέρος, τῆς ἐξοχῆς, τοῦ δάσους, τῆς θαλάσσης, πού ἄλλοτε ἀπέτέλουν προνόμια δι' ὀρισμένους. Ἔτσι μαζὶ μετὰ τὰς ἄλλας μερίμνας τοῦ τοῦ Νέου Κράτος ἀνοίγει διὰ πλάτα τὶς πόρτες τῆς ἐξοχῆς καὶ ὅπως ἀνεκοινώθη 1.800 παιδιὰ θὰ φιλοξενηθοῦν ἐφέτος εἰς τὰς ἐξοχὰς τῆς Πεντέλης. Καὶ τὰ παιδιά αὐτὰ θὰ εἶναι παιδιά τῶν λαϊκῶν τάξεων, διὰ τὰ ὅποια τὸ Κράτος τῆς 4ης Αυγούστου μεριμνᾷ ἐξ ἴσου ὡς καὶ διὰ τὰ λοιπὰ καὶ εἰς ἐπιμετρον τοὺς παρέχει τὰ μέσα νὰ ζήσουν κοντὰ στὰ παιδιά τῶν ἄλλων τάξεων εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Η Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΕΘΝΗ
ΕΚΘΕΣΙΝ «ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ» ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΝ

Η ώραία ξμπνευσίς τής Κεντρικής Διοικήσεως τής Ε.Ο.Ν. νά ἀντιπροσωπευθῇ δι' εἰδικοῦ περιπτέρου εἰς τήν ἐφετινήν ἐκθεσιν «Χαρά καί Ἑργασία», τήν ὁρ-
γανῶθεισαν εἰς τήν ρουμανικήν πρωτεύουσαν, δέν ὑπῆρξεν ἀπλῶς ἡ πρώτη ἐκτὸς τής Ἑλλάδος ἐπίδειξις τῶν ἐξόχων προσπαθειῶν τὰς ὁποίας τὸ Νέον Κράτος καταβάλλει ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τῆς ἀγωγῆς τῆς Νεολαίας, ἀλλ' ἔσχε καί βαθύτερον ἀντίκτυπον ὅχι μόνον εἰς τήν ἐκεῖσε παροικίαν μας, ἀλλὰ καί εἰς ὅλας τὰς πολυπληθεῖς ἀνθρώπινους καὶ πάντοτε προσηλωμένας εἰς τήν μητέρα Πατρίδα ἑλληνικὰς παροικίας τῆς Ρουμανίας.

Ἡ ώραία ἀναπαράστασις τῆς ζωανθῆς εἰκόνας τῆς ἐντάξεως τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος εἰς Φάλαγγας πλήρεις φρονηματοσμοῦ, πρὸς τὰ ἀνώτερα ἐθνικά ἰδεώδη, τῆς μεθοδικῆς καὶ στοργικῆς κατευθύνσεως αὐτῆς πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἀγῶνα προσηρμοσμένον πρὸς τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τοῦ Νέου Κράτους, ἔσχε βαθεῖαν ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων τῆς Ρουμανίας. Καὶ δέν εἶναι διόλου ὑπερβολὴ ἐὰν εἰπωμεν ὅτι προεκάλεσεν ἕνα πραγματικὸν κύμα ἐνθουσιασμοῦ καὶ πατριωτικῶν ἐκδηλώσεων ἐκτάκτως συγκινητικῶν.

Εἰς τὴν σπανίαν ἐπιτυχίαν τοῦ Περιπτέρου τῆς Ε.Ο.Ν. μέγας συντελεστὴς ὑπῆρξεν ἡ ὀλίγας ἡμέρας προηγηθεῖσα ἐπίσκεψις εἰς Βουκουρεστίον τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Νεολαίας κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου, τῶν ὁποίων ἡ ἀφίξις ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἔνυσμα τῶν πατριωτικῶν ἐκδηλώσεων τῶν Ἑλλήνων τοῦ Βουκουρεστίου.

Ὁ κ. Κανελλόπουλος, παριστάμενος καὶ τοῦ Γεν. Προξένου κ. Κουντουριώτου καὶ τοῦ προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας κ. Ρώμα, ὠμίλησεν ἐπὶ ὧραν ἐν τῷ σχολεῖν τῆς Κοινότητος εἰς συγκέντρωσιν τῶν παιδιῶν τῆς παροικίας, γενόμενος ἀντικείμενον ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ.

Ὁ Ἑλληνισμός

τῆς Ρουμανίας δλόκληρος ἐδοκίμασεν ἕνα αἶσθημα ἀνωτέρας πατριωτικῆς ἐξάρσεως καὶ ἐγνώρισε τὸ ἔργον τοῦ Νέου Κράτους ἀπὸ μιᾶς τόσο ὥραιας καὶ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς ὥς εἶναι ἡ Ὁργάνωσις τῆς Ἑθνικῆς Νεολαίας.

Εἰς τοῦτο ἀσφαλῶς συντέλεσε καὶ ἡ καθ' ὅλα ἀρτία καὶ καλλιτεχνικὴ ἐμφάνισις τοῦ Περιπτέρου τῆς Ε.Ο.Ν., πράγμα τὸ ὁποῖον, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ἐφείλκυσε ἰδιαίτερος τὴν προσοχὴν καὶ αὐτῆς τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως Καρόλου τῆς Ρουμανίας, ὅστις παρέμεινε ἐντὸς αὐτοῦ ἐπὶ ἕν περιπτῶν τέταρτον τῆς ὥρας ζητῶν διαφόρους πληροφορίας ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ διευθυντὴν τῆς διεθνοῦς Ἑπικοινωνίας αὐτῆς διοικητὴν κ. Ἰωάννην Καψάλην.

Τὸ Περιπτέρον τῆς Ε.Ο.Ν., τοῦ ὁποῦ τὴν ἐγκατάστασιν ἐπέβλεψεν ὁ ἀνωτέρω διευθυντὴς τῆς Ὁργανώσεως μετὰ καλλιτεχνικὸν σύμβουλον καὶ συνεργάτην τὸν ζωγράφον κ. Θάνον Μακρῆν, ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Ἐκθέσεως «Χαρά καί Ἑργασία» εἰς τὸ μαγευτικὸν προάστειον «Λούνα Μπουκαρέστ», εἶχε διαιρεθῇ εἰς τέσσαρα κύρια Τμήματα.

Εἰς τὸ πρῶτον ἀναπαρίστατο ἡ προσπάθεια τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὴν Ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν τῆς, εἰς τὸ δεύτερον ἡ τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς, εἰς τὸ τρίτον ἡ τῆς Τεχνικῆς Ἑκπαιδεύσεως αὐτῶν καὶ εἰς τὸ τελευταῖον ἡ ἀπασχόλησις τῶν εἰς κοινωφελεῖς σκοποὺς. Ἡ ἀπεικόνισις ἤτο λαν ἐπιτυχὴς διὰ καλλιτεχνικῶν παραστάσεων καὶ εἰκόνων, αἵτινες ἄριστα ἐξεπλήρουν τὸν σκοπὸν τῶν.

Δύο μεγάλοι οὐμβολικοὶ πίνακες, ὁ εἰς παριστῶν τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως κρατοῦντα στοργικὰ ἀπὸ τῆς χειρὸς μικρὸν Σκαπανέα καὶ ὁ ἕτερος τὴν διοικητικὴν διάρθρωσιν τῆς Ὁργανώσεως, προσέδιδον συγκινητικὴν μεγαλοπρέπειαν εἰς τὴν ὅλην ἐμφάνισιν τῆς αἰθούσης.

Ἐξετέθησαν ἐπίσης πλαστικὲς μακέττες ἀναπαριστῶσαι τὸ πρότυπον Στρατόπεδον «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ», τὸ Γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸν πρότυπον Ὑπομέα Ἀθηνῶν. Εἰς εἰδικὴν προθήκην ἐξετέθη ἡ ἐκδοτικὴ ἑργασία τῆς Ε.Ο.Ν., τὰ διπλώματα, μετὰλλια κ.λ.π. Τὴν ὅλην αἰθούσαν ἐπλαισίουν ἐπιβλητικῶς 40 σημαῖαι διαφόρων σχηματισμῶν, κομισθεῖσαι ἐξ Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαίνιων τῆς Ἐκθέ-

σεως τμήμα 100 Φαλαγγιτῶν καὶ τῆς ἑλληνικῆς παροικίας τοῦ Βουκουρεστίου εἶχε παραταχθῇ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Περιπτέρου καὶ ἀπέδωκε τιμὰς.

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κάρολος μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν εἰς τὴν Ἐκθεσιν «Χαρά καί Ἑργασία».

Τὸ Περιπτέρον τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπισκέφθη ἐπίσης ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ρουμανικῆς Νεολαίας «Στράζα-Τσέρν» κ. Θεόφ. Σιντόροβιτς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του καὶ ἄλλων ἀνωτέρων βαθμῶν τῆς Ὁργανώσεως ταύτης, ἐξεφράσθη δὲ καὶ αὐτὸς κολακευτικῶτα διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁργανώσεως τῆς Νεολαίας.

Εἰς τὸν Ἀνακτα, ὅπως καὶ εἰς τὸν κ. Σιντόροβιτς, ἐπεδόθησαν ἀναμνηστικὰ δῶρα παριστῶντα καλλιτεχνικὰ ἐμβλήματα τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Ἐκθέσεως ἐγένετο δεξίωσις ἐν τῷ Περιπτέρῳ τῶν μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας, ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας πλήρους πατριωτικῆς ἐξάρσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, καθ' ἣν προσεφέρθησαν καὶ ἀναψυκτικά.

Τὸ Περιπτέρον τῆς Ε.Ο.Ν. εἶχεν ἐξαιρετικὴν συρροὴν ἐπισκεπτῶν. Εἰς 15 χιλιάδας ἡμερησίως κατὰ τὰς καθημερινὰς ὑπολογίζονται οἱ ἐπισκέπται του, ἐνῶ τὰς Κυριακάς ἔφθανον τὰς 40—45 χιλιάδας.

Ἡ ἐπίσημος ἐπαφὴ τῶν Νεολαίων τῶν δύο φίλων καὶ συμμάχων Ἑθνῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐκθέσεως «Χαρά καί Ἑργασία» ἐδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὰς πλέον ἐγκαρδίας ἐκδηλώσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ρουμανικοῦ τύπου καὶ ἀμφοτέρων τῶν φίλων λαῶν, οἵτινες διείδον τὴν ἀπαρχὴν τῆς στενωτέρας συνεργασίας καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῆς εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς πνευματικῆς προόδου καὶ εὐγενοῦς ἀμίλλης ἅτινα καλλιε-

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κάρολος μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν εἰς τὴν Ἐκθεσιν «Χαρά καί Ἑργασία».

γοῦν τὰς σταθερὰς φιλίας καὶ τοὺς πλέον ἐγκαρδίους δεσμούς. Εἰς ὅλας τὰς ὑποδοχὰς καὶ τὰ δοθέντα γεύματα διέβλεπε κανεῖς ὀλὴν τὴν χαρὰν καὶ τὰ εἰλικρινῆ αἰσθήματα μετὰ τὴν ὁποία ὁ Ρουμανικὸς λαὸς δλόκληρος ἀφθόνως περιέβαλε τὴν ἀποστολήν μας.

Καὶ τὴν σταθερὰν ταύτην ἀπόφασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ρουμανικοῦ λαοῦ περὶ τῆς στενωτέρας

συνδέσεως τῶν ἀποδεικνύουν αἱ συνεχιζόμεναι ἀλληλεπισκέψεις τμημάτων καὶ Ὁργανώσεων μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ μεγάλῃ ἀποστολῇ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἑργατικῆς Ἑστίας ἐκατοντάδων Ἑλλήνων ἐργατῶν, οἵτινες ἀνεχώρησαν ἤδη διὰ νὰ μεταφέρουν τὸν ἐγκάρδιον χαιρε-

Εἰς τὰς ἐγχρώμους ἐσωτερικὰς σελίδας τοῦ παρόντος τεύχους βλέπε πληρεῖς φωτογραφικὸν ρεπορτάζ ἀπὸ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας εἰς τὴν Ἐκθεσιν «Χαρά καί Ἑργασία» τοῦ Βουκουρεστίου.

τισμὸν τῶν ἐργαζομένων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς Ρουμάνους συναδέλφους τῶν.

Ἡ Ἑθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος πρωτοπόρος εἰς ὅλας τὰς εὐγενεῖς καὶ ἑθνικὰς ἐξορμήσεις διὰ τῆς ἐπισκέψεως τῆς ταύτης χαράσσει ἱστορικὸν σταθμὸν διὰ τὴν ἐξέλιξιν ἐπὶ ἐγκαρδιωτέρων τῶν ὀφισταμένων σήμερον ἀγαθῶν σχέσεων τῶν χωρῶν Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν περίπτερον τὸ ὁποῖον ὁργάνωσεν ἡ Ἑλληνικὴ Ε.Ο.Ν., ἐπαρουσίασεν ὅλο τὸ ἐπιτελεσθὲν ὑπ' αὐτῆς ἔργον ἐντὸς βραχέος διαστήματος τῆς δράσεώς της, μικρὸν ἐνδειξὴν τοῦ συντελουμένου σήμερον ἐν Ἑλλάδι Μεγάλου ἔργου ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον ἀπεργάζεται τὰ ἰσχυρὰ τείχη διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῶν ἐχθρῶν καὶ τοὺς φιλικούς προμαχῶνας διὰ τὴν βοήθειαν τῶν φίλων καὶ συμμάχων του.

Τμήμα Ε.Ο.Ν. Βουκουρεστίου φωτογραφούμενον ἐξωθὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Περιπτέρου.

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

Υπό: Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μά είναι βέβαιο;
—Ήρθε άποσταλμένος από τη Βασιλεύσα.
—Άκούστε λοιπόν και κάτι άλλο που μπορεί νάναι και σπουδαιότερο. Έτοιμάζεται μεγάλη έκστρατεία... Τό ξέρει πιά όλος ο κόσμος... Έως στην Κρήτη... Έως στην Κιλικία...
—Ο Γρηγόρης τους διηγήθηκε τὰ καθέκαστα και όσα άλλα άκουσε από τις γυναίκες στο σπίτι της κυρά Σταυραϊνας... Συζητούσαν όλο τ' άπογεμα...
—Είμαι δεκάξη χρονών, είπε ο Μιχαήλ, ο δομέστικός της Άνατολής μπορεί νά με πάρη στην άκολουθία του... Για σκεφθήτε!
—Και γιατί όχι μένα; ρώτησε ο Δημήτρης... Έπειδή είμαι μονάχα δεκαέντε;
—Κί' εγώ, πρόσθεσε ο Γρηγόρης... Άν μάλιστα ή έκστρατεία είναι για την Κιλικία, θαρρώ πώς έχω ένα λόγο παραπάνω...
—Όλοι λοιπόν... μαζί με τόν Νικηφόρο Φωκά... στην Κρήτη ή στην Κιλικία ή στην άκρη του κόσμου... τόσο τó καλύτερο... Τὰ πέταλα τών αλογώ μας θά σπιθίζουν στις κλεισούρες... νά μου τó θυμάστε... έχω κάποιο προαίσθημα, είπε ο Μιχαήλ...
—Ο πατέρας μου, πρόσθεσε ο Γρηγόρης, ήταν δεκατεσσάρων χρονών μονάχα όταν φόρεσε τ' άρματα...
—Πώς τó ξέρεις; ρώτησε με θαυμασμό ο Δημήτρης.
—Μου τó είπε ο Άθανάσιος... Και μη σάς φαίνεται παράξενο. Τά τραγούδια της πατρίδας μου λένε για πολεμιστές που μόλις είχαν κλείσει τὰ δώδεκα...
—Τ' άκριτόπουλα φαίνεται βγαίνουν όπλισμένα από την κοιλιά της μάνας τους!..
—Γιατί τó λές αυτό Μιχαήλ; Μηπως ο Γρηγόρης ήταν μεγαλύτερος όταν χτυπήθηκε με τούς Σαρακηνούς;
—Εγώ; Μά δέν ήξερα ούτε πώς πιάνουν τó δοξάρι...
—Τί σημαίνει, άφου είχες τó κουράγιο... Αυτό είναι τó παν... Άλλος θά τρεχε νά κρυφτή με τούς καλόγερους...
—Εσείς λόγου χάρη, θά κρυβάσαστε;
—Εγώ όχι, είπε ο Μιχαήλ.
—Ούτε εγώ, είπε ο Δημήτρης.
—Βλέπετε λοιπόν; Και οι τρεις έχουμε ό,τι χρειάζεται για νά μάς πάρη μαζί του ο Νικηφόρος...
—Κί' ένα μονάχα μάς λείπει, παρατήρησε ο Μιχαήλ.
—Τί; τί; ρώτησαν οι άλλοι με περιέργεια...
—Βρήτέ το έξυπνοί μου!... Θά σάς βοηθήσω... Άν τόχαμε δέ θά μάς χρε-

αζόταν καθόλου την ώρα της μάχης, κι' όμως δίχως του, είναι βέβαιο, για τώρα τουλάχιστον, δέ θά δούμε πρόσωπο Σαρακηνού...
—Αυτό μονάχα; ρώτησε ο Δημήτρης γελώντας.
—Εμπρός λοιπόν...
—Άπλούστατα πρέπει νά γνωρίζουμε τόν Νικηφόρο Φωκά...
—Ναί, με τη διαφορά πώς δέν είναι άπλούστατο, καθώς είπες... Άν ήμουναι ειδωλολάτρης θά πρόσφερνα θυσία στην Τύχη... είπε ο Μιχαήλ.
—Γιά ποιά λόγο τόσο φασαρία μιά και μπορούμε νά τά καταφέρουμε μόνοι μας... παρατήρησε ο Γρηγόρης.
—Είμαι περιέργος ν' άκούσω τί προτείνεις...
—Αυτή τη στιγμή τίποτα... Μ' άφου τόσα έπίσημα πρόσωπα πρόκειται νάρθούν και μάλιστα γρήγορα... γιατί νά μην έλπίσουμε πώς μπορεί...
—Νάρθη κι' ο δομέστικός;
—...ή κάποιος άλλος που θά μάς βοηθήσει... Παιδιά, πρόσθεσε ο Γρηγόρης με έπίσημο τόνο, τώρα θά νοιώσουμε τί αξίζουμε... Δέν έχω κανένα σχέδιο· έξ' άλλου τó πώς θά ένεργήσουμε θά μάς τó δείξουνε όλοφάνερα οι περιστάσεις· αν είμαστε έξυπνοι... Χρειάζεται μονάχα νά μαθαίνουμε τó κάθε τι και νά είμαστε έτοιμοι... Οι πληροφορίες που έχουμε δέν είναι άρκετές. Μπορούμε νάχουμε περισσότερες και πώς;

Η Χρυσοθέργαινα είχε άδυναμία στο μοναχούκι της.

—Όχι βέβαια από τόν πατέρα... παρατήρησε ο Δημήτρης...
—Γιατί;
—Θά μάς πη μονάχα κείνο που νομίζει πώς πρέπει νά ξέρουμε.
—Τότε λοιπόν άς περιμένουμε...
—Ένα πράμα άκόμα, είπε ο Γρηγόρης... Χρειάζεται νά τó κρατήσουμε μυστικό... Κανείς, άπολύτως κανείς, νά μη μάθη... Πολλοί για πολλούς λόγους μπορεί νά σταθούν έμπόδιο στο δρόμο μας...
—Έχεις δίκιο, είπε ο Μιχαήλ και σκέφθηκε τη μητέρα του.
Η Χρυσοθέργαινα είχε τόση άδυναμία στο μοναχούκι της που καταντούσε πιά πάθος... Θαρρείς πώς όλα στον κόσμο γίνανε για χάρη του και ή αξία τους ήταν άνάλογη με την προτίμηση που τούς είχε... Ο άδελφός της, ο Πρωτοσπαθάρης, άφου πολλές φορές τη συμβούλευε νά γίνη πιό λογική, «Η πολλή αγάπη, και μάλιστα σά δείχνεται, μπορεί νά χαλάση τó χαρακτήρα του παιδιού», είδε κι' άπόειδε πιά και μόνο που κάποτε την πείραζε: «Γιά όλον τόν κόσμο ο ήλιος βγαίνει από την Άνατολή, για την Άναστασά από τὰ μάτια του κανακάρη της...» Κί' όσο ήταν μικρός, ή Χρυσοθέργαινα φαινόταν ήσυχη κι' ευτυχισμένη, μά όσο τὰ χρόνια περνούσαν και μεγάλωνε ο Μιχαήλ κι' άντρευσόταν και ξυπνούσε μέσα του ή φλογερή διψασμένη για περιπέτειες ψυχή του πατέρα του, γινόταν νευρική και συχνά έκλαιγε... Κοίταζε λοξά και παραμόνευε θαρρείς τó ξεφτέρι της, όπως τόν έλεγε, που άναφτερουγούσε και δοκίμαζε κάθε τόσο τη δύναμή του, άνυπόμονο νά της αφήση γειά.
Η καρδιά του Μιχαήλ μάτωνε μόνο με την ιδέα πώς μπορούσε ν' άντικρύση τὰ δακρυσιμένα μάτια της νά τόν κοιτάζουν με βουβό παράπονο... «Κί' εγώ λοιπόν τί θά γίνω;»
—Τί σκέφτεσαι; ρώτησε ο Γρηγόρης... και τόν κοιτάζε με άπορία.
—Κί' αν σου πώ δέ θά μπορέσης νά καταλάβης, άπάντησε ο Μιχαήλ... Θαρρώ όμως αν βρισκόσουν στη θέση μου θ' άναγκάζοσουν ν' άνοίξης ένα από τὰ τρία σφραγισμένα πιτάκια του πάτερ Εϋτύχιου και μάλιστα κείνο που έχει την έπιγραφή: «Όταν δέν ξέρης ποιά δρόμο νά διαλέξεις».
—Πρώτα θά σκεφτόμουν όμως δυό μέρες...
—Και δέκα νά σκεφθώ μου φαίνεται πώς δέ θά θρώ λύση... Ύστερα οι πολλές σκέψεις δέν είναι για μένα, πρόσθεσε γελώντας και τίναξε τó κεφάλι έτσι, όπως κάνει κανένας όταν θέλη νά δώξη κουνούπια που τó τριγύρισαν εξαφνικά και τόν ένοχλούνε με τη βουή και τὰ κεντήματά τους...
—Τότε νά σκεφθούμε έμείς για σένα...
—Ναί... μά μπορεί και νά μην παρουσιασθή καθόλου άνάγκη... Άς περιμένουμε...

Τό φθινόπωρο ήρθε πρώιμο τó χρόνο... Μεγάλα σύννεφα διάβαιναν τόν ουρανό... άνέβαιναν από τó βουνό σάν τεράστια ζωα, κοιτάζαν θαρρείς και κατασκόπευαν μιά στιγμή με τη φριχτή μουσούδα τους που πρόβαλλε μόλις άπάνω από τις κορυφογραμμές κι' ύστερα χάνουνταν κι' άπλώνουνταν στη γαλάζια άπλωσιά... σκοτεινά με άλλόκοτα σήματα, με πόδια άγυγλωτά και ούρες και πλάτες κατάμαυρες...
Οι άνθρωποι κοιτάζαν και σταυροκοπιούνταν και συχνά έθλεπες πέντε και δέκα μαζί νά συζητούν με χαμηλή φωνή. και νά σκορπίζουν ύστερα με σκυμμένο κεφάλι κατσούφηδες...
Άλλοτε οι βοηγές οι πρώιμες ήταν καλόδεχτες γιατί τó καλοκαιράκι τ' Άη Δημήτρη θάρνγόναν με τη σειρά του και τó μεγάλο παζάρι, που γίνονταν πάντα με την ευκαιρία της γιορτής, θ' άπλώνονταν όχι μονάχα κάτω από τούς έμβόλους, μά και έξω στο ύπαιθρο, όπου στήνονταν σκηνές και στελιώνονταν ξύλινες παράγγες πρόχειρες... Εκεί που ήταν μονάχα χωράφια χέρσα, έθλεπες εξαφνικά νά ξεφυτρώνη μιά όλόκληρη πολιτεία παραδολή και γλωσσού... «Πανσπερμία φυλών».
Μά όλα τὰ πράματα οι άνθρωποι τὰ βλέπουν με τὰ μάτια της ψυχής τους· έτσι τρουαγμένοι καθώς ήταν με τὰ τέρατα και τὰ σημεία που διαλαλούσαν οι γυναίκοιλες και οι καλόγεροι, και τάλεγαν και τὰ ξανάεγαν οι άπλοϊκοί άνθρωποι τού λαού, κατάντησε στά σύννεφα του φθινοπώρου που στάθηκαν τὰ ίδια κι' άπαράλλαχτα από τότε που πλάστηκε ο κόσμος ως τὰ σήμερα, κατάντησε, λέω, νά ξεκρίνουν υάδρα προμηνύματα.
Ο έπαρχος της πολιτείας βλέποντας την άνησυχία τούτη που κάθε μέρα φούντωνε και πιό πολύ, άποφάσισε νά πάρη τὰ μέτρα του... «Ο λαός είναι σάν τη θάλασσα!» σκέφτηκε. «Άμα την παραδέρνει ο άνεμος και μαυρίζει και φουρτουιάζει δέν ξέρεις που θά ξεσπάση...» Έθγαλε λοιπόν περιπολίες στους δρόμους για την τάξη και διάρισε οι δημόσιοι μαγκλασίδες νά σκορπίζουν κάθε ύποπτη συνάθροιση στους δρόμους και τὰ καπηλειά· καταδίκασε και μερικούς φωνακλάδες σέ ξυλοδαρμό, κι' άλλους τόσους που κάνανε τούς μάγουσ και τούς άστρονόμους σέ πόμπημα, κι' έτσι βουβάθηκαν για κάμποσο καιρό, από φόβο, οι κακές οι γλώσσες και οι λαοπλάνοι.
Ύστερα μιά μέρα κάλεσε τούς άρχόντους στο παλάτι του και τούς έμλησε έτσι:
—Μάθατε βέβαια, ευγενέστατοι, την άπόφαση του θεοσέβαστου βασιλιά και κυρίου μας νά μάς έπισκεφθή, μάθατε άκόμα και την αίτία και νοιώσατε δίχως άλλο την άνησυχία του λαού που διάφοροι λαοπλάνοι προσπαθούν νά παρασθούν σέ άνταρσία... Άναγκάστηκε νά μεταχειριστώ σκληρά μέτρα... Καλύτερα νά πούν πώς είμαι σκληρός παρά πώς παραμελώ τó χρέος μου... Άν κανείς έχη άντίθετη γνώμη άς την πη λεύτερα· αν όχι, παρακαλώ νά βοηθήση για νά κρατήσουμε την άγια τάξη... Έτσι, όταν μάς έρθη ο τρισέβαστος, καμιά παράταιρη φωνή νά μην ά-

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τω καιρώ εκείνω είπεν ο Κύριος εις τούς μαθητάς Του. Σεις είσατε τó φώς, μά την άλήθειαν, σάς λέγω, μέχρις ότου ύπάρχει ο ουρανός και ή γη, ένα γινώτα ή μιά κεραία δέν θά άμειληθή από τόν νόμον μέχρι της έποχής που δ-λα θά έκπληρωθούν.
«Όποιος λοιπόν δέν έκπληρώση μίαν έκ τών έντολών τούτων και την πιό μικρή και δόξη έτσι τούς ανθρώπους (ότι ήλθα δηλαδή νά καταργήσω τούς νόμους και τούς προφήτας) θά είναι ο τελευταίος εις την Βασιλειαν τών Ουρανών, όποιος δέ τάς έκτελέση και τας δίδάξη, αυτός θά όνομασθι μέγας εις την Βασιλειαν τών Ουρανών».
Τω καιρώ εκείνω είπεν ο Κύριος τούς έαυτού μαθητάς: Ύμεις έστε τó φώς του κόσμου· ού δύναται πόλις κρυβήναι έπάνω όρους κειμένη· ουδέ καί ουσι λύχνον και τίθεισιν αυτόν υπό τόν μόδιον, αλλά επί την λυχνίαν, και λάμπει πάσι τοις έν τη οικία. Ούτω λαμψάτω τó φώς· Ύμων έμπροσθεν τών ανθρώπων, όπως ιδώσιν ύμων τὰ καλά έργα και δοξάσωσι τόν Πατέρα ύμων τόν έν τοις ουρανοίς.
Μη νομίσετε ότι ήλθον καταλύσαι τόν νόμον ή τούς προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι· άμην γάρ λέγω ύμιν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και ή γη, ίωτα έν ή μιά κεραία ού μη παρέλθη από τού νόμου έως αν πάντα γένηται. Ός εάν ούν λύση μίαν τών έντολών τούτων τών έλαχίστων και διδάξη ούτω τούς ανθρώπους, έλαχιστος κληθήσεται έν τη βασιλεία τών ουρανών· ός δ' αν ποιήση και διδάξη, οδτος μέγας κληθήσεται έν τη βασιλεία τών ουρανών.
Μη νομίσετε ότι ήλθα για νά καταργήσω τόν νόμον ή τούς προφήτας· δέν ήλθα νά καταρ-μασθι μέγας εις την Βασιλειαν τών γήσω, αλλά νά συμπληρώσω, διότι Ουρανών.
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ
Ο Κύριος ήμων Ίησους Χριστός λέγων εις τούς μαθητάς του ότι «σείς είσατε τó φώς του κόσμου», έννοούσε ότι οι μαθηταί του δια της διδασκαλίας των και τών καλών των πράξεων άποτελούν τó φώς της άληθείας, τó όποιον φωτίζει τας ψυχάς τών ανθρώπων, ένα φώς, που δέν μπορεί νά κρυφτή—καθώς λέγει—όπως δέν μπορεί νά κρυφτή μιά πόλις κτισμένη έπάνω σέ βουνό.
Ο Κύριος ήμων δέν ογομάζει «φώς του κόσμου» μόνον τούς Άποστόλους, αλλά όλους τούς όπαδούς Του. Άφου αυτός είναι τó μέγα και ούράνιον φώς της Άληθείας και της άρετής και άνε-κουστή άνάμεσα στους χαίρετισμούς του λαού και τις εύκές του...
Για μιά στιγμή άκολούθησε σιωπή· ύστερα ο Πρωτοσπαθάρης Γρηγοράς πήρε τó λόγο...
—Η έξοχότης σου δουλεύει με φρόνηση και άξιοσύνη τόν Βασιλιά—μακάρι κι' άλλοι έτσι...—και μείς, καθώς ταυριάζει, θά βοηθήσουμε μ' όλη μας τη δύναμη αν παρουσιασθή άνάγκη... Μά δέν τó πιστεύω... Ο λαός σέβεται την ιερή κεφαλή Του και θά παρακαλέσθι γονατιστός δέ όλη του την καρδιά τó μεγαλομάρτυ Δημήτρη νά του ξαναδώσθι την ύγεια Του... Γι' αυτήν τρέμει... και δέν καταλαβαίνει για ποιά λόγο τυραννιέται έτσι ο πιό θεοσεβής, ο πιό μακρόθυμος κύριος και άκόμα ο πιό στοργικός πατέρας...
Οι άρχόντοι κατάρχησαν συναμεταξύ τους.
Ο Γρηγοράς έμλησε σά βέρος πα-

λατιανός... Πασπάλισε ένα φαρμακρό χάπι με χρυσόσκονη και τó παρυσίασε με τέτοιο τρόπο που σου ήταν άδύνατο νά τ' άρνηθης...Μ' ένα σμπάρο χτύπησε όχι δυό μά πολλά μαζί τρυγόνια... Πρώτα πρώτα κολάκεψε τόν Έπαρχο που τόν παίνισε· έτσι φανερά για την πίστη του και την άφοσίωσή του· από τ' άλλο μέρος όμως πλάγια τόν κατηγόρησε πώς ξεπάσσε πάνω στον πιό άθώο, τó λαό, που τó κάτω κάτω της γραφής τὰ ίδια αίσθήματα φανέρωνε κι' αυτός με τόν δικό του τρόπο... Και αυτό δά που ξετρεχε περισσότερο άπ' όλα, έρριξε την πικρή του σαίτα ένάντια σ' όσους είχαν τη δύναμη νά προστατέψουν τó βασιλιά κι' όμως δέν τόκαναν, τόν παρακοιμώμενο Βρίγγα λόγου χάρη, τόν παντοδύναμο άρχοντα του Χρυσοτρίκλου και όλη την κλίκα του...
(Άκολουθεί)

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΠΟΛΕΩΣ

Ήταν 10 ή ώρα όταν φθάσαμε με το σιδηρόδρομο στο Μεσολόγγι. Ο Σταθμός κι' ο δρόμος που οδηγεί στο ξενοδοχείο — το καλλίτερο που θα μπορούσε ο επισκέπτης να ζητήσει για σχετική άνεση — δεν θυμίζουν τίποτε από την ιστορία ή το θρόλο της ιερής πόλεως.

Μόνο με την φαντασία του κανείς δραματίζεται το θρυλικό δλοκαύτωμα του Καψάλη, την εξαντλητική πείνα των Μεσολογγιτών, το τυπογραφείο του Μάγερ, που αδιάκοπα δίνει στην αθανασία το ημερολόγιο της πολιορκίας, την ήρωική αντίστασι και στο τέλος την ήρωική έξοδο...

Και προχωρώντας στους ασφαλτοστρωμένους δρόμους του Μεσολογγίου περπατά με κάποια συστολή, με κάποια ευλάβεια, σαν να φοβάται μη βεθλώσει τον ιερό χώρο που τον καθηγάσαν ήρωες και τιτάνες.

Και σιγά-σιγά, σ' έθνικό δραματισμό πάντοτε, βλέπει να ξεπροβάλλει η υπερκόσμια μορφή του φιλέλληνας και ποιητού, του Λόρδου Βύρωνος, που ασφαλώς αναγαλλιάζει η ψυχή του πάνω από την ιερά πόλι καμαρώνοντας τη νέα γενεά, που βαδίζει πάνω στα ίχνη της παλιάς γενεάς του 1821.

Και ακριβώς η νέα γενεά είναι εκείνη που ξυπνάει τα όνειροπολήματα του επισκέπτη, για να τον τραβήξει από τους δραματισμούς μέσα από τα βάθη των εκατόν

και πλέον έτών και να τον προσγειώσει στη σημερινή πραγματικότητα.

Η νέα γενεά του Μεσολογγίου με την πιο ποικιλόμορφη καταγωγή — με έθνική και με Μεσολογγίτικη συνείδησι — είναι αναστημένη και ανασταίνεται με τα ιδανικά εκείνα που γέμισαν με δύναμι και αποφασιστικότητα το χέρι του Καψάλη να ανατινάξει τον άνεμόμυλο, που ώπλισαν το χέρι της μάνας με το μαχαίρι για να σκοτώσει το μονάκριβό της παιδί και να σκοτωθεί κατόπιν κι' η ίδια, για να μη πέσουν στα χέρια των βρβάρων, τα ιδανικά αυτά ακριβώς που αδελφωμένα και εναρμονισμένα με τα ιδανικά της 4ης Αυγούστου χειραγωγούν την Έλληνική Νεολαία προς ένα καλύτερο μέλλον.

Τέτοια είναι η Νεολαία του Μεσολογγίου.

Αθλητική και περήφανη με το κεφάλι ψηλά έχει επωμισθεί τη βαρύνουσα ιστορική κληρονομιά της. Μια κληρονομιά γεμάτη θριάμβους και ήρσις, που θα την παραδώσει στους επερχομένους πιο πλούσια σ' επιταγές και υποχρεώσεις, γιατί κι' αυτή θα της προσθέσει δικές της ενέργειες αξίες παιάνων και διθυράμβων.

Η Νεολαία του Μεσολογγίου είναι ίσως-ίσως η πιο αξιοπρόσεκτη.

Ενοιωσε καλά μέσα στα κατάβαρα της ψυχής της τα λόγια του Αρχηγού κι' έγινε μέσα στην Κοινωνία «Πρότυπο τιμής και καθήκοντος». Δεν θα ήθελε ίσως νέους του Μεσολογγίου να παρεκτρέπονται μέσα στους δρόμους. Δεν θα τους ήθελε, βέβαια, βλοσυρούς και γερασμένους! Έχουν μέσα τους και τη νεανική ζωηρότητα και την ευθυμία. Μ' άλλο αυτό κι' άλλο οι παρεκτροπές εκείνες που στιγματίζουν τους νέους και τους αναδεικνύουν άσεβεις, χωρίς αίσθήματα και ιδανικά, χωρίς εκείνο που λέμε, με την καλή σημασία του, φιλότιμο! Θα τους ήθελε όλους αγνούς να σ' ας χαιρετούν με το χαμόγελο στα χείλη, ευγενικούς και χαρούμενους! Δεν θα τους ήθελε να γυρίζουν στα καφενεία. Η Ε. Ο. Ν. άλλωστε φρόντισε να τους τραβήξει από αυτό το ψυχοφθόρο καφενείο που απεργάζεται την καφενοβόλ κοινωμία της αδρανείας και της τεμπελιάς. Τους έφτιασε το «Σπίτι» τους. Το σπίτι του Φαλαγγίτου. Το περίφημο αυτό έντεκτριο της Νεολαίας του Μεσολογγίου μέσα στο οποίο συγκεντρώνονται κάθε βράδυ οι νέοι αυτοί για να παίξουν, πότε για να μιλήσουν μεταξύ τους, πότε για να δουν τον Καραγκιόζη που τον παίζουν Φαλαγγίτες, πότε για να ακούσουν το ραδιόφωνο ή για να φωτισθούν με τις μορφωτικές διμιλίες του Νομάρχη, του Περιφερειακού Διοικητού ή άλλων βαθμοφόρων της Νεολαίας ή και αυτών των ιδίων των συναδέλφων των.

Είναι περίφημο το σπίτι αυτό του Φαλαγγίτου. Φτιαγμένο ακριβώς γι' αυτή τη δουλειά. Οι πόρτες του, τα έπιπλα του, φέρνουν σκαλιστά τα έμβληματα της Ε.Ο.Ν. και το όλον περιβάλλον είναι χαρούμενο!

Απέναντι σχεδόν είναι το γυμναστήριο της Ε.Ο.Ν. που θα χρησιμεύσει πολύ γρήγορα — έτσι τουλάχιστον βεβαιούν οι υπεύθυνοι — για οικόπεδο ανέγερσως του μεγάρου της Νεολαίας.

Δεν ξέρω! Μά δίπλα στα παιδιά του Μεσολογγίου εμπνέεται κανείς από αισιοδοξία και αυτοπεποίθησι. Δεν μπορεί ένα Κράτος με τέτοια παιδιά να μη βαδίζει μπροστά. Είναι η Νεολαία αυτή ο ανατέλλων ήλιος, που όπως είπε κάποτε ο Αρχηγός, μας ζωογονεί με τις αχτίδες του και μας γεμίζει έλπίδες.

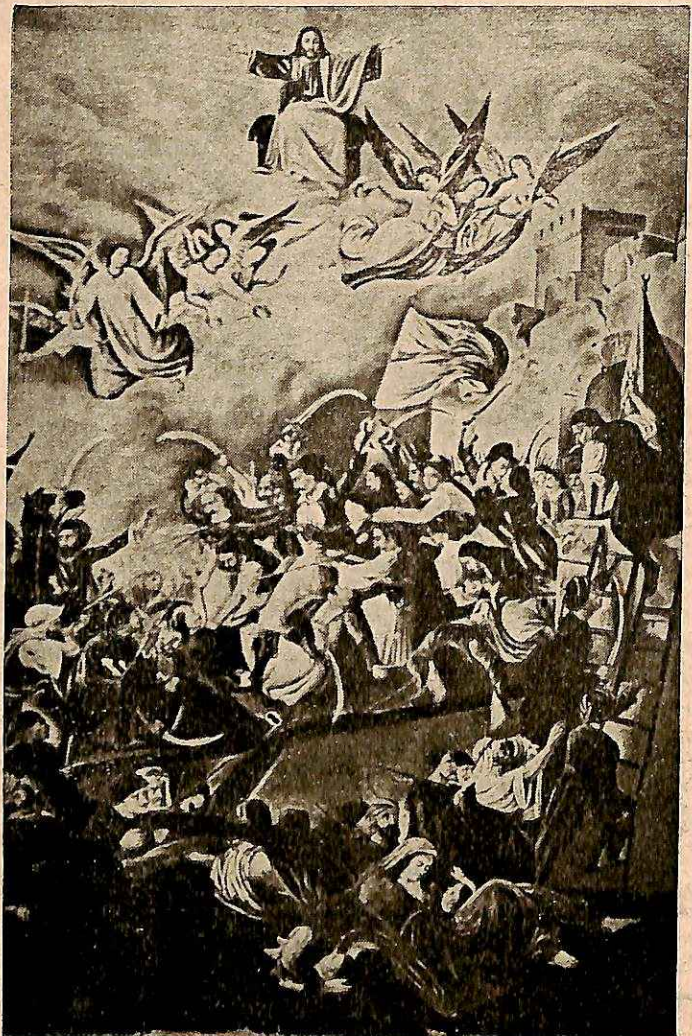
Και έτσι οι σημερινοί Νέοι της Ίερης Πόλεως, θα μπορούσαν ανενίζοντες ευλαβικά προς τις ιερές σκιές των ήρώων του 1826 να βροντοφωνήσουν σταθερά και ανδρικά πως δεν θα παραλείψουν τίποτε που θα τους κάμει αξίους των προγόνων των. Και δεν θα διαφευθούν στην υπόσχεσί τους. Το έγγραφται αυτό η σημερινή τους Οργάνωσις από το Νέον Έθνικό Κράτος.

Μά για την ιερή πόλι θα μπορούσε κανείς να άσχοληθι πλατύτερα άλλη μια φορά.

Αγγ. Μεταξάς

Ο άνδρας του Βύρωνος στο Μεσολόγγι.

Θαυμάσιος πίναξ της Έξόδου.

Κανένας ίσως τόπος του κόσμου δεν κινεί περισσότερο και πιο ώραία τη φαντασία. Η ημέρα τελειώνει μέσα στον Σαρωνικό, και το βαπόρι κατεβαίνει αφήνοντας μια κόκκινη αποθέωσι στη δύσι, ενώ στην Ανατολή σβύνει το ιδεώδες όνειρο του Ύμνητου, που το διαπερνά μια ίσια κίτρινη φωτισμένη γραμμή με λευκά στίγματα, χαρίζοντας σε δυο τη θάλασσα και τα βουνά πουχουν πάρει το ίδιο χρώμα. Όταν όλα έχουν χαθή μέσα στην εξαισιότητα της νύχτας, ακούοντας τους γλυκούς ρόθους της Μεσογείου, προσπαθώ να συλλάβω το αίνιμά της.

Εκεί κάτω χωρισμένη, μόνη, στη μέση από δυο πελάγη, κόμβος τριών δλοκλήρων ήπειρων, της Ευρώπης, της Ασίας και της Αφρικής, νησί μεγάλο, το μεγαλύτερο της Έλληνικής Μεσογείου, τόση, που να μπορεί ν' αποβή για τα χρόνια εκείνα, μια δύναμι κραταιά, και συγχρόνως ότι θα χρειάζονταν για την έσωτερική της ενότητα. Η φυσική διάπλασι του κορμού της έξ' ίσου όπως και η θέσις της ευτυχής και προνομιούχος, της χαρίζει ένα κλίμα υπέροχο, θαυμάσιο κρᾶμα το όρεινο και θαλασσίου. Τι λοιπόν της έλειπε για την πρώιμη εκείνη άθλasi του έξαισιου Μινωικού πολιτισμού της που προηγήθηκε του Αθηναϊκού 2000 χρόνια, δηλαδή όσο απέχει ο Αθηναϊκός από το δικό μας; Έδώ λένε ζούσε ένας λαός που αγάπησε όσο κανένας άλλος τα έργα της ειρήνης, την όμορφη και τα λουλούδια. Η ευφύια του πνευμάτος του, η ευψυχία του και η φυσική του καλαισθησία, με τις οποίες έκυριάρχησε περισσότερο παρά με τα όπλα, σ' ένα μεγάλο μέρος του κόσμου παρέμειναν άφθαστες. Από τα χέρια του βγήκαν τα τελειότερα άριστουργήματα, που μάς απεκάλυψαν η ιστορία. Δεν μπορούμε ακόμα να ξέρουμε τί, ο λαός αυτός, που έπι δλοκλήρες χυλιετηρίδες έκράτησε το νησί του σά μια πρασινόχρυση «κόρη» μέσα στον γαλανό οφθαλμό της Μεσογείου, παρέδωσε ως κληρονομιά εις τη Φυλή, για τη δημιουργία του κλασσικού της τύπου.

Αναμφισβήτητο όμως είναι ότι από αυτόν τον πρόδρομό του πρέπει ναχή πάρει αργότερα κι' ο έλληνικός τη βαθεία του εκείνη αγάπη στην όμορφη και τη λατρεία της φύσεως. Κάθε πολιτισμός ξεπερνιέται όπως και η ζωή. Έχει το τέλος του, τα όριά του. Δεν μπορεί κανείς έπ' άπειρον να κρατή το βάρος μιας κοσμοκρατορίας. Κι' αυτές ακόμα οι ευνόικες συνθήκες αλλάζουν. Κάποτε αντιστρέφονται. Η θέσις της που την έκανε το μεγαλύτερο θησαυροφυλάκιο του κόσμου, την κατέστησε στο τέλος στόχο κοινού για λεία. Κι' ο πολιτισμός αυτός μια μέρα χάνεται κάτω από βία πληγμένα για να βρεθι η Κρήτη μέσα στη μεγάλη Έλληνική πατρίδα.

Από τότε η πανάρχαια αυτή μητέρα την αγάπησε με όλη τη λαχτάρα μιας ξενητεμένης κόρης.

Στον Τρωϊκό πόλεμο την ακολουθάει με τον Ίδομενά και τον πιστό του φίλο Μυριόνη με 80 καράβια. Κι' ο Όμηρος, που ξέρει από παλληκαριά όσο κι' απ' όμορφη, λέγει για την πατρίδα αυτών των ευγενικών παλληκαριών που ξεχωρίζουν σαν άρχοντόπουλα, πως είναι «καλή», δηλαδή όμορφη «πείρα περίρρυτος». Αλλά και καθ' όλη την έλληνική περίοδο, όσο κι' αν έξαντλημένη από τα τραύματα της ήσυχάζε, λογαριάζεται ακόμα λόγω της θέσεώς της, ως το σημαντικώτερο σημείο της Έλληνικής κυριαρχίας. «Δοκεί δ' η νήσος και προς την άρχην την έλληνικήν πεφυκέναι και κείσθαι καλώς».

Κι' έρχονται τέλος τα μαρτυρικά Βυζαντινά χρόνια. Είναι έντεταλμένη από τη Φυλή να παίξει εκεί, από την προωθημένη θέσι της τον ρόλο του Ακρίτα. Πρώτα αυτή δέχεται κατάστηθα τις έπιθέσεις του. Δυο αιώνες δλοκλήρους στέκεται άγρυπνη άπάνω στις επάλξεις

ΚΡΗΤΗ

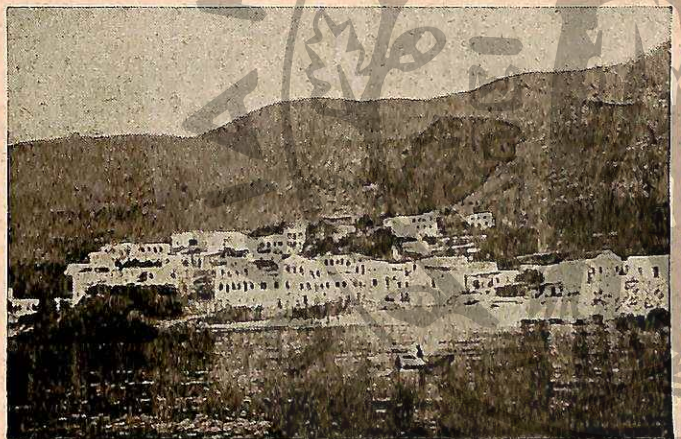
που της δόθηκαν. Τα καράβια της, άπομεινάρια της παλαιάς της θαλασσοκρατορίας, τ' άπροσπέλαστα λιμάνια της και τα βουνά της, τίθενται στην ύπηρεσία της. Και τέλος πέφτει, πρώτη αυτή, στα χέρια του Ίσλαμ για να ανακτηθι από το Νικηφόρο Φωκά μόλις ύστερα από έναμυσι περίπου αιώνα.

Εκκλησίες δεν της έχουν μείνει, το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της είναι έξισλαμισμένο δια της βίας. Οι Βυζαντινοί στέλνουν από διάφορα μέρη της αυτοκρατορίας χριστιανικούς πληθυσμούς και άρχοντικές οικογένειες της Πόλης για να την έποικίσουν. Δεν περνούν δυόμισι αιώνες και πέφτει πάλι στα χέρια των Ένετων. Έδώ άλλα, μελετημένα, σατανικά μαρτύρια. Φόροι, νόμοι, που την πλήττουν κατάψυχα. Από το παλαιό της ξακουσμένο έμπόριο και τη φημισμένη ναυτιλία της, τίποτα πλέον δεν της μένει. Η άνθισμένη Κρήτη γίνεται έκτοτε, δηλαδή απ' το 1204, στρατόπεδο έπαναστατημένο. Από τον πληθυσμό της ποτταν μισό έκατομύριο, όταν την πήραν οι Ένετοι, δεν μένει ύστερ' από 3 αιώνες ούτε ο μισός, κι' αυτός, ο περισσότερος, άκληρος και διαρκώς έπαναστατημένος. Αλλά η ψυχή της Κρήτης στέκεται αδάμαστη. Αυτές ίσια-ίσια οι θρυλικές της έπαναστάσεις, ξεχωρίζουν, δοκιμάζουν τους άρχηγούς, γεννοβολούν παλληκάρια που πολεμούν για την έλευθερία της. Κι' όχι μονάχα για την έλευθερία τη δική της. Ο περασμένος της πολιτισμός που της έχει καλλιεργήσει το αίσθημα της φυλετικής ενότητας και η καρτυρική ζωή της, την κάνουν να αισθάνεται θερμά, όπως και τα δικά της, τα διανοπαθήματα της φυλής, εις την όποιαν ξεποστέλλει τους πολεμιστές της παντού όπου εκείνη μάχεται άπεγνωσμένα. Όταν πέφτη η Πόλη, ξεακολουθούν — μάς λένε οι ιστορικοί — να πολεμούν ακόμη, ως που βράδυασε η μέρα, δυο κρητικά καράβια.

Και τέλος, όταν όλα έχουν χαθή, όταν όλα έχουν σβύνει μέσα στο σκότος της δουλείας, αυτή βαστάει άκοίμητη τη φλόγα της έλευθερίας. Χτυπά τους Βενετούς, ενώ παίρνει ό,τι μπορεί από τον πολιτισμό τους. Με τόνα χέρι πολεμά και με τόλλο προσπαθεί να φτιάξη τέχνες και γράμματα. Αυτά όλα θα τα χρειασθι όταν μια μέρα έλευθερωθι το σκληρωμένο γένος. Του γράφει τον Έρωτόκριτο, τον νέο της Όμηρο, του γράφει θέατρο, γεννά Κορνάρους, Χορτάτζηδες, Θεοφάνηδες, Θεοτοκόπουλους, προδρόμους της Έλευθερίας της Φυλής και του νέου πολιτισμού της. Με την ένθεη φυλετική μανία που αν είναι άρετη έλληνική, τότε είναι κατ' έξοχήν δικιά της, κάνει βιαστικά ό,τι προφθάει. Βλέπει τη μοίρα της πάλι να θολώνη. Βλέπει τους Τούρκους ναρχώνται. Την πατούν όταν είναι στο απόγειο της δόξας τους. Οι κάμποι της άλλη μια φορά σαράνονται. Οι πολιτείες καπνίζουν. Μά στα βουνά, σ' αγαπημένα βουνά, βαστά η ανυπόταχτη ψυχή της. Οι έπαναστάσεις της τώρα πιο σκληρές, αν την έξαντλούν, όμως έξευτελίζουν και μιά δλοκλήρη αυτοκρατορία. Της χαρίζει με τα δυο χέρια το θάνατο και στο γένος τον πόθο για την έλευθερία του. Όταν ένα μέρος του έλευθερώνεται, εκείνη μένει με τους δούλους. Πολεμά μαζί του για της φυλής την ενότητα. Πολεμά στην Κρήτη, στην Μακεδονία, παντού. Αυτή κρατεί τη φλόγα σά έκαστο τελευταίο χρόνο.

Σημερώνει πιά. Ένας καινούργιος ήλιος απ' την ανατολή, τόσο άραιός όσο δεν είχε ιδεί άλλοτε, βγαίνει μέσ' απ' τα νερά και φωτίζει από μακριά το νησί της Κρήτης που διαγράφεται μπροστά στην πλώρη του καραβιού, βαθεία μέσα στον όρίζοντα.

Στρ. Δούκας

Μία άποψις της Κρήτης.

Ενα διήγημα του Α. Παπαδιαμάντη

ΜΕ ΤΟΝ ΠΕΖΟΒΟΛΟ

Το γιאלό, γιאלό,
ψαράκια κυνηγά.

Είς ποίον άλλον θά ήρμοζε, καί διά στόματος τίνος θά έμέλπετο καταλληλότερον ή έπωδός αυτή, παρά διά του στόματος του φίλου μας Τριανταφύλλου του Κηπουρού; Γυμνόπους καθώς ήτο δλην την ζωήν του, πότε νά φυτεύη καί νά σκαλίξη ή νά ποτίξη καί νά κατευθύνη τὸ νερό εἰς τ' αὐλάκια του περιβολιοῦ, πότε νά τρέχη ὅλους τοὺς γιालούς, ἀπὸ ἀμμουδιᾶν εἰς ἀμμουδιὰ καὶ ἀπὸ ἀγκάλην εἰς ἀγκάλην, μετὸν πεζόβολον ἐπὶ τοῦ ὡμου του δεξιοῦ, μετὸν τορβάν ὑπὸ τὴν ἀριστεράν μασχάλην... Ἰστατο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐνήδρευε, κατεσκόπευε τὰ κοπάδια τῶν μικρῶν ὀπαριῶν νά βόσκουν εἰς τὸν πατόν, νά πλέουν εἰς τὸν ἀφρόν, κοντὰ εἰς τὴν ἄμμου ἔξω, εἶτα, ὡς ἐπιδέξιος τοξότης ἔτεινε τὸν πεζόβολον, τὸν ἔξεσφενδόνιζε ταχύς — καί πού νά φύγουν τὰ ταλαίπωρα τὰ μικρά ψαράκια ἀπὸ τοὺς βρόχους του τοὺς φονικούς;

Εἶτα ἐβαλάσσανεν ἕως τὸ γόνυ, ἔδραχνεν ἡρέμα τὸν πεζόβολον ἀπὸ τὴν κορυφήν, τὸν ἀνέβαζε, τὰ βρόχια μετὰς μολυβδόθρας ἔπιπτον κάθετος, τὸν ἔσυρεν ἔξω καὶ τὸν ἔτιναζεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, τρία βήματα ἀπὸ τὸ κύμα. Ἐπιδῶν, ἡσπαῖρον, ἔστιλβον μετὰ λείπια ἀργυρᾶ τὰ καυμένα τὰ ψαράκια, καὶ λαχταριστὰ ἀκόμα, ὁ Τριανταφύλλος μετὸν τορβάν τὰ ἔφερεν εἰς τὸν κηπόν του. Ἐκεῖ ἦναπτε φωτιάν, καὶ ἀφοῦ ἔρριπτεν ὀλίγον ἄλας, τὰ ἔψηνε, τὰ παιδάριά του τὰ μικρά, τὰ ἡσπαζον μισοψημένα ἀπὸ τὴν ἀνθρακίαν, εἶτα ὁ πατήρ τοὺς τὰ ἐμοίραζεν, ἔδιδε καὶ εἰς τὴν ἔγκυον γυναῖκα του, ἔτρωνε κ' αὐτὸς, προσέφερε καὶ εἰς τοὺς παρατυχόντας, πελάτας ἢ ἐπισκέπτας τοῦ περιβολιοῦ.

Ἦτο δειλινὸν ἀκόμη. Ὑστερα ὁ ἥλιος ἐχαμήλωνεν, ὀλίγον ἀκόμη κ' ἔμελλε νά κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ τὸ βουνόν, νά βασιλέψη. Εἶτα ὁ κηπουρὸς ἦνται νερόν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν γούρναν, τὴν ἀντὶ φρέατος, ἐγένιζε τὴν στέρναν, τὴν ἀπέφραττεν, ἀπέλυε τὸ νερόν, τὸ ἐμοίραζε στ' αὐλάκια, καθὼς πρὸ μικροῦ εἶχε μοιράσει τὰ μισοψημένα ψαράκια εἰς τὰ τεκνία του. Μετὸν τσάπαν καὶ μετὰ τοὺς πόδας τοὺς γυμνοὺς, μετὰς χεῖρας τὰς τυλῶδεις, ἔβαθυνεν, ἔφραττεν, ἀνοίγειν αὐλάκια, κατεύθυνε τὸ νερόν, κ' ἐπότηζεν ὅλα τὰ λάχανα τοῦ κήπου του.

Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἦταν εὐθυμος, καὶ δὲν ἔπαυε νά τραγουδῇ:

Τὸ γιאלό, γιאלό,
ψαράκια κυνηγά.

Τὸ δίστιχον αὐτὸ, τὸ χοριαμθικὸν ἢ χωλιαμθικόν, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα, (λ.χ. «Πάπια τοῦ γιालοῦ, μὴν ἀγαπᾷς ἀλλοῦ», καὶ «Ἄστρο τῆς αὐγῆς, πῶς ἀργήσας νά βγῆς») ἴσως συμπληρώνουν τὸν ρυθμὸν, ὅπως καὶ ποικιλοῦν τὴν μονοτονίαν, κατόπιν τῆς περιττῆς συλλαβῆς τοῦ πολιτικοῦ στιγίου, μετὰ τὸ ὁποῖον ἔρχονται ὡς ἐπωδός. Πλὴν τί λέγω;

Μήπως ὅλα τὰ λυρικά μέτρα δὲν πρέπει νά εἶναι ἐλεύθερα, κατὰ συνθήκην ὑπηρετοῦντα τὸ μέλος, ὅπως συμβαίνει εἰς τὴν ἀρχαίαν χορικὴν ᾠδὴν καὶ εἰς τὴν ψαλμωδίαν τῆς ἐκκλησίας μας, — μετὰς τὰς στροφάς, ἀντιστροφάς ἢ εἰρμούς καὶ τροπάρια, καὶ μετὰς ἐπωδούς ἢ καταβάσεις;

Ὑστερα, ὅταν ὁ ἥλιος εἶχε κρυφθῇ ὀπισθεν τοῦ βαθυπρασίνου βουνοῦ ἀντικρῦ, φέρων πρόωρον νύκτα εἰς ὅλα τὰ δροσερὰ ἀνθισμένα παράλια, ἤρχοντο εἰς τὸν κήπον, σχεδὸν τακτικά τὴν ὥραν αὐτήν, συνοδεύουσαι τὰ παιδιά, ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ἀφελεῖς κ' ἀνοιχτόκαρδες, ἢ παραμάνες τῶν πλουσιῶν οἰκογενειῶν τοῦ Τυρνάβου, τῶν Τρικάλων καὶ τῆς Λαρίσης, ὅσαι ἡγάπων νά παραθερίζουν εἰς τὴν γλυκεῖαν μικρὰν νῆσον. Ὁ Τριανταφύλλος, φαιδρὸς πάντοτε, ἐπεριποιοῖτο ἀδρᾶς τὰς πελάτιδας ταύτας, ρίπτων πολλοὺς ἀστείσμους, πάντοτε ποικίλους, καὶ τοὺς ἰδίου πάντοτε, ἐν σχέσει πρὸς τὴν εὐθύτητα ἢ τὴν καμπυλότητα τῶν καρπῶν τῆς κηπουρικῆς του, συκοειδῶν ἢ ἄλλων, τοὺς ὁποῖους ἐπῶλει ἢ προσέφερεν εἰς αὐτάς, φιλεύων ἐλευθερίως τὰ παιδιά, τὰ ὅποια ὅμως, αὐστηρὰς ἀνατροφῆς συνήθως, εἶχον διαταγὴν τῶν γονέων νά μὴ βάzzουν τίποτε εἰς τὸ στόμα τῶν. Ἡ παραμάνες ὅμως δὲν ἦσαν ὑπὸ τοιαύτην ἀπαγόρευσιν. Ἦκουον γελῶσαι τοὺς ἀστείσμους τοῦ Τριανταφύλλου ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς φαμιλιάς του — μίας γυναικὸς κοντούλας, ἀπλοϊκῆς, σιωπηλῆς — καὶ κανεὶς δὲν ἐσκανδαλίζετο.

Τὴν γυναῖκα ταύτην, ὅταν τὴν ἐνυμφέυθη ὁ Τριανταφύλλος, δεκαπεντούτιδα, τὴν ἐνουθέτησεν ἐφάπαξ, καὶ τῆς εἶπε μόνον τὰ ἑξῆς: — Κύτταζε, μικρὴ νοικοκυροῦλα, ἐγὼ πού μετὰ βλεῖπεις, ἔχω ἕνα ἐλάττωμα, πού δὲν μπορῶ νά τὸ κόψω: τὸ νά λέω πολλὰ λόγια: μὰ τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τὸ ἔχω ὡς εἶδος ἐμπόρευμα, ἢ καὶ ὡς μόνον στοδὸ ἐμπόριό μου. Τὸ λοιπόν, κύτταζε, ἀφοῦ ἐγὼ λέω πολλὰ, ἐσύ νά σιωπαῖνεις, γιατί ἀλλοιῶς δὲν θά κάμουμε χωριὸ μαζὶ.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, μακαρία ἡ ὥρα τὴν συνταγὴν αὐτήν, ἡ μικρὴ γυναικοῦλα τὴν ἔκαμε κομπόδεμα στὰ κλῶνια τῆς μαντήλας τῆς, καὶ ἦτο πλέον σπάνιον ἀν τὴν ἥκουσε κανεὶς ἔκτοτε νά ὁμιλῇ.

Κατόπιν ἀπὸ τὰς παραπαίδας καὶ τὰ μικρά, συχνὰ ἤρχοντο ζητοῦντες ἀναμνητὴν ἐκεῖ τ' ἀφεντικὰ καὶ ἡ κυράδες, καὶ ὅλους τοὺς ἐπεριποιοῖτο μετὰ ἀπλότητο ὁ ἄξιος κηπουρὸς. Ὡ, πόσον τὰ ἡλιοθασιλέματα ἐκεῖνα, ἀνάμεσα εἰς τὴν γλῶσιν καὶ τὰς ἀναδενδράδας, ἐπερνοῦσαν φαῖδρά, δροσερὰ καὶ μυροβόλα!

Ἐπειτα, τὰς Κυριακάς τὸ πρωῒ, συνήθως ὁ Τριανταφύλλος ἐφόρτωνε τὸ γαϊδοῦρι τοῦ ἀπὸ κηπουρικά προϊόντα κ' ἐπήγαιεν εἰς τὸ χωρίον διὰ νά πωλήσῃ. Διήρχετο τοὺς πρώτους δρομίσκους μετὰς ἀραιὰς οἰκίας, κ' ἔφθανεν εἰς τὴν ἀγοράν. Εἰς κάθε δεκάδα κολοκυθίων, ἢ τριακοντάδων παμυδιῶν, εἰς κάθε μισὴν ὀκτὼν τομάτας πού ἐπῶλει, ἔρριπτεν ἕνα ἀστεῖσμον εἰς τὴν προκύπτουσαν ἀπὸ τὸν χαμηλὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας πελάτιδα, εἰς πᾶσαν δεκάραν τὴν ὁποῖαν εἰσέφραττεν ἐσφενδόνιζεν ἄκακόν τινα βαμολογίαν πρὸς τὸν ἀγοραστήν.

Εἰς τοὺς κεντρικωτέρους δρομίσκους, γύρω εἰς τὴν ἀγοράν, ἐκεῖ ἀντίκρυζεν ἕνα ἀνταγωνιστὴν εἰς τὸ ἐμπόριον, τὸν Ἀντώνην τὸν Κανταράκιαν, μετὸν ὅνον του καταφορτωμένον. Εὐθυμὸς ἐπίσης ἦτο, ἀλλὰ κάποτε ὀλίγον «ζόρικος». Τὸν γαϊδάρων του τὸν εἶχε μάθει ὑπακοὴν καὶ γυμναστικήν, ἀκόμη καὶ «γνώσι», καθὼς ἔκαυχατο ὁ ἴδιος. Ἐπροπορεύετο τὸ ζῶον, ἠκολούθει συνήθως ὁ κύριός του. Εἶτα, ὅταν ἤθελε νά τὸ σταματήσῃ, αἰφνης ἔκραζε:

— Βρὲ σύ, στάσου!

Καὶ τ' ὄναριον ἴστατο. Ἀλλοτε, ὅταν μετὰ τὴν ἀπομά-

κρυσιν τοῦ ὄνου, καμμία πελάτις κατερχομένη ἀπὸ οἰκίαν ἐπαρουσιάζετο, ὁ Ἀντώνης ἐφώναζε:

— Βρὲ σύ, μεταβολή! ἔλα ὁδὸ!

Καὶ τ' ὄναριον ἐγύριζε, κ' ἤρχετο ὀπίσω.

Ὅταν ὅμως συνέβαινε νά προπορεύεται ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὄνου, τότε τὸν ἔκραζε:

— Ἐλα γλήγορα, βρέ!

Καὶ τὸ ζῶον ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ τὸν ἔφθανεν.

Ὅλ' αὐτὰ εἶχον κάμει ἀρκετὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ πλῆθος, κ' ὁ κύρ-Ἀντωνάκης ὁ Ρήγας, ἔξυπνος δικολάβος τοῦ τόπου, εἶχεν ἀναγγεῖλει ὅτι ἐπρότιθετο νά συντάξῃ ἐγκώμιον εἰς τὰς ἀρετὰς τοῦ ὄνου. Τέλος, ὅταν εἶχε ξεπουλήσει ὁ Κανταράκιος, ἔμβαιεν εἰς καπηλεῖον διὰ νά πιῇ, μαζὶ πάντοτε μετὸν ἀνταγωνιστὴν τοῦ Τριανταφύλλου καὶ μετὰ ἄλλους τριάντα φίλους (καθὼς ἔλεγεν ὁ εἰρημνός Ἀντωνάκης) τὰ μισὰ λεπτά ἀπὸ ὅ,τι εἶχεν εἰσπράξει. Τότε ἔδιδεν αὐστηρὰν διαταγὴν εἰς τὸν γαϊδάρων του:

— Νά σταθῇς, βρὲ σύ, ἐδὼ ἀπ' ἔξω, καὶ νά μὴν κουνήθῃς. Τάκοῦς;

Καὶ τὸ ζῶον ἐδείκνυνεν ἐν τῷ ἄμα σχῆμα ταπεινώσεως καὶ ὑπακοῆς.

— Ὁλόρθα τ' αὐτιά σ'! μὴν τὰ κατεβάξης!

Ὁ ὄνος ὠρθωνε τὰ ὦτα, κ' ἔμενεν ἐπὶ ὥρας πράγματι ἀκίνητος.

Ἄλλος ἀντίχλος τοῦ Τριανταφύλλου εἰς τὰ χωράτα, πλὴν μόνον ἐν καιρῷ τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν, ἦταν ὁ Γιάννης ὁ Κούκιος. Ὁ δυστυχὴς ὁὗτος, μετὰ τὸ ἕνα χεῖρ, τὸ ἀριστερόν, πού εἶχεν, ἔκαμνεν ἀρκετὰ καλὰ τίς δουλειές του. Ἐβοσσε πρόβατα καὶ ἐκαλλιέργει χωράφια. Χηρεῦσας μετὰ δύο ὀρφανά, εἶχε λάβει δευτέραν γυναῖκα.

Ἐν εἶδει κομικῆς πανηγύρεως, καὶ σχεδὸν ὡς ἀποκρη-ἀτικὴ ἑορτὴ, διεξήγετο ὁ ἐκλογικὸς ἀγὼν εἰς τὸ χωρίον. Τὰ δύο «μπουλοῦκια» σπανίως ἔφθανον μέχρι τραγικοῦ τόνου εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῶν συνήθως ἐχόρευον ἀντικρῦ ἀλλήλων εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, καὶ πότε περιήρχοντο μετὰ φωνᾶς καὶ μουσικὰ ὄργανα τοὺς μαχαλάδες. Τὸ μόνον στοίχιμα πού ἔβαζαν, ἢ μάλλον τὸ τάξιμο πού ἔκαμναν μερικαί, ἦτο, ἀν κερδίσει τὸ κόμμα τους, εἰς τὰ ἐπινίκια νά χορεύσουν ζυποῦλοι καὶ ὄχι ὑποδεδεμένοι.

Τώρα, ὁ Κούκιος μετὰ τὸν Τριανταφύλλον συνέπιπτε πάντοτε νά εἶναι ἀπὸ δύο κόμματα. Πῶς τοῦτο; Ἰσως, ὅταν τὸ ἐν κόμμα ἐξησφάλιζε τὴν κατοχὴν τοῦ ἐνός, ἄφηνε τὸν ἄλλον νά τὸν νέμεται τὸ ἄλλο κόμμα, ἢ ἴσως καὶ αὐτὰ τὰ ἄτομα οὕτω ἤθελον, ἐπειδὴ ἀλλοιῶς «δὲν θά εἶχε χάzz». Καὶ τὸ πᾶν ἦτο «πῶς νά κάμουν χάzz».

Λοιπὸν ἐχόρευεν ὡς ἀρκούδα ὁ Κούκιος, ἢ ἐφόρμα ὡς Καραμάνης τάχα κατ' ἐπᾶνω εἰς τὸν Τριανταφύλλον. Ὁ δεῦτερος ἀπῆντα διὰ κομικοῦ μορφοσμοῦ καὶ γρυλλισμοῦ, κ' ἔκανε τόσα «κατσαμάκια», ὥστε ὁ πρῶτος δὲν ἠδύνατο νά τὸν φθάσῃ. Τότε ὁ Κούκιος ἐμυκάτο τρομακτικὰ ὡς ταῦρος, καὶ ὁ Τριανταφύλλος ἐσφύριζε τὰ προστάγματα τῶν βουκόλων, δι' ὧν ἐζήτει τάχα νά ἐπαναφέρῃ τὸν Κούκιον εἰς τὴν μάδραν του. Πλατεῖς γέλως διέτρεχον ὅλας τὰς τάξεις ἀπὸ τὰς δύο ομάδας, καὶ ὅλοι ἔμενον εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν παράστασιν.

Καὶ ὅμως, τίς νά τὸ ἔλεγε; Αὐτός, ὁ τῶς ἐν εὐθυμῷ ἄνθρωπος καὶ φαῖδρός, ἐπέσυρε τῆς συμφορᾶς τὴν σκληρὰν μάστιγα. Εἶδε τὴν νόσον καὶ τοὺς θανάτους νά πληττουν τὴν μικρὰν καλιάν του, εἰς τὴν ἀγορικὴν καλύβην τὴν ὁποῖαν εἶχε κτίσει παρὰ τὸν φράκτιν εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ κήπου.

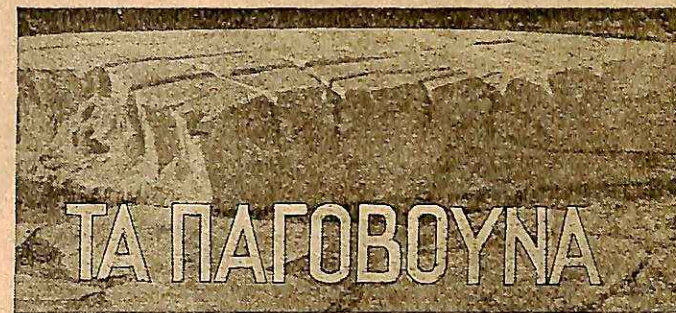
Ἡ φαμίλια του, ἐκεῖνη ἡ μικρὰ σιωπηλὴ γυναικοῦλα, ἀφοῦ ἐγέννησεν ἕν ἀκόμη τέκνον, ἀρρώστησε καὶ ἀπέθανεν. Εἶτα τὸ νεογνὸν αὐτὸ ἐπῆγε κατόπιν τῆς, ὡς νά ἤλιπιζε νά εὖρη θάλαπς εἰς τὰ νεκρωμένα στήθη. Εἶτα, δύο ἄλλα παιδιά, τὸ ἐν τριῶν ἐτῶν, τὸ ἄλλο πέντε, αὐτὰ ἐκείνα πού ἀρπαζαν τὰ ψαράκια μισοψημένα ἀπὸ τὴν ἀνθρακίαν, ἔπεσαν κ' ἀπέθαναν.

Ἀγνη μελαγχολίας ἐπεκάθησεν εἰς τὴν ἡλιοκαὴ ὄψιν τοῦ φαῖδρου κηπουροῦ, τοῦ πεζοῦ ἀλιέως. Δύο μαῦροι λακκίσκοι ὕγροι ἐσκάφησαν ὑπὸ τὰ βλέφαρά του, ἐνῶ δύο ἴχνη γελαστικοῦ μορφοσμοῦ ἐφαίνοντο ἀκόμη περὶ τὸ στόμα του.

— Μ' ἐμάθησε ἡ μπόρα, εἶπε, σὰν τριαντάφυλλο πού εἶμαι.

Καὶ μετὰ καιρὸν ὕστερον, εἰς τὰς πανηγύρεις τῶν φίλων ἀπεκρίνετο:

— Μοῦ ἔρριξε ὁ Χάρος τὸν πεζόβολο!

Τὰ παγόβουνα πού ἔγιναν ἀφορμὴ εἰς τὸ νά γραφῇ ἡ μεγαλειτέρα θαλασσινὴ τραγωδία κατὰ τὸ 1914, ἡ τραγωδία τοῦ ὑπερωκεανείου «Τιτανικός», κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐπνίγησαν ἄνω τῶν χιλίων ἐπιβατῶν καὶ ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, ὁ δὲ πλοίαρχος Σμιθ ἠτύοκτο-νησεν ἐπὶ τῆς γεφύρας, θά ἀπασχολήσουν τὰς στήλας μας σήμερα χάριν τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Νεολαίας» μας.

Πρὸ ἡμερῶν, τὸ φέρον τὸ βασιλικὸν ζεύγος τῆς Με-

γάλης Βρετανίας ὑπερωκεάνειον «Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστραλίας» ἔφθασεν εἰς Καναδᾶν μετὰ καθυστέρη-σιν 48 ὥρῶν. Αἰτία δὲ τῆς καθυστέρησεως αὐτῆς δὲν ἦτο μόνον ἡ οὐκίχη — ὁ ὑποπλοῦς ἐχθρὸς τῶν ναυτι-κῶν — ἀλλὰ καὶ τὰ παγό-βουνα, τὰ ὅχι ὀλιγώτερον ὕ-πουλα, πού διασχιζοῦν τὸν Βόρειον Ἀτλαντικόν.

Καὶ τώρα θά ἴδοῦμε τί ζητοῦν οἱ ὀγκόπαγοι εἰς μί-αν περίοδον ἀνοίξεως εἰς τὸν Βόρειον Ἀτλαντικόν; Πῶς σχηματίζονται; Ἀπὸ πού προέρχονται καὶ ποῖαν πορείαν ἀκολουθοῦν;

Πρὸ ἑκατοντάδων αἰώνων ἕνα τεράστιον στρώμα πά-γου ἐσκέπαζε τὸ βόρειον μέρος τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης. Κατὰ τὴν δι-ἀρκείαν βέβαια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῶν πάγων δὲν ἦτο δυνατόν νά γίνῃ λόγος περὶ διάπλου τοῦ Βορ. Ἀτλαντι-κοῦ, πού σήμερον εἶναι ἡ πιὸ πολυσύχναστος γραμμὴ τοῦ κόσμου, ἀπὸ φορτηγὰ καὶ ἐπιβατηγὰ πλοῖα.

Οἱ πάγοι ἔχουν ἐξαφανι-σθῇ σχεδὸν τελείως ἀπὸ τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ καὶ ἂν παρῶσι αὐτοὶ οἱ πάγοι, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, δὲν δύνανται νά φθάσουν, ὅπως ἄλλοτε, τὸν ὠκεανόν. Μό-νον εἰς τὴν Γροιλανδίαν ἐ-πικρατεῖ ἀκόμη ἡ περίοδος τῶν πάγων.

Μία ἑκτασίς ἀπὸ 500.000 τετραγωνικά μίλλια εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ ἕνα φοβε-ρὸν εἰς πάχος στρώμα πά-γου. Ἀπὸ τὸ στρώμα αὐτὸ ἐξεκολλοῦν τεράστια κομ-μάτια, τὰ παγόβουνα. Τὰ

παγόβουνα αὐτὰ, παραsu-ρόμενα ἀπὸ τὰ δυνατὰ ρεύ-ματα τῆς θαλάσσης, περ-νοῦν ἀπὸ τις βραχέειες ἀ-κτὲς τῆς Γροιλανδίας. Κα-τὰ τὴν διάρκειαν δὲ τοῦ τα-ξιδιοῦ τῶν αὐτοῦ, τῆς πε-ριπλανήσεως τῶν, τὰ πα-γόβουνα χάνουν δισεκατομ-μύρια τόνους ἀπὸ τὸ βά-ρος τῶν, διότι ὁ πάγος τῶν διαλύεται εἰς τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης. Εὐτυχῶς δὲ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ παγό-βουνα αὐτὰ δὲν φθάνουν εἰς τὸν Β. Ἀτλαντικόν, διότι διαλύονται.

Ἐξηκριβώθη δὲ τὰ πα-γόβουνα πού σχηματίζονται ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς θαλάσσης εἰς τις ἀνατολικὰς ἀκτὲς τῆς Γροιλανδίας, παραsu-ρονται ἀπὸ τὰ ρεύματα τοῦ Γκόλφ Στρήμ, πού ἐκκινοῦν ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ Μεξι-κοῦ, πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ παράλια τῆς Γροιλανδίας καὶ ἐκεῖ διαλύονται λόγῳ τῆς θερμότητος τῶν ὑδά-των.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, πολλοὶ ὀγκόπαγοι πού ἀπο-σπῶνται ἀπὸ τὰ παγωμένα «φιορνε» τῆς δυτικῆς Γροι-λανδίας, πρὸς βορρᾶν τοῦ ἀρκτικοῦ κύκλου, φθάνουν καὶ μέχρι τοῦ κόλπου τοῦ Μπάφιν. Ἀρκετὰ ἐν τούτοις ἀπὸ τὰ παγόβουνα αὐτὰ φθάνουν διὰ τῆς Νέας Γῆς μέχρι τοῦ Βορ. Ἀτλαντικοῦ διὰ νά κάνουν τὴν περίοδον αὐτὴν τόσο ἐπικίνδυνα τὰ ταξίδια.

Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ κινδύνου αὐτοῦ συνήλθε κατὰ τὸ 1913 μία διεθνὴς διάσκεψις πρὸς προστασίαν τῆς ζωῆς εἰς τὴν θαλάσσαν. Εἰς αὐτὴν ἔλαβον μέρος δι-ἀντιπροσώπων τῶν 14 ναυτι-κᾶς κράτῃ καὶ κατόπιν κοι-νῆς συμφωνίας, ἀνετέθη εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμε-ρικῆς ἡ προστασία τῶν πλοίων ἀπὸ τὰ παγόβουνα.

Τέσσερα εἰδικὰ πλοῖα τοῦ ἀμερικανικοῦ στόλου ἐπι-βλέπουν ἀγρύπνως κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τὸν Βό-ρειον Ἀτλαντικόν, παρασκο-λουθοῦν τὴν πορείαν, εἰδο-ποιοῦν τὰ πλοῖα δίδοντας τὸ ἀκριβὲς στίγμα τῶν ὀγκο-πάγων καὶ τοὺς καταστρέ-φουν διὰ δυναμίτιδος.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο βοριάς που φυσούσε πιό δυνατός και πιό κρύος μάς κολλούσε τὰ ρούχα στο κορμί. Εύτυχως που τὸν εἶχαμε στὴ ράχι. Μὰ ἐπειδὴ τὸ μανίκι τῆς μπλούζας μου ἦταν ξηλωμένο, ἔμπαινε ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα καὶ γλιστρούσε σ' ὅλο μου τὸ μπράτσο, πρᾶγμα βέβαια πού δὲν μὲ ζέσταινε καθόλου...»

«Ἀν κ' ἦταν σκοτεινὰ κ' οἱ δρόμοι διασταυρώνονταν σὲ κάθε βῆμα, ὁ Βιτάλης περπατοῦσε σὰν ἄνθρωπος πού ξέρει πού πηγαίνει. Τὸν ἀκολουθοῦσα λοιπὸν χωρὶς φόβο μὴ χαθοῦμε κ' ἡ μόνη μου ἀνησυχία ἦταν νὰ μάθω ἂν θὰ φθάνουμε ἐπὶ τέλους στὸ λατομεῖο ἐκεῖνο.

Μὰ ἔξαφνα σταμάτησε.

— Βλέπεις τίποτα δένδρα; μὲ ρώτησε.

— Ὁχι.

— Ἔτσι κανένα μαῦρο πρᾶμα;...

— Δὲν βλέπω τίποτα.

Κοίταξα ἕνα-γύρο. Πρέπει νάμαστε στὴ μέση πεδιάδας, γιὰ τὰ μάτια μου χάνουνταν στὰ σκοτεινὰ, χωρὶς νὰ τὰ σταματᾷ τίποτα, οὔτε δένδρο, οὔτε σπίτι. Τριγύρω μας τὸ κενὸ καὶ κανένας ἄλλος ἦχος, παρὰ τοῦ ἀνέμου πού σφύριζε χαμηλά, μέσα σ' ἀθώρητα χαμόδενδρα.

— Ἀχ, νᾶχα τὰ μάτια σου! εἶπε ὁ Βιτάλης, μὰ τὰ δικά μου δὲν βλέπουν πιὰ καθαρὰ, κοίταξε κεῖ πέρα!

«Ἀπλῶσε τὸ χέρι του μπροστὰ ἔπειτα ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἀποκρινόμουν, γιὰτὶ δὲν τολμοῦσα νὰ ξαναπῶ πὼς δὲν βλέπω τίποτα, ξανακίνησε.

Περπατήσαμε λίγο σιωπηλοί. «Ἐπειτα ὁ Βιτάλης σταμάτησε καὶ μὲ ξαναρώτησε ἂν βλέπω δένδρα. Δὲν εἶχα πιὰ τὴν πρώτη ἐμπιστοσύνη κ' ἕνας ἀόριστος φόβος ἔκαμε τὴ φωνή μου νὰ τρέμει, ὅταν ἀναγκάσθηκα νὰ πῶ πὼς δὲν βλέπω τίποτα.

— Ἀχ, σὲ στραβώνει ὁ φόβος, παιδί μου! ἔκαμε ὁ Βιτάλης.

— Μὰ σὰς βεβαιῶ πὼς δὲν βλέπω κανένα δένδρο!

— Οὔτε ἕνα μεγάλο τροχό;

— Τίποτα!

— Χάσαμε τὸ δρόμο!

Τὶ νὰ πῶ; Οὔτε πού εἰμαστε ἤξερα, οὔτε πού πηγαίναμε.

— Ἀς προχωρήσουμε ἀκόμα πέντε λεπτά κ' ἂν δὲν ἰδοῦμε τὰ δένδρα, τότε γυρίζουμε.

Ἡ ἰδέα πὼς χάσαμε τὸ δρόμο μοῦ σήκωσε κάθε δύναμη. Ὁ Βιτάλης μ' ἐτράθηξε ἀπὸ τὸ χέρι:

— Ἐλα λοιπόν!

— Δὲν μπορῶ πιά νὰ περπατήσω.

— Ἀμ' ἐγώ; Νομίζεις πὼς μπορῶ νὰ

σὲ σηκώσω;.. Ξέρεις γιὰτὶ στέκομαι

ἀκόμα ὀρθιος; Γιὰτὶ φοβάμαι πὼς ἂν

καθίσουμε, δὲν θὰ ξανασηκωθοῦμε

πιά, παρὰ θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὸ κρύο.

Πάμε!

Τὸν ἀκολούθησα.

— Ὁ δρόμος, μὲ ρώτησε, ἔχει αὐλά-

κια βαθεῖα ἀπὸ τροχοὺς κάρρων;

— Δὲν ἔχει καθόλου.

— Πρέπει νὰ γυρίσουμε!

Ὁ ἄνεμος, πού τὸν εἶχαμε ὡς τώρα

πίσω, μὲ κτύπησε στὸ πρόσωπο τόσο

δυνατὰ, ὥστε κόπηκε ἡ ἀναπνοή μου.

Κ' ἦταν τόσο κρύος, πού τὸν αἰσθανό-

μουν σὰ φλόγα.

Στὸ γυρισμὸ, περπατοῦσαμε πολὺ

πιὸ δύσκολα κ' ἰδιὸ ἀργὰ ἀπὸ πρὶν.

— Ἀμα ἰδῆς αὐτάκια, πές μου το,

εἶπε ὁ Βιτάλης. Ὁ καλὸς δρόμος θὰ

εἶναι ἀριστερά.

Προχωρήσαμε ἔτσι ὡς ἕνα τέταρτο. Στὴν πένθυμη σιγὴ τῆς νύκτας ὁ κρότος τῶν βημάτων μας ἀνηχοῦσε ἀπάνω στὸ σκληρὸ χῶμα. «Ἀν καὶ μόλις μποροῦσα νὰ παίρνω τὰ πόδια μου, ἐγὼ τώρα τραβοῦσα τὸν Βιτάλη. Μὲ τί ἀγωνία κοίταξα τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ δρόμου!

«Ἀξάφνα, ἕνα μικρὸ κόκκινο ἄστρο ἔλαμψε στὸ σκοτάδι.

— Φῶς! εἶπα ἀπλώνοντας τὸ χέρι.

— Ποῦ;

Ὁ Βιτάλης κοίταξε, μὰ, ἂν καὶ τὸ φῶς δὲν ἦταν σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόστασι, δὲν τὸ εἶδε. Ἀπ' αὐτὸ κατὰλαθα πὼς ἡ ὁρασίς του εἶχε ἐξασθενήσει, γιὰτὶ ἄλλη φορὰ ἔβλεπε καλὰ καὶ τὴ νύκτα.

— Τὸ φῶς αὐτὸ μάς εἶναι ἀδιάφορο, εἶπε. Θὰ εἶναι καμμιὰ λάμπα πού καίει στὸ τραπέζι κανενὸς ἐργάτη ἢ κοντὰ στὸ κρεβάτι κανενὸς ἐτοιμοθανάτου. Δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε νὰ κτυπήσουμε τὴν πόρτα. Στὴν ἐξοχή, τὴ νύκτα, θὰ μπορούσαμε νὰ βροῦμε φιλοξενία στὰ περίχωρα ὅμως τὸ Παρισιὸν δὲν ἀνοίγουν. Δὲν ὑπάρχει σπίτι γιὰ μᾶς. Ἐμπρός!

«Υστερ' ἀπὸ λίγο μοῦ φάνηκε πὼς ἕνας δρόμος διασταύρωνε τὸν δικό μας. Ἀφῆσα τὸ χέρι τοῦ Βιτάλη κ' ἔτρεξα μπροστὰ γιὰ νὰ ἰδῶ. Ναι, ὁ δρόμος αὐτὸς ἦταν βαθεῖα αὐλακωμένος ἀπὸ τροχοὺς ἀμαξῶν.

— Ἐδῶ ἔχει αὐτάκια! ἐφώνασα.

— Δὸς μου τὸ χέρι σου. Σωθήκαμε. Τὸ λατομεῖο μόλις ἀπέχει πέντε λεπτά. Κοίταξε καλὰ, βλέπεις τὰ δένδρα;

— Ναι, βλέπω κάτι μαῦρα... Θὰ εἶναι... μὰ βέβαια! εἶναι δένδρα!

Ἡ ἐλπίδα μᾶς ξανάδωσε δύναμη. Τὰ πόδια μου ἦταν τώρα λιγώτερο βαρεῖα καὶ τὸ χῶμα λιγώτερο σκληρὸ στὰ πόδια μου.

Τὰ πέντε λεπτά ὅμως πού εἶπε ὁ Βιτάλης μᾶς φάνηκαν αἰώνια.

— Δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτά πού περπατοῦμε στὸν καλὸ δρόμο; ρώτησε σταματώντας.

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται.

— Κατὰ πού πᾶνε ταυλάκια;

— Ἰσα ἐμπρός.

— Θὰ περάσαμε τὴν εἴσοδο τοῦ λατομεῖου χωρὶς νὰ τὴν ἰδοῦμε. Μὲ τέτοιο σκοτάδι, δὲν εἶνε δύσκολο... Κ' ὅμως ἔπρεπε νὰ καταλάβουμε ἀπὸ ταυλάκια, πὼς τραβήξαμε πιὸ μπροστὰ.

— Μὰ σὰς βεβαιῶ πὼς ταυλάκια δὲν ἔστριβαν πουθενά.

— Ἀς γυρίσουμε πάλι, νὰ ἰδοῦμε.

Ξαναγυρίσαμε.

— Βλέπεις τὰ δένδρα;

— Ναι, ἐκεῖ, ἀριστερά.

— Καὶ ταυλάκια;

— Δὲν ἔχει πιά.

— Μὰ στραβώθηκα ἐγώ; φώναξε ὁ Βιτάλης, βάζοντας τὰ χέρια στὰ

μάτια του. Πάμε ἴσια στὰ δένδρα καὶ δὸς μου τὸ χέρι σου.

— Μὰ εἰν' ἕνας τοῖχος.

— Θὰ εἶναι σωρὸς ἀπὸ πέτρες.

— Ὁχι, σὰς βεβαιῶ πὼς εἶναι τοῖ-

χος.

Αὐτὸ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ ἐξα-

κριωθῇ, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν τοῖχο δὲν

ἀπείχαμε παρὰ λίγα βήματα. Ὁ

Βιτάλης ἔκαμε τὰ βήματ' αὐτὰ καί,

σὰ νὰ μὴν ἐπίστευε πιά τὰ μάτια του,

ἔβαλε καὶ τὰ δύο του χέρια στὸ

πρόσκομμα, πού τὸ ἔλεγα τοῖχο κ'

ἐκεῖνος σωρὸ ἀπὸ πέτρες.

— Ἀλήθεια, ἔκαμε, εἶναι τοῖχος!

Οἱ δρόμοι διασταυρώνονταν σὲ κάθε βῆμα...

Οἱ πέτρες εἶναι κανονικὰ τοποθετημένες καὶ κτισμένες... Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ εἴσοδος; Ἰδὲς ταυλάκια.

Ἐσκυφα χάμω κ' ἀκολούθησα τὸν τοῖχο ὡς τὴν ἄκρη του, μὰ χωρὶς νάπανθῶ κανένα αὐτάκι. Ξαναγύρισα στὸν Βιτάλη κ' ἐξακολούθησα τὸ ψάξιμο κ' ἀπὸ τῆς ἄλλης μερὸς. Κανένα ἀνοιγμα στὸν τοῖχο αὐτὸ καὶ κανένα πέρασμα κάτω στὴ γῆ, οὔτε δρόμος, οὔτε μονοπάτι, οὔτε αὐτάκι, τίποτε πού νὰ δείχνει μιὰ εἴσοδο!

Ἡ θέσις μας ἦταν δεινὴ.

Χωρὶς ἄλλο ὁ κύριός μου εἶχε χάσει τὸ δρόμο. Δὲν βρισκόταν ἐκεῖ τὸ λατομεῖο πού ζητοῦσε!

— Λοιπόν;

— Τίποτα! Μόνο χιόνι.

Ἐμεινε μιὰ στιγμή χωρὶς νάποκριθῇ λέξι. Ἐπειτα ξανάβαλε τὸ χέρι του στὸν τοῖχο καὶ τὸν πασπάτευε ἀπ' ἄκρη ὡς ἄκρη. Ὁ Κάπης πού ἀπ' αὐτὰ δὲν καταλάβαινε τίποτα, γαύγιζε μὲ ἀνυπομονησία.

Πήγαινα πίσω ἀπ' τὸν Βιτάλη.

— Πρέπει νὰ ψάξουμε μακρύτερα;

— Ὁχι! Τὸ λατομεῖο εἶναι κτισμένο.

— Κτισμένο!

— Ναι. Ἐφραξαν τὴν εἴσοδο κ' εἶναι ἀδύνατο νὰ

μποῦμε.

— Λοιπόν;

— Τὶ θὰ κάμουμε, ἔ;.. Ξέρω κ' ἐγώ; Θὰ πεθά-

νουμε ὅω!

— Ἀχ! κύριε!..

— Ἀ, ἐσύ δὲν θέλεις νὰ πεθάνης, τὸ ξέρω. Εἰσαι νέος, ἡ ζωὴ σὲ κρατεῖ. Καλὰ λοιπόν, ἄς γυρίσουμε. Μπορεῖς νὰ περπατήσεις;

— Ἐγώ, ἴσως. Μὰ σεῖς;

— Ἀμα δὲν θὰ μπορῶ πιά, θὰ πέσω σὰν τὸ γέρικο ἄλογο.

— Καὶ ποῦ θὰ γυρίσουμε;

— Στὸ Παρίσι. Ἀμα ἀπαντήσουμε ἀστυφύλακες, θὰ τοὺς ποῦμε νὰ μᾶς πάρουν στὴν Ἀστυνομία. Αὐτὸ ἤθελα νάποφύγω, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σάψω νὰ πεθάνης ἀπ' τὸ

κόβο. Ἐλα, Ρεμὴ μου, ἔλα, παιδί μου, κουράγιο κ' ἐμπρός!

Καὶ ξεκίνησαμε.

Τὶ ὥρα νὰ ἦταν; Δὲν εἶχα ἰδέα. Μεσάνυκτα ἴσως, καὶ περασμένα. Ὁ οὐρανὸς εἶχε πάντα τὸ ἴδιο βαθυνάλαχο χρῶμα, χωρὶς φεγγάρι, μὲ λιγοστὰ ἄστρα, πού φαίνονταν μικρότερ' ἀπὸ τὸ συνηθισμένο. Ἡ ὀρμὴ τοῦ ἀνέμου διπλασιάσθηκε. Σήκωνε τώρα ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου τὰ σωριασμένα χιόνια σὰ σκόνη καὶ μᾶς τάρριχνε στὰ μοῦτρα. Κλειστά τὰ σπύτια πού περνοῦσαμε καὶ σκοτεινὰ. Μοῦ φαίνονταν, πὼς ἂν οἱ ἄνθρωποι πού κοιμοῦνταν μέσα, στὰ ζεστὰ τοὺς κρεβάτια, ἤξεραν πόσο κρυώναμε μεις, θὰ μᾶς ἀνοίγαν τὴν πόρτα.

Περπατώντας γρήγορα, θὰ μπορούσαμε λίγο νὰ ζεσταθοῦμε. Ὁ Βιτάλης ὅμως δὲν προχωροῦσε τώρα παρὰ μὲ κόπο μεγάλο. Λαχανιάζε σὰ νὰ εἶχε τρέξει. Δὲν ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις μου καὶ μὲ τὸ χέρι, σιγὰ, μούγνεφε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ μιλή.

Ἀπὸ τὴν ἐξοχή, εἶχαμε μπῆ πιά στὴν πόλι. Τώρα δηλαδὴ περπατοῦσαμε ἀνάμεσα σὲ τοίχους, ὅπου, ἔδω κ' ἐκεῖ, βλέπαμε καὶ κανένα φανάρι κρεμασμένο ψηλά, νὰ κουνιέται στὸ σίδερο τοῦ καὶ νὰ τρίζη.

Ὁ Βιτάλης ἄξαφνα σταμάτησε. Κατὰλαθα πὼς αὐτὴ τὴν φορὰ εἶχε ἀποκάμει.

— Θέλετε νὰ κτυπήσω καμμιὰ πόρτα; ρώτησα.

— Ὁχι, δὲν θὰ μᾶς ἀνοίξουν. Ἐδῶ πέρα κάθονται ὅλο περιβολάρηδες. Δὲν σηκώνονται τὴ νύκτα. Πάμε!

Μὰ δὲν εἶχε πιά οὔτε θέλησι, οὔτε δύναμη. «Υστερ' ἀπὸ λίγα βήματα, ξαναστάθηκε.

— Πρέπει νὰ ξεκουρασθῶ λιγάκι, εἶπε, δὲν μπορῶ πιά.

Μιὰ πόρτ' ἀνοίγουνταν! σ' ἕνα φράκτη, κ' ἀπάνω ἀπ' τὸ φράκτη αὐτὸ σηκώνονταν ἕνας μεγάλος σωρὸς κοπριάς ὀδρόθης, σὰν αὐτοὺς πού βλέπει κανεὶς συχνὰ στὰ περιβόλια. Ὁ ἄνεμος, φυσώντας σ' αὐτὸ τὸν σωρὸ, εἶχε στεγνώσει τὰ ἐπάνω ἄχυρα κ' εἶχε σκορπίσει πληθὺς ἀπ' αὐτὰ στὸ δρόμο, σύρριζα μὲ τὸν φράκτη, ὅπου σχηματίζονταν ἔτσι ἕνα στρώμα πυκνὸ.

— Ἐδῶ - χάμω θὰ καθίσω, εἶπε ὁ Βιτάλης.

Μὰ εἰπάτε πὼς ἂν καθίσουμε, θὰ μᾶς παγώσῃ τὸ κρύο καὶ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ξανασηκωθοῦμε.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενο)

Ο ΑΡΗΣ ΚΑΤΟΙΚΕΙΤΑΙ;

Τὴν 27ην τοῦ μηνὸς Ἰου-
λίου ὁ Ἄρης θὰ εὐρίσκε-
ται εἰς τὸ πλησιέστερον
σημεῖον ἀπὸ τῆς Γῆς. Τὸ
γεγονὸς αὐτὸ πού συμβαί-
νει κάθε 15 ἢ 17 χρόνια
ἔχει ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον
διὰ τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος
ἀστρονόμους καθὼς καὶ διὰ
τοὺς ἐρασιτέχνους, οἱ ὁ-
ποῖοι καὶ περιμένουν τὴν
ἐποχὴν αὐτὴν γιὰ νὰ κά-
μουν τὰς παρατηρήσεις
τῶν καὶ νὰ πραγματοποιή-
σουν τὰ προγράμματα τῶν
τὰ ὅποια ἀπὸ μακροῦ μὲ
πολλὴν ἐπιμέλειαν καταρ-
τίζουν.

Ἐάν δὲ ἡ προσέγγισις
οὐραστῆρος οὐρανοῦ ἀντι-
κειμένου καὶ ἡ δημιουργία
ἐθνοικωτέρων ὄρων παρα-
τηρήσεως παρουσιάζετα
ὡς γεγονὸς ἰδιαιτέρας ση-
μασίας διὰ τοὺς ἐπιστήμο-
νας, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ
ἐκ νέου προσέγγισις τοῦ
πλανήτου Ἄρεως σχετίζε-
ται καὶ μὲ ἄλλα προβλή-
ματα, τὰ ὅποια ἔχουν ἐνδι-
αφέρον μεγαλύτερον ἀπὸ
κάθε ἄλλον πλανήτην τοῦ
ἡλιακοῦ μας συστήματος.

Μὲ τὸν ἐρυθρὸν αὐ-
τὸν ἀδελφὸν τῆς ἡ-
μετέρας Γῆς πού τὸν προβά-
λει εἰς τὸν ἀνατολικὸν ὁ-
ρίζοντα κατὰ τὰς 10 τὸ
βράδυ μὲ πολλὴν μεγαλο-
πρέπειαν, συνδέονται προ-
βλήματα καὶ ἐνδιαφέροντα
πού τὸν κατέστησαν γνω-
στὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.
Καὶ ἔτσι εἰς τὸ ἄκουσμα
τῆς λέξεως Ἄρης ὁ καθέ-
νας στρέφει μὲ ἐνδιαφέρον
καὶ περιέργεια τὴν προσο-
χὴν του διὰ νὰ ἡμπορέσῃ
νὰ λύσῃ μερικὰ ζητήμα-
τα πού ἔχουν σχέση μὲ τὸν
ἰδιότυπον αὐτὸν πλανήτην
πού ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ
Θεοῦ τοῦ πολέμου.

Ὁ πλανήτης Ἄρης εἶναι
πολὺ μικρότερος ἀπὸ τὴν
Γῆν. Τὸ ἔτος του εἶναι ἴσον
πρὸς 687 ἡμέρας. Ὁ ὄγ-
κος του εἶναι τὰ 0,15 τοῦ
ὄγκου τῆς Γῆς, ἡ δὲ διά-
μετρος του τὸ ἡμῖσι περί-
που τῆς γῆνης (≈6.800
χλμ.).

Ἡ πυκνότης του εἶναι
μικρότερα ἀπὸ ἐκείνην
πού ἔχει ἡ Γῆ ἡ δὲ βαρύ-
της ἐπ' αὐτοῦ εἶναι τὰ 0,37
τῆς γῆνης. Δηλαδὴ ἐάν ἕ-
νας ἄνθρωπος τῆς Γῆς βάρους 70 δκ. ἡμποροῦσε νὰ
εὐρεθῇ καὶ νὰ περιπατήσῃ
ἐπάνω εἰς τὸν Ἄρην θὰ ἐ-
ζύγιζε μόνον 26 δκάδες!

Ἡμπορεῖ νὰ φαντασθῇ κα-

νεὶς πόσον θὰ ἡσθάνετο
τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐλαφρότε-
ρον βαδίζοντας ἐπάνω εἰς
τὸν Ἄρην. Ἄλλος ὁ λό-
γος ἂν θὰ ἡμποροῦσε νὰ
ζῆσῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός
ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ
πλανήτου τούτου.

Οἱ ἀστρονόμοι ὅμως πού
μελετοῦν τὸν πλανήτην αὐ-
τὸν καὶ ἀπὸ μακροῦ τώρα
τὸν παρακολουθοῦν καὶ
θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ τὸν
παρακολουθοῦν καὶ μετὰ
τὴν 27ην Ἰουλίου, ἔχουν
νὰ ἐξετάσουν πλείστα ζη-
τήματα πού ἀναφέρονται
εἰς τὴν μελέτην τῆς ἐπιφα-
νείας του καὶ εἰς τὰς με-
ταβολὰς πού παρατηροῦν-
ται ἐπάνω εἰς αὐτὴν. Ἐξη-
σκημένοι παρατηρηταί, με-
γάλα τηλεσκόπια καὶ ἄλ-
λα βοηθητικὰ ὄργανα τίθεν-
ται εἰς ἐνέργειαν διὰ νὰ
σημειώσουν ὅσας παραλ-
λαγὰς εἶναι δυνατόν νὰ πι-
στοποιήσουν τὰ τεχνικὰ
μέσα πού διαθέτει σημερον
ἡ ἐπιστὴμὴ τῶν ἀστρων.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ζήτημα
πού ἐνδιαφέρει περισσότε-
ρον τὸν πολὺν κόσμον, σχε-
τικῶς μὲ τὸν Ἄρην, δὲν
εἶναι καὶ ζήτημα πού ἐνδι-
αφέρει ἀμέσως τοὺς ἀστρο-
νόμους. Οἱ τελευταῖοι οὖ-
τοι ἔχουν νὰ λύσουν ἄλλα
προβλήματα πού παρουσι-
άζει ὁ Ἄρης, ὅπως κατ' ἀνα-
λογίαν καὶ οἱ ἄλλοι
πλανῆται. Τὸ εὐρύτερον ὅ-
μως κοινόν, ἐνδιαφέρεται
γιὰ ἕνα ἄλλο ζήτημα πού
ὅπως ἡ ἄλλω ἔχει τεθῇ
εἰς τὸ μέσον καὶ δικαίως
ἀπασχολεῖ τὸν κόσμον. Καὶ
τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι ἁ-
πλοῦς καὶ σαφές. «Κατοι-
κεῖται ὁ Ἄρης, ἐρωτᾷ ὁ
κόσμος τοὺς ἀστρονόμους.
Καὶ ἂν κατοικῇται, τί εἴ-
δους ὄντα εἶναι οἱ κάτοι-
κοι τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Γῆς;»

Τὸ ἐνδιαφέρον δὲ αὐτὸ
τοῦ κόσμου εἶναι δικαιολο-
γημένον. Διότι πολλὰς φο-
ρὰς διαβάζομεν εἰς ἐφημε-
ρίδας καὶ περιοδικὰ ὅτι
μερικοὶ πλανῆται καὶ εἰδι-
κῶς ὁ Ἄρης κατοικοῦνται
ὑπὸ λογικῶν ὄντων ὅτι οἱ
ἄνθρωποι μάλιστα τοῦ Ἄ-
ρεως ἔχουν μεγαλύτεραν
πρόσδον ἀπὸ ἡμᾶς ὅτι αὐ-
τοὶ ἔχουν προχωρήσει εἰς
τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν τέ-
χνην καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν
εἶναι πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ
τὸν ἰδικὸν μᾶς.

Δ. Κωτσάκης

Χίλια δυό σε μία σελίδα

Ποιά διαφορά ώρας υπάρχει μεταξύ Αθηνών και των άλλων πρωτευουσών του κόσμου;

Είναι γνωστόν ότι η ώρα διαφέρει σε κάθε χώρα. Όταν π.χ. διαβάζουμε σε μία εφημερίδα ή σ' ένα τηλεγράφημα: «Χρηματιστήριο Ν. Υόρκης, ώρα 4 μ.μ. στο Παρίσι η ώρα είναι 9.05' μ.μ. και εις τας Αθήνας 1.25' μ.μ. Αλλά όταν εις τας Αθήνας έχουμε 1.25' μ.μ., εις την Αλεξάνδρεια η ώρα είναι 1.50 μ.μ., στο Βερολίνο 3.51' μ.μ., εις την Κωνσταντινούπολη 1.47 μ.μ. εις το Λονδίνο 11.36 μ.μ., εις την Μόσχα 2.21 μ.μ. στον Παναμά 6.38' μ.μ., στη Ρώμη 0.51 μ.μ., εις τη Βιέννη 0.51 μ.μ. και εις την Τεχεράνη 3.16 μ.μ.

Τί είναι οι άκτινες του θανάτου;

Οι περίφημες μυστηριώδεις «Άκτινες του Θανάτου» είναι μία τρομακτική

εφεύρεσις, που ανέκαλυψαν οι Άρνο Μπράς και Φρίτς Λάγκς, δύο νεαροί Γερμανοί επιστήμονες. Αποτελούν ένα είδος ηλεκτρικών ακτίνων που έχουν την ιδιότητα να διαλύουν τα άτομα με ενέργεια 2 ½ εκ. βόλτ. Η ακτίνα αυτή διαπερνά παχείς τοίχους από τσιμέντο με την ίδια ευκολία με την οποία διατρύπτει τον θώρακα ενός ντρέντγουτ ενός τάνκ ή ενός αεροπλάνου. Η ακτίνα του θανάτου μπορεί να σκοτώσει άνθρωπο ή ζώο από απόστασι 6 ½ χιλιομέτρων.

Πόσους χτύπους πρέπει να έχει η ανθρώπινη καρδιά;

Ενας υγιής άνθρωπος πρέπει να χτυπά 70-86 παλμούς το λεπτό. Οι παλμοί όμως διαφέρουν αναλόγως της ηλικίας:

Κατά την γέννησιν οι χτύποι είναι περίπου 130. Τον πρώτο χρόνο είναι 120. Τον τρίτο είναι 90. Τον

εβδομο είναι 85. Στην παιδική ηλικία είναι 80. Στην εφηβική ηλικία 75. Στα γεράματα είναι 65.

Τί είναι το περίφημον «Σινικόν Τείχος»;

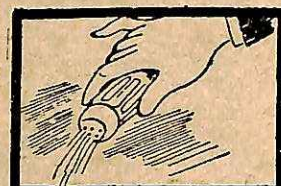
Το περίφημο αυτό τείχος κτίστηκε για ν' αποτελέσει ένα είδος φραγμού μεταξύ του πολιτισμού και της βαρβαρότητας. Επί 2.000 χρόνια προστάτευσε τον ειρηνικό και φωτισμένο λαό της Κίνας κατά των επιδρομών και των εισβολών των βαρβάρων. Η ιδέα της κατασκευής του δεν γεννήθηκε σε μία εποχή σαν τη δική μας, όποτε τα εισβάλλοντα στρατεύματα μπορούν να διαδοῦν ὄρη, ἐρήμους,θάλασσες, μέσα σε λίγες ὥρες με αεροπλάνα, αλλά σ' εποχή κατά την οποία ἔνα τείχος πάχους 20 ποδῶν ἦταν δυνατόν νά διαχωρίσῃ δύο κράτη ἐπὶ χρόνια. Τὸ σινικὸν τείχος εἶναι τὸ μεγαλύτερον οἰκοδόμημα στὸν κόσμῳ. Ἐχει

περίμετρο 1400 μίλια καὶ μήκος 7.500 σ' ὅλες τὶς διακλαδώσεις του. Ἐχει ὕψος 25 ποδῶν καὶ 25 πλάτος. Εἶναι οἰκοδομημένο με βάσι ἀπὸ γρανίτη καὶ τὸ ἐπάνω μέρος του ἀπὸ «ὀπτὰς πλίνθους». Σὲ κάθε πλευρὰ του ὑπάρχουν ὕψηλά προπετάσματα καὶ σὲ μικρὰς ἀποστάσεις ὑπάρχουν 25.000 τετράγωνοι πυργίσκοι, ἕκαστος τῶν ὁποίων μποροῦσε νά περιλάβῃ 100 ἄνδρες. Τὸ Μέγα Σινικὸν Τείχος ἀρχίζει ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Κίτρινης Θάλασσας καὶ φθάνει ὡς τὴ Κίτρινη Ἐρημο «Γκόμπι» ποῦ βρίσκεται στὰ σύνορα τοῦ Θιβέτ. Κατεσκευάσθη ἐπὶ Ταῖν, 200 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, χρειάστηκαν 10 δόκλιερα χρόνια γιὰ τὴν κατασκευὴ του καὶ χρησιμοποιήθηκαν 300.000 ἄνδρες ποῦ δούλευαν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν μαστιγιῶν!

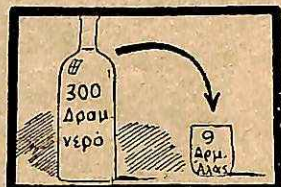

Βαθμοῦχοι τῆς Ε. Ο. Ν. τῆς 182ας Θάλαγγος Σουφλίου.

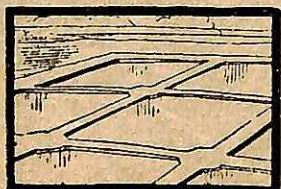
ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΑΛΑΤΙ

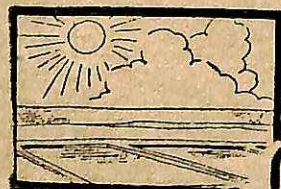
1. Ξέρετε βέβαια ότι το αλάτι, που τόσο μας εξυπηρετεί, βρίσκεται σε συμπαγή κοιτάσματα μέσα στη γη, και τότε λέγεται ορυκτόν αλάς, ή μέσα στη θάλασσα, όποτε λέγεται θαλάσσιον άλας.

2. Μέσα σε τριακόσια δράμια θαλάσσιου νερό υπάρχουν 9 περίπου γραμμάρια άλας. Το άλας αυτό εξάγεται στις άκτές, μέσα σε ειδικές εγκαταστάσεις, που λέγονται άλυκές.

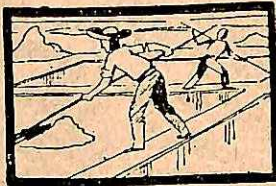

3. Οι άλυκές αυτές είναι μεγάλες δεξαμενές λίγο βαθιές και προστατεύονται από τοίχους έξ άργιλλου, συνδέονται δέ με αλύκκια από τὰ όποια εισορμᾷ τὸ θαλάσσιο νερό. Όταν κάθε δεξαμενὴ γεμίσῃ...

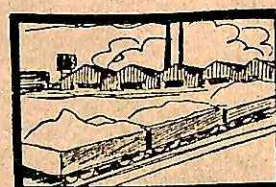

4..... κλείνουν τὸν φράκτη εισόδου, κι' ἔτσι φυλακισμένο τὸ θαλάσσιο νερό εξατμίζεται ἀπὸ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα, ἐνῶ τὸ άλας κατακαθίζει στὸν βυθὸ τῆς δεξαμενῆς.

5. Το άλας αυτό το περισυλλέγουν μετὰ με μεγάλα πλατεῖά φτυάρια οἱ εργάτες. Κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐξάγεται τὸ σε σχῆμα κρυστάλλων σταχτόχρουν άλας ποῦ δὲν χρησιμοποιεῖται παρὰ μόνο στὴν κουζίνα.

6. Ἐνα μέρος τοῦ αλάτιοῦ αὐτοῦ, ἀφοῦ πλυθῇ, καθαρίζεται μέσα σε ἐργαστήρια κι' ἔτσι παίρνει τὴν κατ'άλεκτη ὄψιν του. Τὸ κοπανίζουν ἔπειτα σε λεπτοτάτη σκόνη γιὰ νά χρησιμοποιηθῇ ὡς ἐπιτραπέζιο αλάτι.

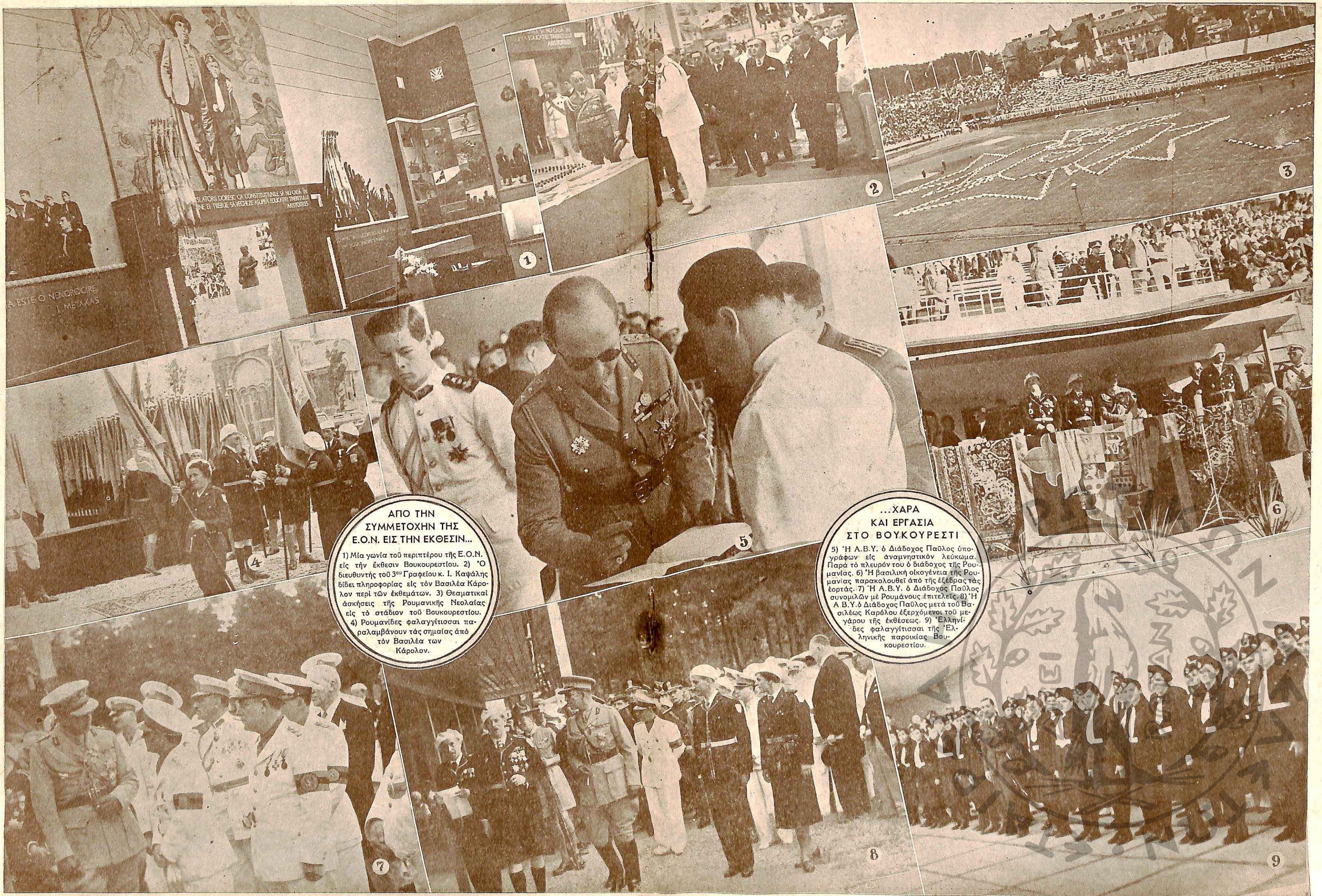
7. Βλέπετε ἐδῶ ἕνα ὄρυχείο ὀρυκτοῦ αλάτος. Ἐφωδιασμένοι οἱ εργάτες με σκαπάνες καὶ με μηχανικά τρυπάνια ἀποσποῦν μεγάλα κομμάτια ὀρυκτοῦ αλάτος, ὅπως γίνεται καὶ με τὰ κάρβουνα.

8.Τὰ χονδρά αὐτὰ κομμάτια αλάτιοῦ ἀποστέλλονται σε εἰδικὰ ἐργαστήρια, σπάζονται, πλύνονται καὶ γίνονται λευκὴ σκόνη ποῦ ἔχει ἀκριβῶς τὴν ἴδια γεῦσι με τὸ θαλάσσιο αλάτι.

Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς μαθηταὶ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Ἀρχοντικοῦ Λακεδαιμόνος.

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΝ ΤΗΣ
Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ...

- 1) Μία γωνία του περιπτέρου της Ε.Ο.Ν. εις τήν έκθεσιν Βουκουρεστίου. 2) Ο διευθυντής του 3^{ου} Γραφείου κ. Ι. Καψάλης δίδει πληροφορίες εις τόν Βασιλέα Κάρολον περί τών έκθεμάτων. 3) Θεματική άσκήσις της Ρουμανικής Νεολαίας εις τό στάδιον του Βουκουρεστίου. 4) Ρουμανίδες φαλαγγίτισσαι παραλαμβάνουν τάς σημαίας από τόν Βασιλέα των Κάρολον.

...ΧΑΡΑ
ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΣΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

- 5) Η Α.Β.Υ. ο Διάδοχος Παύλος υπογράφων εις αναμνηστικόν λεύκαμα. Παρά τό πλευρόν του ο διάδοχος της Ρουμανίας. 6) Η βασιλική οικογένεια της Ρουμανίας παρακολουθεί από τής εξέδρας τάς εορτάς. 7) Η Α.Β.Υ. ο Διάδοχος Παύλος συνομιλόν με Ρουμάνους έπιτελείς. 8) Η Α.Β.Υ. ο Διάδοχος Παύλος μετά του Βασιλέως Κάρολου έξερχόμενοι του μεγάρου της έκθέσεως. 9) Έλληνίδες φαλαγγίτισσαι της Έλληνικής παροικίας Βουκουρεστίου.

Από την έκδρομή της Υποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. Βόλου εις Μηλέας.

Όμας Σκαπανισσών του Δημοτ. Σχολείου Γρεβενών Κοζάνης.

Η ΣΕΛΙΣ

Την Κοριτσά

ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ

Νέο κορίτσι,

Μέσα από το ιερό άλσος της συναίσθησης για την αποστολή σου θα βλαστήσει η νέα σου πίστι. Ακολουθώντας τη γραμμή της αποστολής σου αυτής θα γίνης συνεργάτισσα στην εξέλιξη του Έθνους σου, στην εξέλιξη της ανθρωπότητας.

Η αδράνειά σου ή ψυχική θα πέσει σαν ένα ράκος από την ψυχή σου, που θα παρουσιασθή σαν λωτός θεός προς το φως της νέας ημέρας.

Γιατί μία νέα ημέρα πλημμυρισμένη από λαμπρόν ήλιον ανατέλλει για σένα και για τη νέα γενεά. Μία λιόφωγη ημέρα, που ξεπήδησε από την πιο σκοτεινή νύχτα των πνευμάτων και των συνειδήσεων της περασμένης εποχής. Γιατί τί άλλο μπορεί να φέρη στο πνεύμα και στην ψυχή ή αδράνεια, παρά σκοτάδι;

Τώρα από τους νέους σκοπούς, που σου έθεσαν σοφοί Αρχηγοί, από τη δράσι και την εργασία σου την σύμφωνη με την αποστολή σου, ξεφύτρωσε ή πίστι για τα νέα σου ιδανικά. Μία πίστι, που μεγαλώνοντας και θεριεύοντας κατά το νόμο της ανιούσης μπορεί βουνά και θάλασσες να μετατοπίσει.

Η θέσις ενός ύψηλου σκοπού, το κυνήγι ενός ιδανικού αλλάζει και μεταμορφώνει τον άνθρωπο. Τον κάνει από σκουληκή πεταλούδα με χρυσά φτερά, που άφησε το χρώμα και κυνηγάει τον ήλιο και το φως.

Ποιος δίνει αυτή την υπερφυσική σχεδόν δύναμι σ' έναν έφευρέτη, σ' έναν έρευνητή, να πολεμά και να αγωνίζεται χρόνια ολόκληρα, κάποτε κι' ολόκληρη τη ζωή του, για την επιτυχία ενός σκοπού, που ένοιωσε ως αποστολή του; Τί άλλο παρά ή συναίσθησις ότι ή αποστολή αυτή είναι μεγάλη κι' ότι θα βοηθήση στην εξέλιξη του ανθρώπου και γενικά της ανθρωπότητας;

Νέο κορίτσι,

Μόνο ή συναίσθησις πώς και σύ ακολουθώντας την ιερή αποστολή σου μέσα στο σπίτι σου και στο Έθνος σου θα σου γεννήση την πίστι για την αξία και τη δύναμιν σου. Από την πίστι αυτή θα ξεπεταχθή ή χαρά της δράσεως. Γιατί μίαν απέραντη χαρά θα αισθάνεσαι, όταν πιστεύεις πώς δίνεις και σύ τον όβολό σου μέσα στην ενέργεια που γίνεται γύρω σου για την εθνική αναγέννησι του λαού σου και πιο πλατιά μέσα στην ενέργεια του Σύμπαντος, πώς αφιερώνεις τη συνεργασία σου ενώνοντας τις δυνάμεις σου με τις ενέργειες της κοσμικής ενεργείας για ένα καλύτερο μέλλον του Έθνους σου και της ανθρωπότητας.

Νέο κορίτσι,

Όταν το Έθνος μας φθάση βιολογικά, πνευματικά και ψυχικά με τη βοήθειά σου και τη βοήθεια όλων μας στην περιωπή που λαχταρούμε, όταν ανεβή πάλι τα σκαλιά νέων Παρθενώνων και Έρεχθειών, τότε θα γίνης πάλι νέος καθοδηγητής της ανθρωπότητας, θα αποβή για μία φορά άκωμη δάσκαλος του ανθρωπίνου πολιτισμού. Έτσι σύ ακολουθώντας τη γραμμή της αποστολής σου ως γνησίας Έλληνιδος γυναίκας, καταλήγεις χωρίς να το καταλάβης μπροστά στο μεγάλο και ακατάλυτο παλάτι της αιωνιότητος. Θα γίνης μία από τις αθάνατες αιώνες κόρες που βαστάζουν στο ώραιο τους κεφάλι την αιωνία της Ελλάδος ομορφιά.

Δεν έχεις παρά να σηκώσης τα μάτια σου προς τον ιερό βράχο για ν' αντικρύσης ανάμεσα από 3000 χρόνια την αιωνιότητα αυτή. Έτσι θα ζήσης και σύ δουλεύοντας και σβύνοντας για την Έλληνική δόξα, για ν' αναστηθής μέσα στην αιωνία ζωή του λαού σου. Γιατί δεν θα είσαι πια μόνο ή Μαρίκα και ή Νίτσα, θα είσαι ή μεγαλόπρεπη Έλληνίδα γυναίκα, που γνώρισε την αποστολή της και βρήκε το δρόμο της.

Σ. Καρ.

* ΠΩΣ ΣΤΡΩΝΕΤΑΙ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ *

Πετσέτα

Η πετσέτα τοποθετείται κατά προτίμωσιν διπλωμένη σε τετράγωνο, εις το άριστερό μέρος των πηρουινών. Η ραφή και ή ανοικτή γωνία πρέπει να είναι προς το μέρος των πηρουινών και έτσι το μονόγραμμά έρχεται στο δεξιό μέρος της πετσέτας. Οι πετσέτες κάποτε διπλώνονται και τετραγωνικώς διά να μη παίρνουν πολύ χώρο.

Ποτήρια

Τοποθετούμε το ποτήρι του νερού ακριβώς άνωθεν του μαχαιριού και εις άποστάσιν 1 ή 2 εκ. άπ' αυτό. Η άλतिέρα δεν πρέπει να είναι μεγάλη. Συνήθως βάζουμε από μία μεταξύ 2 πιάτων. Εάν ή άλτιέρα είναι άνοικτή χρησιμοποιούμε ένα μικρό κουτάλι το όποιο τοποθετείται επάνω σ' αυτή ή πλησίον της επί του τραπέζου ανδύλου.

Προσέχετε να τοποθετήτε πλησίον το ένα στο άλλο όλα τα μαχαιροπήρουνα, πιάτα και ποτήρια, τα όποια θα χρησιμοποιηθούν από ένα άτομο, χωρίς έννοείται να φαίνονται πολύ μαζεμένα. Το τραπέζι έχει πολύ καλύτερα εμφάνισι. Τότε όταν το γεύμα μας είναι πολύ άπλο και δεν υπάρχει ανάγκη για μαχαιρί, τοποθετούμε το πηρούνι δεξιά έπειδή θα το πιάσουμε με το δεξί μας χέρι, εάν υπάρχει ανάγκη από κουταλάκι μικρό το τοποθετούμε δεξιά άπ' τα πηρούνι. Όταν στρώή το τραπέζι τοποθετούνται οι καρέκλες οι όποιες ούτε πρέπει ν' άκουμπούν επάνω στο τραπέζι ούτε να είναι πολύ μακριά άπ' αυτό.

Ό μπουφές

Άλλοτε χρησιμοποιείται για να τοποθετούνται επ' αυτού ό,τι επί πλέον θα χρειάζετο κατά την ώρα του γεύματος. Σήμερα άντι του μπουφέ χρησιμοποιούν για το σκοπό αυτό ένα μικρό τραπέζι, ό δε μπουφές χρησιμεύει για να τοποθετούμε επ' αυτό

πολύτιμα σκεύη. Το τραπέζι αυτό δεν πρέπει είναι πολύ μεγάλο ούτε όμως και τόσο μικρό ώστε να μη χωρή ό,τι πρέπει.

Διάφοροι τρόποι σερβιρίσματος

Υπάρχουν τρεις διαφορετικοί τρόποι σερβιρίσματος, ό άγγλικός, ό ρωσικός και ό μικτός, ό όποιος όπως και το όνομά του δείχνει είναι ένας συνδυασμός των δύο τρόπων. Διά ν' αποφασίσουμε ποιόν εκ τριών τρόπων θα ακολουθήσωμε, πρέπει να λάβωμε υπ' όψει τον αριθμόν των ύπηρετριών που δυνάμεθα να χρησιμοποιήσωμε και την έπισημότητα ή μη του γεύματος.

Ό Άγγλικός τρόπος

Είναι ό πρακτικώτερος εκεί όπου ή ύπηρεσία είναι περιορισμένη ή δεν υπάρχει. Το φαγητό τοποθετείται έμπροσθεν του οικοδεσπότη ή της οικοδεσποίνης και σερβίρεται στο τραπέζι.

Ό Ρωσικός τρόπος

Απαιτεί ύπηρεσία και χρησιμοποιείται ιδίως για τα επίσημα γεύματα, τα πιάτα τοποθετούνται άμεσα πρό των συνδαιτυμόνων και το φαγητό περνάται ύπό της ύπηρεσίας καλοσερβιρισμένο εις πιατέλας εκ των όποιων έκαστος των των συνδαιτυμόνων σερβίρεται. Κάποτε το φαγητό σερβίρεται ιδιαιτέρως σε κάθε πιάτο και δίδεται στους συνδαιτυμόνας. Ό πρώτος τρόπος όμως είναι προτιμώτερος και ό πλέον έπισημος.

Ό ανάμικτος τρόπος

Είναι συνήθης εις τα ήμιεπίσημα γεύματα. Μερικά εκ των φαγητών σερβίρονται ύπό του οικοδεσπότη ή ύπό της οικοδεσποίνης κατά τον άγγλικό τρόπο και άλλα περνώντας σερβιρισμένα κατά τον ρωσικό τρόπο.

Αίμ. Βελισσαροπούλου

Δεύτερη πατρίδα

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και γι' αυτό αναγκάστηκαν ν' άγρυπνήσουν, από τρείς ώρες καθένας με τη σειρά του.—πρώτος ο Έρνέστος, δεύτερος ο Τζάκ και τελευταίος ο κ. Ουόλστον.—ως το πρωί.

Μόλις σηκώθηκε ο ήλιος, σηκώθηκαν όλοι κι' ο Τζάκ, με τη δυνατή φωνή του, έκραξε:

—Τελούσαντων, κύριε Ουόλστον, έφθασε κι' η μεγάλη ημέρα! Σε λίγες ώρες ο κρυφός σας πόθος θα εκπληρωθή: Θα στήσετε τη σημαία μας στο υψηλότερο σημείο της Νέας-Έλβετίας!

—Σε λίγες ώρες... ναι, αν το άνέθασμα δεν παρουσιάση μεγάλες δυσκολίες, παρετήρησε ο Έρνέστος.

—Δεν το πιστεύω, άποκρίθηκε ο κ. Ουόλστον. Όπωςδήποτε, αν δεν είναι σήμερα, θα είναι αύριο. Κι' από κεί-πάνω θα μπορούσαμε να ιδούμε τι διαστάσεις έχει το νησί μας.

—Εκτός αν έκτείνεται προς τα δυτικά ή τα μεσημβρινά περισσότερο άπ' όσο φτάνει το μάτι, είπε ο Τζάκ.

—Πράγμα που δεν είναι καθόλου άδύνατο! έπρόσθεσε ο Έρνέστος.

—Α, όχι! είπε ο κ. Ουόλστον. "Αν το νησί ήταν τόσο μεγάλο, θα τόβλεπαν τα πλοία που περνούν άπ' αυτό το μέρος του Ίνδικου Ωκεανού.

—Θα ιδούμε, θα ιδούμε!

Αφού έπρογευμάτισαν με κρύο κυνήγι, έφύλαξαν το περίσσευμα, γιατί δεν θα εύρισκαν βέβαια τίποτα να σκοτώσουν στις τραχειές έκείνες πλαγιές, όπου καμιά προθυμία δεν έδειχνε ο Φάλμπ να σκαρφαλώση. "Αμα βγίηκαν από τη σπηλιά, έπειδή δεν φοβούνταν πιά έπιδρομή θηρίων, κρέμασαν τα τουφέκια τους στον ώμο. Και πρώτος ο Τζάκ, δεύτερος ο Έρνέστος και τελευταίος ο κ. Ουόλστον, άρχισαν να άνεβαίνουν το πρώτο άνηφορικό μονοπάτι.

Κατά τους λογαριασμούς του Έρνέστου, το ύψος της βουνοσειράς θα ήταν χίλια έκατό ως χίλια διακόσια πόδια. Ένας κώνος που ύψωνόταν σχεδόν άντίκρυ στο δάσος των έλάτων, ξεπερνούσε καμιά πενήνταριά όργυιές την κορυφογραμμή. Στην κορυφή αυτό του κώνου έννοούσε ο κ. Ουόλστον να στήση τη σημαία της Νέας-Έλβετίας.

Έκατό βήματα ύστερα από τη σπηλιά τελείωνε άπότομα ή δασική ζώνη αυτής της χώρας. Κι' άρχιζε μιά άλλη, πράσινη ακόμα, αλλά με θάμνους μόνον, χαμόδενδρα, άλλες, μύρτα και ρείκια. Η πλαγιά όμως ήταν τραχεία και σε πολλά μέρη ή κλίση της υπερέβαινε τις πενήντα μοίρες. Έτσι, για ν' άνεβαίνουν, αναγκάζόνταν να λοξοδρομούν δεξιά κι' άριστερά.

Η αλήθεια είναι πως το έδαφος εύκόλυνη την άνάβαση. Γιατί δεν παρουσίαζε ακόμα τέτοιες άνωμαλίες, ώστε να σκαρφαλώνουν με πόδια και με χέρια ή να πηδούν. Το πόδι πατούσε στερεά στην πρασινάδα έκείνη, τη σπαρμένη από ρίζες κι' έξογκώματα του βράχου. Για πείσματα δεν ήταν φόβος το πολύ-πολύ μπορούσαν να

γλυστρήσουν μερικά βήματα σε κανένα πυκνό χαλί χλόης.

Το άνέθασμα λοιπόν δεν ήταν δύσκολο με κάποιες λοξοδρομίες, μόνο κάπως κουραστικό. Και για να φθάσουν στην κορυφή, έπρεπε να σταθούν τουλάχιστον δυο φορές, για ν' άνασάνουν. Ο Έρνέστος κι' ο Τζάκ, νέοι, γυμνασμένοι, άκούραστοι, δεν θα αισθανόνταν ίσως αυτή την άνάγκη. Ο κ. Ουόλστον όμως, ηλικιωμένος και πιό δυσκίνητος, έπρεπε να ξεκουρασθή. Όπωςδήποτε, θάταν εύχαριστημένοι αν έφθάναν στη βάση του κώνου ως το μεσημέρι. Από κει, σε μιά-δυο ώρες, θάταν στην κορυφή.

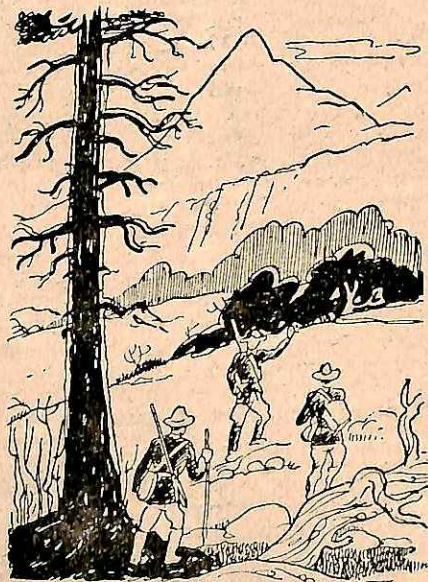
Έξηκολούθησαν το δρόμο τους, χωρίς έμπόδιο κανένα. Ο Τζάκ έκανε τέτοια πηδήματα, ώστε πολλές φορές ο κ. Ουόλστον αναγκάσθηκε να του θυμίση, ότι ή φύσις δεν τον έπλασε αγγαρό κι' έπομένως μπορούσε να είναι λιγώτερο ριψοκίνδυνος... Όπως έλογαριάζαν, το μεσημέρι έφθασαν στη βάση του κώνου κι' έστάθηκαν εκεί να ξεκουρασθούν και να φάνε. Τα ύπολειμματα της ψητής άντιλόπης τους έ χρησίμευσαν ως γεύμα. Κι' ύστερα ο Τζάκ, όρμωντας στις πρώτες πέτρες της πλαγιάς, έφώναξε:

—Όποιος μ' αγαπά, άς μ' ακολουθήση!

—Ας προσπαθήσουμε να του δώσουμε αυτό το δείγμα της άνάγης, άγαπητέ μου Έρνέστε, είπε ο κ. Ουόλστον, και προπάντων να έμποδίσουμε τις τρέλλες του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Το ύψος του κώνου ήταν όσο σχεδόν της μεγάλης πυραμίδας της Αιγύπτου. Με τη διαφορά μόνο πως δεν ύπήρχαν κι' έδω τα σκαλιά που έπιδρέπουν το άνέθασμα στο φαράωνικό μνημείο. Δεν ήταν παρά ένας σωρός από βράχους, από πελώριες πέτρες,

Πρώτος ο Τζάκ, δεύτερος ο Έρνέστος και τελευταίος ο Ουόλστον.

που μόλις και μετά βίας κρατιώνταν σε ίσορροπία. Παρουσίαζαν όμως άκρες, έξοχές, έξογκώματα, όπου το πόδι μπορούσε να πατήση. Ο Τζάκ, που πήγαινε πάντα μπροστά, ψάχνοντας, έδειχνε τον καλό δρόμο στους άλλους που άκολουθούσαν. Κι' έτσι, σιγά-σιγά, σκαρφάλωναν από πέτρα σε πέτρα.

Τι άπελπιστική στείρωση στην έπιφάνεια της τρίτης ζώνης! Όύτε ίχνος φυτού, ούτε ίχνος πρασινάδας, πουθενά. Μόνον άγκάθια φύτρωναν έδω κι' έκει άνάμεσα στις πέτρες, και μερικές ήταν σκεπασμένες με ξερές λειχήνες, που τις έκαναν σταχτοπράσινες.

Όλη ή δυσκολία ήταν να μη γλυστρήσουν σ' έκείνες τις πλαγιές που κάπου κάπου γυάλιζαν ίσιες σαν καθρέφτες. Τέτοιο πείσιμο θάταν θάνατος! Έπρεπε ακόμα να προσέχουν να μη πατούν πολύ δυνατά, γιατί μπορούσε να ξεκουνηθή καμιά πέτρα, να παρασύρη κι' άλλες και να ροβολήσουν όλες μαζί ως τα ριζοδούνια!

Ο κώνος ήταν καμωμένος άποκλειστικώς από γρανίτη κι' άσβεστόλιθο. Τίποτα δεν ήταν που να φανερώνη ή φαιστικακή προέλευσι. Όστε ή Νέα-Έλβετία δεν ήταν ύποκειμένη ούτε σε σειμούς, ούτε σε εκρήξεις.

Ο κ. Ουόλστον κι' οι σύντροφοί του έφτασαν στα μισά του κώνου χωρίς κανένα δυσάρεστο. Μόνο μερικές πέτρες ξεκουνηθήκαν στο πέρασμά τους και ροδόλησαν ως τα βάθη του δάσους με κρότο βροντής, που τον δυνάμωναν οι άντίλαλοι του βουνού. "Αλλά δεν έσημειώθη δυστύχημα από τις μικρές αυτές καταρρεύσεις.

Στο ύψος εκείνο πετούσαν ακόμα μερικά πουλιά, μόνον άντιπρόσωποι του ζωικού βασιλείου στην τρίτη ζώνη των βουνών. Δεν ήταν μικρά, σαν έκείνα που δεν έβγαιναν από το δάσος των έλάτων. Ήταν μεγάλα και, κτυπώντας τον άέρα με τα άργα κουνήματα των πελώριων φτερών τους, έφθαναν κάποτε ψηλότερα κι' από τη κορυφή του κώνου. Τί πειρασμός για τον Τζάκ! Με πόση εύχαριστησι θα έστελνε από μιά σφαίρα στους γυπαετούς έκείνους και στους κόνδορας, που τους έσάστιζε ή παρουσία του άνθρώπου στις γυμνές έκείνες έρημιές! "Αλλά κάθε φορά που έπώμιζε το τουφέκι του, ο κ. Ουόλστον του έλεγε:

—Περιττό!...

Κι' ο Τζάκ δεν πυροβολούσε.

Έτσι γλύτωσε κι' ένας θαυμασμός αετός του Μαλιμπάρ. "Αλλως τε άντί να τον σκοτώσουν, καλλίτερο θάταν να τον πιάσουν ζωντανό. Μπορούσε ν' άντικαταστήση τον πιστό σύντροφο του Φρίτς, που είχε σκοτωθή στην πάλη με την τίγρι, τότε που ταξίδευε ο κύριός του με το καγιάκι, για ν' άνακαλύψη τον Άναμμένο-Βράχο.

Όσο άνεβαίνουν, τόσο ο κώνος έστένευε και τόσο το άνέθασμα γινόταν δυσκολώτερο. Θα ύπήρχε τόπος άρκετός στην κορυφή, για να σταθούν τρείς άνθρωποι; Ζήτημα ήταν! Για

να προχωρούν, έπρεπε τώρα να βοηθούνται, να πιάνονται. Ο Τζάκ, πάντοτε μπροστά, τραβούσε τον Έρνέστο, που κατόπιν τραβούσε κι' αυτός τον κ. Ουόλστον. Το κάκου προσπάθησαν να τριγυρίσουν τον κώνο. Όπωςδήποτε αυτή ή βορεινή πλευρά του παρουσίαζε τις λιγώτερες δυσκολίες.

Έπιτέλους, στις δυο μετά το μεσημέρι, άντήχησε μιά δυνατή φωνή, ή φωνή του Τζάκ, ή πρώτη βέβαια που δονούσε τον άέρα της κορυφής εκείνης:

—Νησί!... Η Νέα-Έλβετία είναι νησί!

Με μιά τελευταία προσπάθεια, ο Έρνέστος κι' ο κ. Ουόλστον τον έφθασαν. Έκει, σ' ένα μικρόν ίσιωμα δυο μόλις τετραγωνικών όργυιων, κατακουρασμένοι, λαχναρισμένοι, άνίκανοι σχεδόν να μιλήσουν, ξαπλώθηκαν για ν' άνασάνουν.

Ότι ή Νέα-Έλβετία ήταν νησί, το ζήτημα αυτό είχε λυθή από τον έρχομό του «Ξιφία». "Αλλ' αν ή θάλασσα την περικύκλωνε από παντού, άπείχε από το βουνό άλλο πολύ κι' άλλο λίγο. Γιατί το μεγάλο βουνό, ή βουνοσειρά, δεν κατείχε το κέντρο του νησιού. Ήταν στο μεσημβρινό του μέρος κι' έσημάτιζε μιά άρκετα κανονική καμπύλη από τα άνατολικά στα δυτικά.

Από την κορυφή του κώνου—χίλια πεντακόσια πόδια από την έπιφάνεια του Ωκεανού— ή όπτική άκτίνα ως τον όριζοντα ήταν δεκαεπτά ως δεκαοκτώ λεύγες. Η Νέα-Έλβετία όμως δεν είχε τόσο μεγάλη έκτασι κι' ά-ταν τον ρώτησε γι' αυτό το ζήτημα ο κ. Ουόλστον, ο Έρνέστος, άποκρίθηκε:

—Κατά τη γνώμη μου, το νησί μας έχει περίμετρο έξήντα ως έβδομήντα λεύγες. Έ, είναι άρκετή. Υπερβαίνει το καντόνι της Λουκέρνης.

—Μά πόση, πάνω-κάτω, λογαριάζεις την έκτασι της; ρώτησε ο κ. Ουόλστον.

—Ως τετρακόσιες τετραγωνικές λεύγες, άποκρίθηκε ο Έρνέστος. Η μισή σχεδόν Σικελία.

—Ω, έφώναξε ο Τζάκ, ύπάρχουν μεγαλύτερα νησιά, που δεν αξίζουν σαν το δικό μας!

—Κι' άλλα μικρότερα, μά σπουδαιότερα, συμπλήρωσε ο Έρνέστος. Ένα στη Μεσόγειο, παραδείγματος χάρι, πολύ σπουδαίο για την Άγγλία, μόλις μετρά έννιά λεύγες μάκρος και τέσσερις πλάτος.

—Ποιό;

—Η Μάλτα.

—Και γιατί ή Νέα Έλβετία, φώναξε τότε ο κ. Ουόλστον, δεν μπορεί να γίνη ή Μάλτα του Ίνδικου Ωκεανού;

Κι' ο Τζάκ συλλογίσθηκε: Μά κι' ή Έλβετία μπορούσε να την κρατήση και να την κάμη μιά ωραία άποικία έλβετική...

Ο ούρανός ήταν διαυγέστατος κι' ή άτμόσφαιρα δεν είχε καθόλου άτμούς. Όύτε ίχνος ύγρασίας δεν αισθανόταν κανείς στον γύρω του άέρα και κάτω, το σχήμα του έδάφους ξεχώριζε με μεγάλη καθαρότητα.

(Άκολουθεί)

Το Μπέρι - Μπέρι — Η Βιταμίνη C

Το Μπέρι - Μπέρι είναι ή νόσος που άναπτύσσεται στον άνθρωπο από έλλειψι της βιτ Β. Ήτο άλλοτε συχνή εις την Κίνα, όπου οι κάτοικοι της και ιδίως ο άπολίτιστος πληθυσμός έτρέφετο άποκλειστικώς με ρύζι, εις το όποιον όπως έξομεν ο φλοιός του μόνον περιέχει την βιτ. Β. Από τον καιρό που άνακαλύφθηκαν οι βιταμίνες και περιέγραψαν κατόπιν το Μπέρι-Μπέρι εις την Κίνα, έπρόσθεσαν οι Ιάτροι και είδον ότι ή νόσος άναπτύσσεται και στην Εύρώπη, αλλά με έλαφρότερη μορφή. Περιέγραψαν κατόπιν και έλαφράς μορφάς αυτής της νόσου ή μόνον συμπτώματα αυτής, που βλέπομε κατά περιόδους σε παιδιά που πάσχουν από διάρροια, που τρέφονται άνεπαρκώς ή υποβάλλονται σε παρατεταμένες καταστρεπτικές Ιατρικές δίαιτες. Τα συμπτώματα του Μπέρι-Μπέρι στο παιδί, διότι ο μεγάλος δεν παθαίνει ποτέ το νόσημα αυτό, είναι πρηξιματα, καρδιακά και έντερικά διαταραχά, διόγκωσις του ήπατος, παραλύσεις, νευρικά και μινιγυτικά συμπτώματα. Εκτός όμως της σοβαράς νόσου και οι νεαροί, ή άδυναμία, ή άναιμία, ή νευρικές διαταραχές πολλών παιδιών που βλέπομε συχνά, όφείλονται στη στέρσις της βιτ. Β και γι' αυτό πρέπει να φροντίζον οι γονείς ώστε να γιατρεύονται τα παιδιά των εγκάρως και άσφαλώς. Σ' αυτές τις περιπτώσεις έπειδή ο οργανισμός έχει άνάγκη από έντονο θεραπεία βιτ. Β και έπειδή οι βιταμίνες που είναι στις τροφές δεν φτάνουν, καταφεύγομε στα σπείαλιτα που κατασκευάζει σήμεραν τόσον ή ξένη όσον και ή έλληνική φαρμακ. βιομηχανία. Ημείς χορηγούμε την Βεταμίνη των Έλλ. Χρωματοργείων Πειοσιώς με έπιτυχή πάντοτε άποτελέσματα. Τέλος ύπάρχουν νοσήματα ή διαταραχές στους μεγάλους που φαίνεται να όφείλονται στη στέρσις της βιτ. Β, όπως πολυνευρίτιδες, νευραλγία, πεπτικά νοσήματα, έλκος στομάχου κλπ., διότι θεραπεύονται ή βελτιώνονται με την Βεταμίνη «χρωπεί».

Η βιταμίνη C, είναι σκόνη λευκή κρυσταλλική, διαλύεται εις το ύδωρ και έχει ισχυράν όξιναν αντίδρασι. Η βιτ. C όνομάζεται και άσκορβικός όξύ, κατώρθωσε δέ ή χημεία σήμεραν να την παρασκευάζη και συνθετικώς. Η βιτ. C εύρίσκεται εις τους νωπούς καρπούς και φυτά. Έκείνα που έχουν μεγάλην ποσότητα βιτ. C, πραγματικην συγκέντρωσι, είναι τα πορτοκάλια, λεμόνια, ντομάτα, κρεμμύδια και ή πιπερία. Η ντομάτα έχει τόση μεγάλη ποσότητα βιτ. C, ώστε ύπάρχει ακόμη και στο μπελτέ, όπως άποδείξαμε με τον καθηγήτή μου Lesné στο Παρίσι.

Στις ζωϊκές τροφές, όπως στο κρέας, γάλα, αυγά κλπ. ή ποσότης της βιτ C κυμαίνεται ανάλωγως της έποχής και της τροφής των ζώων ή και λείπει τελείως. Ο βρασμός καταστρέφει τελείως την βιτ. C. Οι άνάγκες ιδίως στο παιδί είναι τεράστιες για τη βιτ. C, την δέχεται δέ ο οργανισμός του έστω και σε ύπερβολική ποσότητα. Η άνάγκη στο παιδί για τη βιτ C είναι 20-50 φορές μεγαλύτερα από τη βιτ Α και 2000-5000 φορές από τη βιτ. D. "Απ' αυτό καταλαβαίνει κανείς πόσον πρέπει να προσέχουμε για την έξασφάλισι της βιτ. C στο παιδί και έπίσης πόσο εύκολα μπορεί να άρρωστήη όταν θά του λείπη ή νωπή τροφή. "Από στέρσις της βιτ. C παθαίνουν μιάν άρρώστεια που λέγεται σκορβούτον. Έπειδή όμως δεν είναι δυνατόν σήμερα να τρώμε τροφές χωρίς βιτ C, όπως άλλοτε οι ναυτικοί, δεν παθαίνουμε οι ένήλικες την άβιταμίνωσι C. "Αντιθέτως το παιδί και ιδίως το βρέφος παθαίνουν συχνά το λεγόμενον παιδικόν σκορβούτον, έπειδή τρέφονται συχνά με φαρίνες και με γάλα σκόνη ή φρέσκο, αλλά βρασμένο. Η βαρεία μορφή του παιδικού σκορβούτου είναι μεγάλη άναιμία, άνορεξία πλήρης, μεγάλα έσωτερικά αιμορραγία και των ούλων, πτώσις των οδόντων, τελεία άπίσχνανσις και θάνατος ταχύς εάν δεν έπέμνη άμέσως ο Ιάτρος.

Έκτός της βαρείας μορφής που δεν είναι εύτυχως συχνή, παρατηρούμε κάθε ήμερα σχεδόν έλαφρές μορφές ή και συμπτώματα της νόσου που όνομάζονται προσκορβουτικά καταστάσεις. Τέτοια συμπτώματα είναι ή τάσις προς αιμορραγία των ούλων, ή καταστροφή των οδόντων, ή άνορεξία, ή εύκολος κόπυσις, ή ώχρότης των των παιδιών, ή «κόπυσις της άνοιξεως», τα συχνά κρυολογήματα ή διάρροιες και τόσα άλλα μικροσυμπτώματα, που ενώ φαίνονται χωρίς σημασία, άμα άφεθούν, αγιάτρευτα μπορούν να προκάλεσουν άργότερα μεγάλες ιστορίες στο παιδί. Έπίσης και ή έγκυος γυναίκα παθαίνει εύκολα έλαφράς μορφάς σκορβούτου και γι' αυτό πρέπει να προσέχη ώστε να έξασφαλίζη με την τροφή της άφθόνως τη βιτ. C τόσον διά τον έαυτόν της, όσον και για τον μέλλοντα σκαπανέα που έτοιμάζει.

Κατά την έποχή που άφθονούν τα πορτοκάλια και λεμόνια ή καθημερινή χρήςις αυτών προλαμβάνει εύκολα τις άνωτέρω διαταραχές. Προς θεράπεια όμως και όταν δεν ύπάρχουν τα ξυνά φρούτα, τότε καταφεύγωμεν άποτελεσματικώς σε μερικά χαπάκια ή ενέσεις Ascorbine «χρωπεί».

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Όπως το λιοντάρι θεωρείται ο βασιλεύς των ζώων της γης, έτσι κι' ο άετός μπορεί να θεωρηθῇ ως ο βασιλιάς των πουλιών. Ο άετός, του οποίου το σώμα έχει μήκος ενός μέτρου περίπου, και πτερυγική έκτασιν δυο μέτρων, ζῇ πάντοτε επάνω στα βουνά.

Η πτήσις του είναι ορμητικώτατη και γιὰ νὰ μεταχειρισθούμε την αεροπορική γλώσσα, ο άετός κατέχει το παγκόσμιο ρεκόρ ύψους των πτηνών. Είναι ικανός ν' ανυψωθῇ τάχιστα περισσότερο από 3.000 μέτρα επάνω από το σημείο που ξεκινά. Μ' αυτόν άλλως τε τον τρόπο κυνηγᾷ το θῆράκι του: Άνεβαίνει όσο υψηλότερα μπορεί, μέχρις ότου νὰ μὴν είναι παρά ένα ἀδιόρατο στίγμα στον οὐρανό. Άπ' εκεί, με το διαπεραστικό βλέμμα του, παρακολουθεῖ προσεκτικά το ἔδαφος καί, εὐθὺς ὡς ἀντιληφθῇ μιὰ λεία, ἐφορμᾷ στο κενό, ρίχνεται επάνω της, τὴν ἀρπάζει στὰ νύχια του καὶ τὴν μεταφέρει στὴν φωλιά του.

Η φωλιά του άετού είναι ἓνα εἶδος ὑπερμεγέθους συνηθισμένης φωλιάς, με διάμετρο δύο περίπου μέτρων. Είναι κατασκευασμένη από χονδρά κλαδιά δένδρων στὴν κορυφή κάποιου ἀπρόσιτου βράχου.

Εἶναι ικανός νὰ μεταφέρῃ πετώντας ὡς τὸ κρησφύγετό του, γαντζωμένα στὰ νύχια του θηράματα, πού πολλές φορές ζυγίζουν δεκάδες κιλών: ὅπως π.χ. ἀρνιά ή ἀγριοκάτσικα. Κάποτε ἔχουν δὴ άετούς ν' ἀρπάζουν καὶ νέα παιδιά ἀκόμα.

Σ' ὅλες τις ἐποχές ο άετός ἐθαυμάζετο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὴν ὑπερηφάνεια, τὴν τόλμη καὶ τὴν δύναμή του. Στὴν ἀρχαιότητα ο άετός ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ ἰδιαιτέρου πουλι τοῦ Διός, τὸ πούλι πὺ μετέφερε τοὺς κεραυνούς καὶ ἦταν τὸ σύμβολον ὄλων τῶν δυνάμεων.

Άλλά καὶ μετέπειτα, οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Βυζαντινοὶ καὶ τέλος ο Ναπολέον ἀκόμη εἶχαν διαλέξει τὸν άετό ὡς αὐτοκρατορικὸν ἔμβλημα.

Ο σοφός, τὸ παιδί καὶ η σφαῖρα

Ένας ξακουσμένος σοφός εὗρηκε τὸ μυστικὸ μῆος μεγάλης ἐφευρέσεως: Τὴν αὐτόματη κίνησι. Γιὰ νὰ τὴν ἐπισημοποιήσῃ, ἐκάλεσε ὄλους τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς καὶ τοὺς ἄλλους σοφοὺς τῆς χώρας του, τοὺς βουλευτάς καὶ τὸν Βασιλῆα, γιὰ νὰ παραστοῦν ὅλοι σὲ μιὰ δημοσίαν ἐκτέλεσι τοῦ πειράματός του. Ἐπάνω σ' ἓνα ἴσιο ἐπίπεδο θὰ τοποθετοῦσε μιὰ μεγάλη σφαῖρα, πὺ θάμπαινε μοναχῇ της σὲ κίνησι καὶ θὰ κυλοῦσε χωρὶς καμμιὰ ἐσωτερικὴ κινήτηριον δύναμι καὶ χωρὶς νὰ τὴν σπρώξῃ κανένας χέρι.

Καὶ τὸ πρωὶ τῆς ἡμέρας αὐτῆς τῆς μεγάλης, πὺ θὰ γινόταν τὸ πείραμα κι' ο μέγας σοφός θὰ κέρδιζε τὸ στεφάνι τῆς δόξης, ὁ ἐφευρέτης ἔχασε τὴν ψυχραμία του: Ἄν εἶχε γελαστῇ στοὺς ὑπολογισμοὺς του; Ἄν δὲν πετύχαινε τὸ πείραμά του; Πάει ἡ δόξα του, πάνε ὅλοι οἱ κόποι του χαμένοι!...

Καθόταν σ' ἓνα πάρκο, τραηγμένος σ' ἓνα ἀπόμυρο παγκάκι καὶ ἦταν βυθισμένος στοὺς συλλογισμοὺς του. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ μπροστά του ἓνας μορτάκος, ἐγγονοαστος καὶ σφυρίζοντας ὅλο χαρὰ τὸ σκοπὸ κάποιου τραγουδιοῦ τῆς ἐποχῆς. Μιὰ ἰδέα πέρασε τότε σὰν ἀστραπή ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ σοφοῦ, ἐκείνη τὴ στιγμή: Σταμάτησε τὸν μικρὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε, μικρέ μου. Ἀγαπᾷς τὰ παιγνίδια, τοὺς βῶλους, τὶς τρουμπέτες καὶ τὶς ζωγραφιές; Ἀ-

γαπᾷς καὶ τὰ γλυκά; Σ' ἀρέσουν τὰ ζαχαρωτά; Θὰ σοὺ δώσω ἐγὼ ἀπ' ὅλα αὐτά, φτάνει νὰ κάνῃς ὅ,τι θὰ σοὺ πῶ. Θάρῃς ἐδῶ, στὸ ἴδιο μέρος πὺ εἴμαστε τώρα, λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς δύο τὸ ἀπόγευμα. Τὸ πάρκο θὰ εἶναι ἄδειο τὴν ὥρα αὐτή. Ἐκεῖ, στὸ ἴσωμα θὰ βρῇς μιὰ μεγάλη σφαῖρα, σὰν ἓνα πολὺ μεγάλο τόπι, πὺ δὲν θάβῃαι ὅμως ἀπὸ λάστιχο ἀλλὰ ἀπὸ σίδερο. Ἡ σφαῖρα αὐτὴ θάβῃαι ἀδειανή. Λοιπὸν καθὼς θὰ

εἶσαι μόνος σου καὶ δὲν θὰ σὲ βλέπῃ κανένας, θὰ μῆς μέσα στὴ σφαῖρα ἀπὸ μιὰ τρύπα, πὺ θὰ βρῇς στὴν κορυφῇ της. Θὰ μείνῃς ἐκεῖ μέσα ἀκίνητος, ὥσπου νάρθῶ ἐγὼ. Θάρῃ καὶ πολὺς κόσμος στὸ πάρκο. Τότε θὰ πλησιάσω ἐγὼ κοντὰ στὴ σφαῖρα μέσα στὴν ὁποία θὰ βρίσκεσαι ἐνῷ καὶ θὰ σοὺ πῶ σιγανά: «Κύλα σφαῖρα». Κι' ἐσὺ τότε θὰ κινήῃς σιγά, ὅχι με μεγάλη δύναμι, γιὰ νὰ κάνῃς τὴ σφαῖρα νὰ κυλίσῃ. Μ' ἐκατάλαβες σ' ὅσα σοὺ εἶπα; Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, ἀφεντικὸ. Τὴν ὥρισμένη ὥρα ὅλοι οἱ ἐπίσημοι, οἱ ἀκαδημαϊκοί, οἱ βουλευταὶ κι' ὁ βασιλῆας, ἦρθαν γιὰ νὰ παραστοῦν στὸ πείραμα, γιὰ τὴ μεγάλη ἐφεύρεσι πὺ

θάκανε διάσημο τὸ ὄνομα τοῦ σοφοῦ καθὼς κι' ὅλο τὸ ἔθνος του.

Κι' ἡ σφαῖρα κύλισε πραγματικὰ κι' ὁ κόσμος ἀλάλαζε ἀπὸ χαρὰ καὶ ἔτρεξαν ὅλοι νὰ σφίσουν τὸ χέρι τοῦ ἐφευρέτη καὶ νὰ τὸν σηκώσουν στὰ χέρια. Μὰ ὁ σοφός μας ἔκλαιγε. Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς λυγμούς του τὰ ἐξωμολογήθηκε ὅλα.

— Σταθῆτε, φώναξε στοὺς ἐπιστήμους καὶ στὰ πλήρη Ἡ ἐπιστημονικὴ μου συνείδησις εἶναι πὺ δυνατὴ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ματαιοδοξία μου. Σὰς κορόϊδεψα. Σὰς ἀπάτησα. Δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν βρῇκα τὴν αὐτόματη κίνησι. Ἡ σφαῖρα κύλισε, μὰ εἶχα κρύψει μέσα της ἓνα παιδί...

Τότε ὅλος ὁ κόσμος πὺ τὸν ἐζητωκρούαζε καὶ τὸν τιμοῦσε, χύθηκε ἐπάνω του νὰ τὸν πνίξῃ. Τὸν ἔβριζαν τώρα καὶ τὸν ἔφτυναν. Ὁ ἴδιος ὁ βασιλῆας τοῦ εἶπε:

— Ψεύτη, πὺ θέλησες νὰ γελοιοποιήσῃς τὴν ἐπιστὴμὴν τοῦ τόπου σου. Θὰ περάσῃς στὴ φυλακὴ ὅσα χρόνια σοὺ μένουν νὰ ζήσῃς. Πάρτε τὸν στὴ φυλακὴ!

Τὴν ὥρα πὺ τὸν ὡδηγοῦσαν ἐκεῖ, ἓνας μορτάκος ξεπετάχθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλήθος, πὺ ἔβριζε καὶ ἔφτυνε τὸ σοφὸ, ἦρθε κοντὰ του καὶ τὸν τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι:

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀφεντικὸ, τοῦ εἶπε, πὺ με βρῇκες τὸ πρωὶ στὸ πάρκο καὶ μοῦ πες γιὰ νὰ μῶ στὴ σφαῖρα. Συμπάθα με, ἀφεντικὸ, μὰ με ξεγέλασαν στὸ δάσος γιὰ κοτσούφια. Δὲν πῆγα στὸ πάρκο τὴν ὥρα πὺ εἶχαμε συμφωνήσει κι' οὔτε μῆκα στὴ σφαῖρα καθὼς εἶχαμε πῇ. Μὴ με μαλλώσῃς, ἀφεντικὸ. Θὰ μοὺ δώσῃς, ὅμως, τὸ γλυκὸ καὶ τὰ παιγνίδια πὺ μοῦταξες, ἔ;

Τότε ὁ σοφός χαμογέλασε. Ἐνα φῶς πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι, πὺ βάραινε τὴ σκέψι του καὶ τὰ ξεκαθάρισε ὅλα. Χάιδεψε τὸ παιδί στὸ μάγουλο καὶ τοῦδωσε ἓνα νόμισμα γιὰ νὰ ἀγοράσῃ τὰ ζαχαρωτά καὶ παιγνίδια πὺ ἤθελε. Κι' ὕστερα, δίχως νὰ πῇ λέξι, εὐτυχισμένος συνέχισε τὸ δρόμο του γιὰ τὴ φυλακὴ...

Ένα τυφλὸ ψάρι με τρεῖς καρδιές

Ένα πρωτόγονο ψάρι, πὺ εἶναι τυφλὸ κι' ἔχει τρεῖς καρδιές καὶ εἶναι προικισμένο με τὴν αἴσθησι τῆς δόσφρσεως, πὺ εἶναι πολὺ εὐαίσθητη στὶς χημικὲς οὐσίες, προκαλεῖ ἀπὸ καιρὸ τώρα τὴν περιέργεια τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου. Τὸ ψάρι αὐτὸ εἶναι γνωστὸ ὡς φαρμακὶς ἡ στριγλόψαρο καὶ ἀφθονεῖ στὰ νερά τοῦ ὄρμου Μοντεράν τῆς Καλιφορνίας, εἶναι δὲ τόσο ἀδύνατο, ὥστε κατέστησε τὸ ψάρεμα στὰ νερά ἐκεῖνα σχεδὸν ἀδύνατο.

Τὰ στριγλόψαρα εἶναι παρασιτικά, ὡς λέγει ὁ δόκτωρ Ντάβιντ Στάρ Τζόνταν. Προσκολλῶνται δυνατὰ στοὺς λαιμούς των ἄλλων μεγάλων ψαριῶν καὶ ἐμπήγουν τὸ ρύγχος τους μέσα στοὺς μυῶνας των θυμάτων τους, πὺ στὸ τέλος τὰ κατατρώγουν, ἀφήνοντας τὸ δέσμα τους ἀνέπαφο. Τὰ στριγλόψαρα δὲν τρώγουν ποτὲ τὸ δέσμα των θυμάτων τους, οὔτε τὸ ξεσχίζουν. Πρὶν ἀκόμη πεθάνουν τὰ θύματά τους, γίνονται φοῦσκες ἀπὸ τὸ δέσμα τους. Ὅλοι οἱ μυῶνες κατατρώγονται με μεγάλη ἐπιτηδεύτητα.

Φυσιολογικῶς, τὸ στριγλόψαρο εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον. Καίτοι εἶναι τυφλὸ, ὅπως εἶπαμε στὴν ἀρχή, ἔχει κάτι πρωτόγονα ὀφθαλμικά σημεῖα. Αὐτά, ὅμως, δὲν εἶναι αἰσθητήρια ὄργανα, γιὰτὶ δὲν εἶναι εὐαίσθητα στὸ φῶς. Τὰ ὀφθαλμικά αὐτά σημεῖα καλύπτονται ἀπὸ τὸ δέσμα ἡ τὴ μεμβράνη τοῦ ψαριοῦ κι' ἔχουν τὶς βάσεις τους στοὺς χόνδρους τοῦ σκελετοῦ τοῦ σώματος.

Καὶ ἂν τὸ στριγλόψαρο εἶναι τυφλὸ, ἔχει δυὸ ἄλλες αἰσθήσεις: Ὅταν τὸ ἐγγίση κανεῖς, ὅσο ἑλαφρὰ κι'

ἂν τὸ κάμῃ, τὸ κεφάλι τοῦ ψαριοῦ ἀμέσως τραβιέται πρὸς τὰ πίσω, σ' ἀπόστασι σχεδὸν ἴσην πρὸς τὸ ἡμισυ τοῦ σώματός του καὶ τὸ ψάρι κολυμβᾷ ἀπομακρυνόμενο. Ἐχει ἐπίσης καὶ μιὰ ἄλλη αἴσθησι, πὺ εἶναι ἀνάλογη πρὸς τὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ των ἄλλων μαστοφόρων, πὺ δόσφραινεται. Ἄν ριχθῇ μικρὴ ποσότης τροφῆς σ' ἓνα ἰχθυοτρο-

φεῖο, στὸ ὁποῖο ὑπάρχει τὸ ψάρι αὐτό, ἀμέσως παρατηρεῖται κάποια συγκίνησις. Τὸ τυφλὸ ψάρι κολυμβᾷ πρὸς τὴ διεύθυνσι τῆς τροφῆς, ὀδηγούμενο προφανῶς ἀπὸ τὴ χημικὴ αἴσθησι. Ἐπαφῇ του με τὰ ὅζοντα ἀντικείμενα ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς εἰσπνοῆς.

Τὸ στριγλόψαρο ἔχει τρεῖς καρδιές, ἐνῷ τὰ χέλια των ἄκτων τοῦ ὠκεανοῦ ἡ των νερῶν τῆς κοιλάδος τοῦ ποταμοῦ Μισσισιππὴ, πρὸς τὰ ὁποῖα προσομοιάζει τὸ στριγλόψαρο, ἔχουν δύο καρδιές. Ἡ μία χρησιμεύει ὡς τὸ κανονικὸ

ὄργανο, ἐνῷ ἡ ἄλλη ὡς ἓνα συστατικὸ ὄργανο στὴν οὐρά. Τὸ στριγλόψαρο, ἐκτὸς τῆς κανονικῆς καρδιάς, ἔχει καὶ μιὰ εἰδικὴ καρδιά γιὰ τὸ μεταφορικὸ σύστημα των φλεβῶν. Ἡ καρδιά αὐτὴ ἔχει τὰ δικά της ἀγγεία τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς τοῦ αἵματος, πὺ εἶναι ἐφωδιασμένα με βαλβίδες πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ αἵματος γιὰ νὰ ρέῃ πρὸς μιὰ διεύθυνσι.

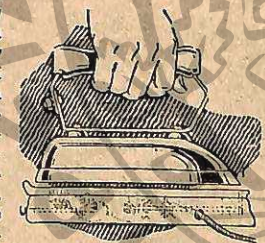
Ἡ τρίτη καρδιά βρίσκειται στὴν οὐρά, ὅπως καὶ στὰ χέλια. Κι' αὐτὴ ἐπίσης εἶναι μιὰ ἀληθινὴ ἀντλία, πὺ εἶναι ἐφωδιασμένη με βαλβίδες. Εἶναι διπλῇ, ἀντιθέτως ὅμως πρὸς τὶς δύο ἄλλες καρδιές, τὰ τοιχώματά της δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ συστέλλωνται. Ἡ ἔργασία, ἐπομένως, ἐνεργεῖται με δυὸ ραβδωτοὺς μυῶνας, πὺ διοικούνται ἀπὸ τὰ νεύρα. Οἱ δυὸ ἄλλες καρδιές δὲν διοικούνται ἀπὸ τὰ νεύρα.

Μέχρι τῆς στιγμῆς, παρὰ τὰς ἐρεῦνας των διαφόρων ἰχθυολόγων, δὲν ἀνευρέθη σὲ καμμιὰ ἄλλη θάλασσα στριγλόψαρο. Φαίνεται ὅτι τὰ περίεργα αὐτά ψάρια ἔχουν τὰ ἴδια γούστα με τοὺς Ἀμερικανοὺς πολυεκατομμυριοῦχους. Ζοῦν μόνον στὸ περίφημο κλίμα τῆς Καλιφορνίας.

Χρήσιμες Μικροεφευρέσεις

Απὸ χρόνια τώρα ὁ ηλεκτρισμὸς προσφέρει ἀναρίθμητες ἐκδολεῦσεις στὴ νοικοκυριά, πὺ χάρις σ' αὐτὸν ὅχι μόνον κερδίζει πολὺ τιμὸν χρόνον ἀλλὰ καὶ διατηρεῖ καθαρώτατο τὸ σπῆτι της. Μιὰ ἀπ' τὶς ἐκδολεῦσεις αὐτῆς εἶναι καὶ τὸ ηλεκτρικὸ σίδερο γιὰ τὸ σιδερωμα τῶν ρούχων. Ὡς τώρα τὸ σίδερο αὐτὸ θερμαινόταν ἀπὸ τὴν ηλεκτρικὴ πρίζα με ἓνα ἀρκετὰ μακρὸ σύρμα, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐδυσχεραίνε κάπως τὶς κινήσεις τοῦ χεριοῦ.

Τελευταίως ἓνας Ἀμερικανὸς μηχανικός ἐπενόησεν ἓνα νέον συνδυασμὸν καὶ τὸ σίδερο δὲν συνδέεται πιά με σύρμα, θερμαίνεται δὲ ἀπὸ μιὰν ὅλην σιδηρὰν βῶσιν, ὅπως δεικνύει ἡ σχετικὴ εἰκὼν, ἐπάνω στὴν ὁποῖαν τοποθετεῖται ὁ ταν δὲν εἶναι ἐν χρῆσει. Ἡ βῶσις αὐτὴ περιέχει θερμαντικὴν συστοιχίαν καὶ θερμοστατικὴν ράβδον, πὺ διατηρεῖ τὴν θερμότητά της ὥστε ἐπιθυμῇ ἐκεῖνος πὺ τὸ χειρίζεται.

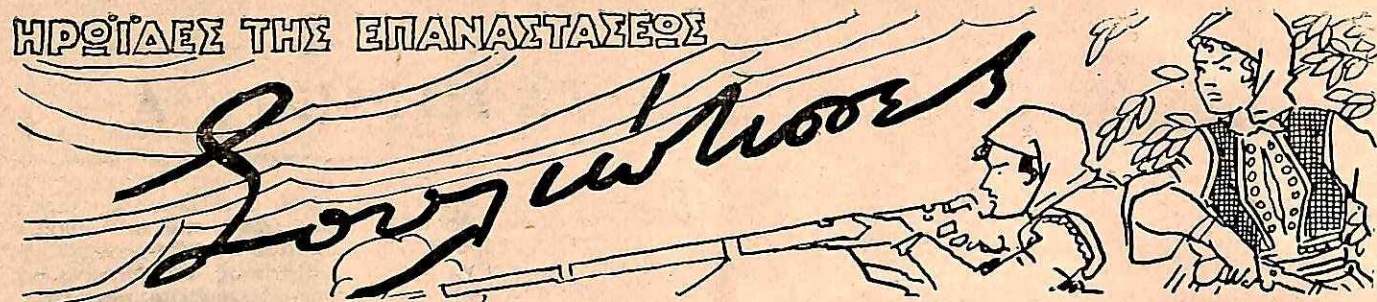

Σ' ὅλη σχεδὸν τὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν σήμερα εἰδικὰ ἰδρύματα, πὺ καλοῦνται ἐκρεματοῖρια, στὰ ὁποῖα καίονται ἀνθρώπινα πτώματα μέσα σὲ τεράστιους φούρνους. Εἶναι γνωστὸν, πῶς οἱ ἀρχαῖοι, ἀντὶ νὰ θάψουν τοὺς νεκροὺς των, τοὺς ἔκαιαν καὶ τὴ στάγην τους τὴν φύλαγαν μ' εὐλάβεια μέσα σὲ πολυτελεῖς τεφροδόχους, τὰς «κάλαπας». Κάθε οἰκογένεια εἶχε καὶ τὶς κάλπες τῆς ὅπου ἐφύλαγε τὴν τέφρα των προγόνων της. Τὸ ἔθιμο αὐτὸ τὸ εἶχε καταδικάσει ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς εἰδωλολατρίας ἡ καῦσις των νεκρῶν ἀντικατεστάθη με τὸν ἐνταφιασμὸ στὰ νεκροταφεῖα.

Πάνε, ὅμως, πολλὰ χρόνια τώρα, πὺ ἐπανῆλθεν ἡ παλαιὰ αὐτὴ συνήθεια σὲ περιορισμένο βέβαια βαθμὸ. Σήμερα, ὅποιος ἔχει τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃ κανένα ἀγαπημένο του πρόσωπο, μεταφέρει τὸ πῶμα του σ' ἓνα κρεματοῖριο, περιμένει σ' ἓνα σαλόνι καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἓνας ὑπάλληλος τοῦ φέρνει μέσα σ' ἓνα κουτὶ λίγη μαύρη στάχτη: τὰ ὑπολείμματα τοῦ προσφιλούς του προσώπου. Οἱ λόγοι τῆς ἐπαναφορᾶς αὐτῆς τῆς συνήθειας εἶναι κυρίως δύο: 1) ἡ οἰκονομία πὺ ἔχει κανεῖς ἀποφεύγοντας ὅλα ἐκεῖνα τὰ τεράστια ἐξοδα των κηδείων καὶ 2) λόγοι καθαρῶς ὑγιεινῆς.

Διότι εἶναι ἀληθέστατον καὶ κανεῖς ἐπιστῆμων δὲν φέρει ἀντίρρηση ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου ὅτι ἡ ταφὴ των νεκρῶν παρουσιάζει μεγάλους κινδύνους γιὰ τοὺς ζωντανούς. Τὰ δηλητήρια πὺ παράγονται ἀπὸ τὰ πτώματα πὺ σπρίζουν κάτω ἀπὸ τὴ γῆ μποροῦν νὰ ὑπαχθῶν σὲ δυὸ κατηγορίες: στὰ μiasματικά δηλητήρια καὶ χημικὰ δηλητήρια.

Τὰ πρῶτα ἀποτελοῦνται ἀπὸ μικροὺς οργανισμούς, πὺ εἶναι κατ' ἐξοχὴν φορεῖς τῆς χολέρας, τοῦ ἀνθρακος καὶ ἄλλων σοβαρῶν ἀσθενειῶν. Μὰ καὶ τὰ δεύτερα, τὰ χημικὰ δηλητήρια, δὲν εἶναι λιγώτερο ἐπικίνδυνα.

Η ιστορία του Σουλίου είναι μία αξέχαστη εποποιία που, διαθάζοντάς την, λείει ένας ξένος ιστορικός, θαρρείς πως είναι θρύλοι μυθικών χρόνων που κατά λάθος ανακαλύφθηκαν με νεώτερα γεγονότα. Και την ιστορία αυτή την στολίζουν, ισότιμα με τ' άντρίκια, πολλά γυναίκες δυνάμεις, που τὰ κατορθώματά τους, λείει ένας άλλος ξένος ιστορικός, θά' ησαν άπίστευτα, αν δεν ήσαν τόσο έξακριβωμένα και τόσο κοντά μας που ζουν ακόμα και μάς διηγούνται άνθρωποι που τάδανε με τὰ μάτια τους.

Ένα στεφάνι βουνών περιτριγυρίζει το Σούλι που ή κορυφή τους άγγίζει τόν ούρανό και τὰ πόδια τους περιβάρεχει ο 'Αχέροντας, τὰ δύο όρια που κλείνουν την ζωή των κατοίκων του, ή λευτεριά και ο θάνατος. Κάθε απόκριση κορυφή των βουνών αυτών την στολίζει, λαμπρότατο άστέρι, κι' ένα ήρωϊκό γυναικείο όνομα.

Έδω ή Κιάφα με την Μόσχω Τζαβέλλα και τις τετρακόσιες συντρόφισσές της, αντίκρυ το Κούγκι, με την Χαΐδω, παραπέρα το Ζάλογγο με τις έξηνητα που σύρναν το χορό του θανάτου, άπέναντι ή Ρηνιάσα με τόν Πύργον του Δημουλά και τη Δέσπω και μακρύτερα το Σέλτσο με την 'Ελένη Μπότσαρη.

Έλεύθερος λαός οί Σουλιώται, είχαν κι' έλεύθερες γυναίκες με δικά τους προνόμια. Γυμναζόντουσαν μαζί με τούς άντρες, παίρνανε μέρος στα πολεμικά παιχνίδια τους και στα γλέντια τους κι' απολάθβαιναν άπόλυτο σεβασμό και τιμή.

Οί άντρες τις έβλεπαν σά συναγωνίστριες και συντρόφισσες της ζωής τους, μά και σάν μάνες που γεννούν παλληκάρια.

Όποιος σκότωνε γυναίκα καταδικαζόταν να συντηρή, με δικά του έξοδα, τόσους πολίτες όσα παιδιά μπορούσε να γεννήση αν ζούσε, ή γυναίκα που σκότωσε. Μά κι' ένα άπλο μάλλωμα και μία άπλη παραφορά ενάντια σε γυναίκα ήταν άσυνείδητη πράξη. Στη μάχη οί Σουλιώτισσες συνώδευσαν τούς άντρες. Τούς έφερναν φαγητό και πολεμεφόδια και με την στάμνα στο χέρι γύριζαν από μετερίζι σε μετερίζι να ξεδιψάσουν τούς κουρασμένους πολεμιστές. Τούς ένεψύχωναν με την παρουσία τους και συχνότατα πολεμούσαν μαζί τους, σάν το καλούσε ή ανάγκη.

Στην υποχώρησι ο έχθρος φοβόταν περισσότερο τούς όγκολίθους που κυλούσαν πάνω του οί γυναίκες παρά τὰ βόλια των άντρών.

Οί γυναίκες είχαν μαζί με τ' άλλα κι' αυτό το προνόμιο:

Έκριναν, ύστερα από τη μάχη, τη διαγωγή των άντρών, έπαινούσαν τούς γενναίους, σατύριζαν και ντροπίαζαν τούς δειλούς και παίρναν, με τὰ ίδια τους τὰ χέρια, τὰ όπλα από τούς ανάνδρους.

Πώς να μην ξεχύνονται, λιοντάρια άκράτητα, στις μάχες τὰ παλληκάρια! Πώς να λιποψυχήσουν και να ντροπιαστούν μπρός στα όμορφα, μά και αύστηρά, μάτια των γυναικών που τούς παρακολουθούσαν; 'Αλλά τι μονο στόν άντρα που δειλιάζε. 'Η ίδια του ή γυναίκα γινόταν ή έρινός του. Τόν ήλεγχε, τόν περιφρονούσε, τόν έσπρωχνε ν' αποπλύνη σε μία νέα μάχη, έστω και με τόν θάνατό του, τη ντροπή πούχε κάνει στην οικογένειά του. Γιατί στο Σούλι ή γυναίκα δε μπορούσε να ζήση σάν είχε δειλό άντρα.

Στη βρύση, ήταν υποχρεωμένη να παραχωρή τη σειρά της στις άλλες και να γεμίξη τελευταία, αν δεν ύπηρχαν άλλες περιφρονημένες. Πώς να βαστάξη τέτοια ντροπή; Σε τέτοιο βωμό είχε στήσει, ύπέρτατη θρησκεία του, την άνδρεία το Σούλι και γι' αυτό μπόρεσε, 50 όλόκληρα χρόνια, να κρατήσει την ανεξαρτησία της μικρής έλεύθερης γωνιάς του και να γίνουν τὰ θρυλικά κατορ-

θώματά των το προανάκρουσμα γιά την ήρωϊκή 'Επανάστασι του 21.

Ανάμεσα στις Σουλιώτισσες γυναίκες ξεχωρίζει ή Μόσχω, ή γυναίκα του Λάμπρου Τζαβέλλα. Είχε το δικό της άστέρι, καπετάνισσα στο γυναικείο Σώμα του Σουλίου που άριθμούσε τετρακόσιες λεβέντισσες.

Όταν ο 'Αλ ή Πασάς κράτησε με προδοσία δημρο το γυιό της το Φώτο κι' έστειλε μήνυμα με το Λάμπρο να παραδώσουν το Σούλι, ή Μόσχω φώναζε:

—Το παιδί μου είναι παιδί του Σουλίου και, σάν γλυτώση το Σούλι, γλυτώνει και το παιδί μου και σάν χαθή το Σούλι άς χαθή και το παιδί μου κι' εγώ ή ίδια.

Υστερα, ξεχνώντας το μητρικό πόνο της, πολέμησε γενναία στην Κιάφα, πλάι στόν άντρα της. Μιά στιγμή ή μάχη είχε σιγήσει... 'Η Μόσχω, που προστάτευε τις γρηές και τ' ανήλικα παιδιά, νόμισε πως οί άντρες σφαζόνταν νικημένοι.

—'Αδελφές, φώναζε κι' οί βράχοι της Κιάφας άντηχίσανε στη φωνή της, οί άντρες μάς σφάζονται. Τι πρέπει να κάμουμε; Να πέσωμε σκλάβες ή να πεθάνωμε κι' εμείς;

—Θάνατος κι' όχι σκλαβιά, αντιλάλησαν οί γυναίκες.

—Πάρετε τότε τάρματα κι' έλάτε μαζί μου. Κι' οί γερόντισσες και τὰ παιδιά άς μείνουν έδω κι' αν πεθάνουμε εμείς άς πέσουν άπ' το θράχο γιά να μη γίνουν σκλάβες.

Κι' έσπασε ένα κιθώτιο φυσέκια με το πελέκι της, έγέμισε την ποδιά της και, μοιράζοντάς τα στις άλλες γυναίκες, προχώρησε πρώτη ενάντια στους έχθρους. Οί Τούρκοι κυνηγημένοι χάθηκαν στα φαράγγια κι' οί γερόντισσες και τὰ παιδιά τούς άποτελείωσαν με τις πέτρες που κυλούσαν από ψηλά. 'Ο 'Αλ ής ντροπισαμένος συνθηκολόγησε κι' ή Μόσχω έσφιξε σε λίγο στην άγκαλιά της το γυιό της το Φώτο.

‘Η Σουλιώτισσα Χαΐδω, κόρη του Γιαννάκη Σέχου κι' άδερφοποιή το Φώτου Τζαβέλλα, είναι μία θρυλική καπετάνισσα.

Θρύλος τὰ κατορθώματά της, θρύλος ή όμορφιά της κι' ή νιάτη της. Τόνομά της αντιλαλεί το Σούλι, ή Κιάφα, το Κούγκι κι' ή Κέρκυρα. 'Η ιστορία της είναι ή ιστορία του Σουλίου. 'Από 18 χρόνων συνοδεύει τη Μόσχω στη μάχη. Παίρνει μαζί της μέρος στα πολεμικά συμβούλια κι' ή γνώμη της θεωρείται σημαντική. Σά γυρίζει ο Φώτος από τὰ Γιάννενα, γίνεται πρωτοπαλληκαρό του. 'Ηταν πανώρια και λυγερή κόρη. Μικρόσωμη και λεπτή με γεμάτη σβελτοσύνη και χάρι. Κι' έτσι καθώς ώρμούσε στη μάχη, με τὰ μαλλιά αναλυμένα στους ώμους και τη φλόγα της άστραψής στ' ανάθλημα, έμοιαζε με πολεμική θεά που κατέθηκε από τόν 'Όλυμπο να σώση το Σούλι. 'Η όμορφιά της και τ' αντρίκιο θάρρος της αναπτέλι. 'Ηταν ή Μούσα μαζί κι' ή Παλλάδα, ρωνε τις καρδιές. 'Ηταν ή Μούσα μαζί κι' ή Παλλάδα, γιά τὰ παλληκάρια που λαχταρούσαν ν' αναδειχτούν μπροστά στα μάτια της. Τά όπλα της ήσαν εύλογημένα από το Σαμουήλ στο Κούγκι και τὰ δόξασε σ' όλες τις μάχες πούδωκαν οί Σουλιώτες. 'Εμπαινε σάν άστραπή, φτερωτή θάλαγες, έθαζε ψυχή στα παλληκάρια κι' ύστερα έφευγε γι' άλλο μετερίζι. Κάποτε έσωσε τη ζωή του Φώτου, που σε μία επίθεσι 4 ώρες μακρυά από το Σούλι πληγώθηκε από τούς 'Αρβανίτες.

—Κόφτε μου το κεφάλι, φώναζε τότε ο Φώτος, και μη μ' αφήσετε ζωντανό στα χέρια των άπιστων.

—Θά σε σώσωμε, είπε ή Χαΐδω, κι' έφώναζε στα παλληκάρια: Σηκώστε τον στα χέρια κι' εμείς οί άλλοι χτυπάμε κύκλο.

Έτσι, σε μία ύπέρτατη πάλη, σώμα με σώμα, οί Σουλιώτες μετέφεραν έξω από τη μάχη τόν πληγωμένο άρχιγό τους κι' ή Χαΐδω, που ήτανε και περίφημη νοσοκό-

μος—όπως θά όλες οί Σουλιώτισσες—τόν περιποιήθηκε στοργικά και του ξανάδωκε την ύγεια.

‘Η Χαΐδω έμεινε άτρωτη και σάν έπρεσε το Σούλι πήγε στην Κέρκυρα και μαζί με το Φώτο κατατάχτηκε στο Ρωσικό Στρατό κι' όπως λένε πολέμησε ενάντια στόν Ναπολέοντα.

Κι' άφου τότε που ζούσε ήταν μαζί πραγματικότης και θρύλος, με τόν καιρό ο θρύλος μεγάλωσε κι' οί γρηές Σουλιώτισσες που την θυμώντουσαν από τὰ παιδικά τους χρόνια έλεγαν άργότερα στους ιστορικούς που τις ρωτούσαν:

—Ποιά ήταν και πως ζούσε; κανέναν παιδάκι μου δεν ξέρει! Δεν ήταν άνθρωπος εκείνη, δεν ώμοιαζε με τις άλλες γυναίκες. Δε μπορούμε να μιλούμε τόσο εύκολα γιά τη Χαΐδω!

‘Η Δέσπω Μπότσαρη είναι ο θηλυκός Σαμουήλ του Σουλίου...Τη θυσία της στόν Πύργο του Δημουλά την τραγουδεί τόσο ώραία το Δημοτικό τραγούδι που δεν είναι ανάγκη να προσθέσουμε ούτε λέξι.

‘Αχός βαρύς ακούγεται, πολλά τουφέκια πέφτουν. Μήνα σε γάμο ρίχνονται, μήνα σε χαροκόπι; Ούτε σε γάμο ρίχνονται, ούτε σε χαροκόπι.

‘Η Δέσπω κάνει πόλεμο με νύφες και μ' άγγονία 'Αρβανιτιά την πλάκωσε στού Δημουλά τόν Πύργο.

—Γιόργα, ρίξε τάρματα, δεν είναι δώ το Σούλι 'Εδω'σαι σκλάβα του Πασά, σκλάβα των 'Αρβανιτών.

—Το Σούλι κι' αν προσκύνησε κι' αν τούρκεψεν ή Κιάφα, ή Δέσπω άφέντες Λιάπηδες δεν έκανε, δεν κάνει. Δαυλι στο χέρι άρπαξε, κόρες και νύφες κράζει:

—Σκλάβες Τουρκών μη ζήσωμε, παιδιά, μαζί μου έλάτε. Και τὰ φουσκία άνάψανε κι' όλες φωτιά γενήκαν.

Χαριτωμένο, μέσ' στην τραγικότητά του, είναι το έπεισόδιο της 'Ελένης Μπότσαρη στόν 'Αχελώο. Σάν νικήθηκαν οί Σουλιώτες, προδομένοι στο μοναστήρι του Σέλτσου, και σκοτώθηκαν όλοι, οί γυναίκες, άντάξιες άδελφές των ήρωϊδών του Ζαλόγγου, ρίχτηκαν στο ποτάμι γιά να μη γίνουν σκλάβες. 'Η Λένη Μπότσαρη, άρχηγός τους στη μάχη, είχε δώσει το σύνθημα γιά τη θυσία. Έπρεσε πρώτη. Ένας Τουρκαλθανός, μαγεμένος από την όμορφιά της, της φώναξε:

—Κόρη, λυπήσου τὰ νειάτα σου. Περίμενέ με κι' έρχομαι να σε σώσω. Ρίξε τ' άρματά σου να μη σε βαράινουν.

—Έλα και σώσε με, είπε τότε ή Λένη, μά τὰ όπλα μου δεν τὰ παρατώ.

‘Ο έχθρος είχε ριχτή στα νερά και έκόντευε να τη φτάση.

—Πιάσε το τουφέκι μου, του λείει, κι' εγώ κολυμπά πίσω σου.

‘Ο έρρωτευμένος Τουρκαλθανός πήρε το τουφέκι και νόμιζε πως ρυμουλκούσε προς την όχθη την εύτυχία του. Μ' άξαφνα βουτώντας στα νερά, μ' όλο το βάρος της άρματωσιάς της, ή Λένη Μπότσαρη βρήκε το θάνατο, παρασύροντας αιώνια μαζί της και κείνον που τόλμησε να σκεφθή πως μπορούσε να την κάμη σκλάβα. 'Ηταν ή κόρη του Κίτσου Μπότσαρη κι' ή άδελφή του Γιάννου και του Μάρκου.

Και, σά μία σπονδή στις ανώνυμες Σουλιώτισσες που όλες, μαζί με τούς άνδρες, έγραψαν το Σουλιώτικο θρύλο, άς τελειώσωμε με το χορό του Ζαλόγγου.

Το Σούλι είχε συνθηκολογήσει, έξαντλημένο από μία ύπεράνθρωπη πολύχρονη άμυνα. Οί Σουλιώτες είχαν γραφτό το λόγο του 'Αλ ή, να φύγουν με τὰ δοξασμένα τους όπλα και να ζητήσουν άλλοι πατρίδα. Μά πότε κράτησε το λόγο του ο γυιός της Χάμκας; Μιά ομάδα Σουλιώτες και 60 γυναίκες που κρατούσαν μωρά στην άγκαλιά, περικυκλώθηκαν από Τουρκαλθανούς στο Ζάλογγο.

Οί άντρες μάχονταν σάν λιοντάρια, ύπερασπίζοντας τις γυναίκες. Μά άλιγότευαν όλοένα. Το σύνθημα της Μόσχας και της Χαΐδως, που τόχαν κάμει σύνθημά τους όλες οί Σουλιώτισσες, άντήχησε τότε: Θάνατος κι' όχι σκλαβιά. 'Ο γκρεμνός κάτω από τὰ βράχια ήταν μία ένδοξη λύσι. Πιάνονται κι' οί 60 στη σειρά και χορεύουν, χορεύουν:

"Έχετε γεια βρυσούλες, λόγγοι, βουνά, ραχούλες....

* ΤΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ *

Η μελέτη της ζωής των μυρμηγκιών πόσα ωφέλιμα διδάγματα θά μπορούσε να δώση σε μάς που νομίζουμε ότι τὰ γνωρίζομε όλα!

Δεν έχουν βέβαια μόνον προτερήματα τὰ μυρμηγκία, όπως νομίζουν μερικοί και όπως ώρισμένοι παλαιοί μύθοι μάς κάνουν να πιστεύομε. Τά μυρμηγκία, κοντά στα άγαθά των ένστικτα, κρύβουν και ένστικτα θηριώδη. Είναι στιγμές που δείχνουν σκληρότητα τρομερή, που διαπράττουν ... κανιβαλισμούς, που τὰ παιδιά σκοτώνουν τούς γονείς και οί γονείς τὰ παιδιά των. 'Αλλά τὰ άγαθά ένστικτα ύπερτερούν σ' αυτά. Είναι φιλόπονα, έπινοητικά, γενναία και έχουν πρό πάντων άνεπτυγμένο σε μέγιστο βαθμό το άίσθημα της αλληλεγγύης.

Τελευταία ένας 'Αμερικανός φυσιοδίφης, άφου μελέτησε επί ένα μεγάλο χρονικό διάστημα τη ζωή των μυρμηγκιών, εξέδωκε ένα βιβλίο όπου εκθέτει τις παρατηρήσεις του.

Το βιβλίο όμως αυτό δεν είναι γιά τούς μεγάλους που νομίζουν ότι τὰ ξέρουν όλα και δεν έχουν την επιθυμίαν να μάθουν τίποτε. Είναι γιά τούς μικρούς, γιά τούς μαθητάς που ξέρουν όλίγα πράγματα και που διψούν να μάθουν πολλά.

Το περίεργο όμως είναι ότι το βιβλίο αυτό έχει γραφή με τόσο τέχνη, ώστε να διαβάζεται εύχαιρίστα και από τούς μεγάλους άκόμα.

Λοιπόν έξερете τί μεγάλο και κύριο συμπέρασμα βγαίνει από τις παρατηρήσεις του 'Αμερικανού επισημόνος; "Ότι τὰ μυρμηγκία είναι τὰ κοινωνικότερα των ζώων, πιο κοινωνικά και από τόν άνθρωπο.

Σπανίως θά ήθετε μυρμηγκι έξομναχισμένο. Και αν συμβή αυτό, είναι σάν χαμένο. Τρέχει έδω κι' εκεί έως ότου εύρη την συντροφιά του.

Πολλές συνήθειες που έχουν οί άνθρωποι τις βρίσκει κανείς έλαφρότατα παραλλαγμένες και εις τὰ μυρμηγκία. Είναι οί συνήθειες που άναπτύσσει κάθε ομαδική συμβίωσις, κάθε κοινωνική ζωή και που συναντάται και σε πολλά άλλα ζώα.

Από τούς ανθρώπους όμως διαφέρουν πολύ τὰ μυρμηγκία κατά τόν τρόπο με το όποιο εργάζεται τό... μυαλό τους. Δεν έχουν ανάγκη, όπως εμείς, να διαδραχθούν και να κοπιήσουν διά να μάθουν τί πρέπει να κάνουν στη ζωή τους, ή τί δεν πρέπει να κάνουν τὰ νεογέννητα. Τά οδηγεί το ένστικτό τους και στην δημιουργία χρεαστών τόν καλλίτερο δάσκαλό τους.

‘Ο ίδιος 'Αμερικανός φυσιοδίφης προσπαθεί στο βιβλίο του να είναι όσο το δυνατό πλησιέστερα προς την αλήθεια... δεν την παραποιεί, δεν της βάζει γαρνιτούρες.

Και κάτι πολύ πιο περίεργο. 'Από... φεμινιστικής άπόψεως είναι και ο ρόλος που παίζουν τὰ θηλυκά σε μία μυρμηγκοφωληά. Φαίνεται πως εκεί έχουν την ύπεροχή. Είναι πολύ πιο φιλόπονα και εργατικά από τούς άρσενικούς και πιο... γενναία!

Στους μυρμηγκοπολέμους πρώτοι που έπιτίθενται κατά του έχθρου είναι τὰ θηλυκά.

Είναι τὰ κοινωνικότερα των ζώων, πιο κοινωνικά και από τόν άνθρωπο.

Σπανίως θά ήθετε μυρμηγκι έξομναχισμένο. Και αν συμβή αυτό, είναι σάν χαμένο. Τρέχει έδω κι' εκεί έως ότου εύρη την συντροφιά του.

Πολλές συνήθειες που έχουν οί άνθρωποι τις βρίσκει κανείς έλαφρότατα παραλλαγμένες και εις τὰ μυρμηγκία. Είναι οί συνήθειες που άναπτύσσει κάθε ομαδική συμβίωσις, κάθε κοινωνική ζωή και που συναντάται και σε πολλά άλλα ζώα.

Από τούς ανθρώπους όμως διαφέρουν πολύ τὰ μυρμηγκία κατά τόν τρόπο με το όποιο εργάζεται τό... μυαλό τους. Δεν έχουν ανάγκη, όπως εμείς, να διαδραχθούν και να κοπιήσουν διά να μάθουν τί πρέπει να κάνουν στη ζωή τους, ή τί δεν πρέπει να κάνουν τὰ νεογέννητα. Τά οδηγεί το ένστικτό τους και στην δημιουργία χρεαστών τόν καλλίτερο δάσκαλό τους.

‘Ο ίδιος 'Αμερικανός φυσιοδίφης προσπαθεί στο βιβλίο του να είναι όσο το δυνατό πλησιέστερα προς την αλήθεια... δεν την παραποιεί, δεν της βάζει γαρνιτούρες.

Και κάτι πολύ πιο περίεργο. 'Από... φεμινιστικής άπόψεως είναι και ο ρόλος που παίζουν τὰ θηλυκά σε μία μυρμηγκοφωληά. Φαίνεται πως εκεί έχουν την ύπεροχή. Είναι πολύ πιο φιλόπονα και εργατικά από τούς άρσενικούς και πιο... γενναία!

Στους μυρμηγκοπολέμους πρώτοι που έπιτίθενται κατά του έχθρου είναι τὰ θηλυκά.

‘Η πρώτη βρίσκεται κι' όλα στο χέιλος. Δίνει ένα φιλι στην κατοπινή της και γκρεμίζεται μέσ' στο βάραθρο.

Στη Στεριά δε ζή το ψάρι κι' ο άνθος στην άμμουδιά κι' οί Σουλιώτισσες δεν ζούνε δίχως την έλευθεριά!

‘Ο χορός συνεχίζεται με τόν οίστρο που μόνον ή ύστατη ώρα χαρίζει στόν άνθρωπο. Κάθε μία, με τη σειρά της, γίνεται πρώτη και δίνει το φιλι του θανάτου στη δεύτερη.

"Έχε γεια, καυμένη κόσμε, έχε γεια γλυκειά ζωή!

‘Ο χορός του Ζαλόγγου είναι ο τραγικώτερος και ήρωϊκώτερος χορός που χόρευε ποτέ ο άνθρωπος. Μά είναι ακόμη κι' ή πιο ζωντανή διαμαρτυρία που το τρυφερότερο πλάσμα της ζωής, ή γυναίκα, έγραψε, με το αίμά της, ενάντια στη σκλαβιά.

Σοφία Μαυροειδή Παπαδάκη

Το να
ΔΙΑΣΚΕΔ

ΖΕΤΕ

40 δευτερόλεπτα
με κλειστά τα μάτια.

Κυττάζετε με προσήλωσι,
ἐπὶ σαράντα δευτερόλεπτα
τὴν εἰκόνα.

"Ἐπειτα κλείστε τὰ μά-
τια σας.

Τίποτα ἄλλο!
Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ τὸ
ἀντιληφθῇτε μόνοι σας...

Ἀπρόοπτα

"Ἐνας κυνηγὸς ἐπυροβό-
λησε ἀπάνω σ' ἓνα δένδρο,
ὅπου εὐρίσκοντο 17 που-
λιά καὶ σκότωσε 4. Πόσα ἔ-
μειναν;
—Κανένα, γιατί τὰ που-
λιά ἔφυγαν μόλις ἄκουσαν
τὸν πυροβολισμό.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ νίκη
τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν μά-
χην τοῦ Μαραθῶνος ὀφεί-
λεται εἰς τοὺς Θηβαίους
τοῦ Ἐπαμεινώνδα, οἱ ὅ-
ποιοι ἐπενέδωσαν εἰς τὴν
μάχην κατὰ τὴν κρίσιμον
στιγμὴν;

— "Ὁχι, γιατί ἀπολούσα-
τα ὁ Ἐπαμεινώνδας δὲν εἶ-
χε γεννηθῇ ἀκόμη...

Πότε ἐνίκησε ὁ ἀθλητὴς
Μάντικας εἰς τὰ 400 μ. ἐ-
λευθέρας κολυμβήσεως;
— Ποτέ, γιατί δὲν εἶναι
ἀθλητὴς κολυμβήσεως...

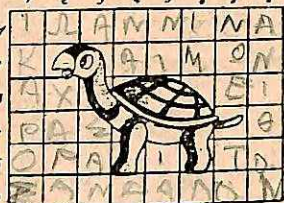
Ἡ «Χελώνα»

Ὁρίζοντίως:

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος ἀ-
πελευθερωθεῖσα μετὰ
τὸν Α' Βαλκανικὸν πό-
λεμον (1912).
2. Υἱὸς τοῦ Κρέοντος, βα-
σιλέως τῶν Θηβῶν, με-
τὰ τὸν Οἰδίποδα. Ἦτο
ὁ τελευταῖος Θηβαῖος,
ὅστις κατεσπαράχθη ὑ-
πὸ τῆς Σφιγγός.
3. Ἐπιφώνημα πόνου — ὑ-
ποθετικὸν (ἀρχ.).
4. Αἰθιοπικὸς τίτλος.
5. Βλέπει—ἄρτρον.
6. Εἶδος ἐλαφροῦ ὑποδή-
ματος.

Καθέτως:

1. Ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβε τὸν
τίτλον τῆς ἡ Σχολῆς Ἀ-
ξιωματικῶν Ἀεροπορί-
ας τῆς Ἑλλάδος.
2. Εὐχάριστον συναί-
σθημα.
3. Ὁμοιωματικὸν (δημ.).
4. Δεικτικὸν (δημ.).

5. Ποτα θυζαντινῆς μουσι-
κῆς—ἀνθη.
6. Τὰ ἀρχικά τοῦ ἀρχη-
γοῦ.
7. Ἐσώθη ἀπὸ τὸν κατα-
κλυσμὸν—ἄρθρον.
8. Εἶναι σχετικὸ μετὰ τὸν
μαϊδανό.

Οἱ ἀριθμοὶ

"Ἐάν διπλασιάσωμεν τὸν
ἀριθμὸν 1, θὰ ἔχωμε 2· δι-
πλασιάζοντες τὸ 2, θὰ ἔ-
χωμε 4. Τὸ πρᾶγμα βέ-
βαια δὲν εἶναι σημαντικὸν
γιατί ὅλος ὁ κόσμος γνω-
ρίζει ὅτι δύο καὶ δύο κά-
νουν τέσσερα... Ἐκεῖνο ὁ-
μως ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς
ἀσφαλῶς εἶναι ὅτι διπλα-
σιάζοντες συνεχῶς, ἐπὶ εἰ-
κοσι φορές, τὸ ἄθροισμα
ποὺ προκύπτει ἐκάστοτε,
θὰ φθάσωμε σ' ἓνα ἐξαιρε-
τικὰ σημαντικὸν ἀριθμὸν.

Θὰ περάσωμε τὸ ἑκα-
τομύριο!...

Ἀμφιβάλλετε;

Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δο-
κιμάσετε. Πάρτε χαρτί καὶ
μολύβι, ὀπλισθῆτε μετὰ
ὕπομον καὶ ἀρχίστε.

Δύο καὶ δύο, τέσσερα. 4
καὶ 4=8, 8+8=16, 16+16=32 κλπ κλπ...

Τί εἶναι;

Ἀπαντήσατε γρήγορα

1. Αἰάκειον: Εἶναι
τμήμα τοῦ πλοίου, ὁρρεῖ-
ναι τῆς Κεντρικῆς Εὐρώ-
πης, πόλις τῆς Κορσικῆς
ἢ τραγωδία τοῦ Σαίξπηρ;

2. Βάσκος: Φαρμα-
κευτικὸν φυτὸν, ποταμὸς
τῆς Ρουμανίας, κάτοικος
τῆς Ἰσπανίας, φιλόσοφος
ἢ μικρὸν ἔντομον;

3. Μανδάρινος: Εἶ-
δος ἀστοῦ τῆς ὁκεανίας,
κόλπος τοῦ Μεξικοῦ, ἱστι-
οφόρον πλοῖον τοῦ Μεσαί-
ωνος ἢ Κινεζικὸς τίτλος;

4. Ἐρζερούμ: Ἡ-
φαίστειον τῆς Ἰαπωνίας,
πόλις τῆς Τουρκίας, σύν-
θεσις τοῦ Σοῦπερτ ἢ ὄνομα
ναυμαχίας τοῦ παρελθόν-
τος αἰῶνος;

5. Λεγκόρν: Ἀγ-
γλος ποιητής, λίμνη τῆς
Σκωτίας, ράτσα ὀρνίθων,
περιφέρεια τῆς Γερμανίας
ἢ δυναμωτικόν;

6. Λάβδανον: Μέρος
τῆς πανοπλίας τῶν ἵππο-
των, φάρμακον, πόλις τῆς
Ἰσπανίας, καρποφόρον
δένδρον ἢ ἕρπετόν;

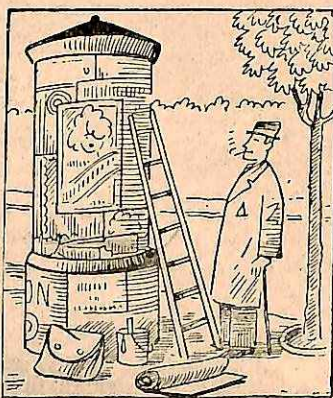
Μαγικὴ εἰκὼν Ὁ τοιχοκολλητής

"Ὁ κύριος μετὰ τὸ μπα-
στοῦν βλέπει τὴ σκάλα
καὶ τὰ σύνεργα τοῦ τοιχο-
κολλητῆ, τὸν ὁποῖον ὅμως
δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ.

Ποῦ εἶναι ὁ τοιχοκολλη-
τής, ὁ ὁποῖος βαστά μάλι-
στα καὶ τὸν κουβά μετὰ τὴν
ἀλευρόκολλα;

Τὸν βλέπετε; .

"Ἄν ναί, δεῖξτέ τον σὸν
κύριον τῆς εἰκόνας, ποῦ τὸν
χρειάζεται γιὰ μιὰ ἐπι-
γουσα ἐργασία...

Με μιὰ ματιά!

Μὴ προχωρήσετε στὴν
ἀνάγνωσι τῆς ἐπομένης
παραγράφου, χωρὶς νὰ ρί-
ξετε μιὰ προσεκτικὴ ματιά
στὴν εἰκόνα.

Τὴν εἶδατε; Ὡραία! Τό-

τε ἀπαντήσατε στὰ κατωτέ-
ρω ἐρωτήματα. Τὴν εἰκό-
να δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐξα-
νακυττάξετε, παρὰ ὅταν
δώσετε τὶς ἀπαντήσεις, τὶς
ὁποῖες μάλιστα πρέπει νὰ
σημειώσετε κάπου γιὰ νὰ
κάνετε ἔπειτα τὴ σύγκρισιν
μετὰ τὴν πραγματικότητα.

1. Ὁ ζωγράφος εἶναι
φαλακρός;

2. Ὑπάρχει ἓνα μικρὸ
ποταμάκι στὸ τοπίο;

3. Ὁ πύργος τῆς κορυ-
φῆς τοῦ λόφου εἶναι ἐρει-
πωμένος;

4. Πόσα πουλιά πετᾶνε;

5. Τὸ δένδρον εἶναι κυπα-
ρίσι;

Αἱ λύσεις τοῦ 39ου φύλλου

"Ὁ «Βόναςος»: Ὁρίζον-
τίως, 1) Πελοπίδας, 2) ἄ-
λας—σῆ, 3) Ρᾶ, 5) ἦν—τά
—ἀπὸ, 6) Σηκουάνας.

Καθέτως: 1) Πάρνης,
2) Ἐλα—νή, 3) λά, 4) ὅς
—τό, 5) Αὐ, 7) ἄν 8) ὅς—
πά, 9) Ἐκτός.

Τὸ «Λιοντάρι»: Ὁρίζον-
τίως, 1) Στοκχόλμη, 2)
ἀνά, 3) μέ—πλ, 4) Ρᾶς—
Κῶς, 5) ἄνω, 6) Σαντορί-
νη.

Καθέτως: 1) Σέρρας,
2) ἀνά, 3) σὼν, 5) Χάμ-
τό, 5) Ὀνέ, 7) λά—καί, 8)
τῶ, 9) ὕψιστη (ἀν.).

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΤΡΕΧΟΝΤΟΣ ΜΗΝΟΣ

Εἰς τὰς διαφόρους Περιφερειακὰς
Διοικήσεις συνεχίζονται αἱ προετοιμα-
σαὶ διὰ τοὺς μεγάλους κολυμβητι-
κοὺς ἀγῶνας τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώ-
σεως Νεολαίας, οἱ ὁποῖοι θὰ γίνωνται
ἐν κυριωτέρας παραλιακᾷ πόλει.

Οἱ ἀγῶνες Κοζάνης καὶ Λασιθίου
τελοῦνται αὐριον Κυριακὴν 16 τρέχ.
τῆς Ἡλείας καὶ Ἀργολιδοκορινθίας
τὴν 23ην, τῶν Ἰωαννίνων τὴν 29ην
καὶ τῆς Εὐβοίας τὴν 30ήν.

ΒΟΛΟΣ.—Παρουσία τῶν ἀρχῶν
καὶ μεγάλου ἀριθμοῦ θεατῶν ἐσυνε-
χίσθησαν καὶ ἔληξαν τὴν προπαρα-
θεοῦσαν Κυριακὴν οἱ ἐτήσιοι ἀθλητικοὶ
ἀγῶνες τῆς Νεολαίας Βόλου, μετὰ
τελοῦνται ἀποτελέσματα. Τὰ τεχνι-
κὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγῶνων ἔχουν
ὡς ἑξῆς: Δρόμος 60 μ. Σκαπανέων:

1) Κασιμίπας Νικ. 8 2)5, 2) Βασι-
λάκος 8 3)5. Δρόμος 200 μ. ἐφήβων:
1) Μαρμαρᾶς Μιχ. 25 3)5, 2) Ἀθα-
νασίου Γεώργ. 26 4)5. Λιθοβολία ἀν-
δρῶν: 1) Κυριακόπουλος Μιχ. 15.50,
2) Χορμόβας Α. 14.09. Ἑλληνικὴ δι-
σκοβολία ἐφήβων: 1) Κουτσούκος Πα-
ναγ. 34.85, 2) Πολίτης Ἀλ. 34.78.

Ἄλμα εἰς ὕψος ἀνδρῶν: 1) Μάργα-
ρης Κωνστ. 1.70, 2) Πετρίτης Ι. 1.55.
Ἄλμα εἰς μήκος ἐφήβων: 1) Χατζη-
νικολάου Γ. 6.19, 2) Κασαρόδης Ε.
5.70. Ἄλμα εἰς μήκος Φαλαγγιτισ-
τῶν: 1) Καλογηρῶν Ε. 4.54, 2) Κα-
τσάνου Λέλα 4.03. Σφαιροβολία ἐφή-
βων: 1) Χατζηνικολάου Γρ. 12.17, 2)
Λυμπερῆς Α. 11.81. Δρόμος 200 μ. μετ'
ἐμποδίων: 1) Μάρμαρᾶς Κ. 29 1)5,
2) Μαρμαρᾶς Μ. 30 2)5. Ἄλμα εἰς
μήκος Σκαπανέων: 1) Κασιμίπας Ν.
5.09, 2) Μοσχάκης Κ. 4.56. Ἐλευθέ-
ρα δισκοβολία ἀνδρῶν: Κυριακόπου-
λος Μιχ., 2) Τσάκος Ε. 30.43. Δρόμος
1000 μ.: 1) Μανιατάκης Χαρ., 2) Κα-
ραδημιός. Δρόμος 80 μ. Φαλαγγιτισ-
τῶν: 1) Καλογηρῶν Ε. 11 1)5, 2)
Μητσιακόστα Ζωή (ἐκτὸς συναγωνι-
σμοῦ) 7 2)5, 2) Κουκουλιῶ Μαρ. 7
4)5.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγῶνων ἐγένε-
το παρέλασις καὶ παρατάξεις πρὸ τῶν
ἐπισήμων τῶν ἀθλητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐχει-
ροκροτήθησαν ζωηρῶς. Ἀκολουθῶς
ἐγένετο ἡ ἀπονουμὴ τῶν ἐπαθλῶν καὶ
ἀνεκροῦσθησαν οἱ ὕμνοι τῆς Νεολαίας
καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὁ Ἑθνικὸς
Ὕμνος.

ΔΡΑΜΑ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυρια-
κὴν συνητήθησαν αἱ ποδοσφαιρικαὶ
ὁμάδες Ε.Ο.Ν. Δοξάτου καὶ Ἀλυστρά-
της ἐν Ἀλυστράτῃ ἐνώπιον χιλιάδων
θεατῶν.

Οἱ ποδοσφαιριστὰς Φαλαγγίται ἀμ-
φοτέρων τῶν ὁμάδων ἀπέδειξαν κατὰ
τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος ὅτι ἔχουν
ἐπίγνωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς αὐ-
τῶν ὡς Φαλαγγιτῶν.

Ἐκ τοῦ ἀγῶνος νικήτρια ἐξῆλθεν
ἡ ὁμάς Δοξάτου ἐπιβεβαιώσας τῆς
Ἀλυστράτης διὰ τερμάτων 6 ἐναντι 1.

ΧΑΝΙΑ.—Ἡ Περιφ. Διοίκησις Χα-
νίων προεκήρυξε Παγκρητίους ἀθλη-
τικοὺς ἀγῶνας στίβου, εἰς τοὺς ὁ-
ποῖους θὰ λάβουν μέρος Φαλαγγίται
καὶ Φαλαγγίτισσαι ὅλων τῶν σχημα-
τισμῶν Κρήτης. Τὸ πρόγραμμα τῶν
προκηρυχθέντων ἀγῶνων συμπληροῦ-
μενον θὰ κοινοποιηθῇ ἐντὸς τῶν ἡ-
μερῶν.

Νέον Γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ δόκιμος ὁμαδάρχης τῆς Περιφ.
Διοικήσεως Φθιωτιδοφωκίδος Δ. Τσα-
κανίκας ἠγόρασεν ἰδίᾳ δαπάνῃ γήπε-
δον, τὸ ὁποῖον θὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς
γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν.

Οἱ νυκτερινοὶ ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες

Μία ἡμέρα χωρίζει τοὺς φιλά-
θλους ἀπὸ τοὺς πρώτους νυκτερινούς
ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνας, ποὺ ἀποτε-
λοῦν ἀληθινὸν ποδοσφαιρικὸν πρωτά-
θλημα, συμμετοχῇ τῶν 6 ἰσχυροτέρων
Ἑλληνικῶν ὁμάδων.

Τόσον εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ προ-
καλοῦν οἱ ἀγῶνες αὐτοί, ποὺ γιὰ
πρῶτη φορά στὰ ἑσπάρτα διὰ τοὺς νι-
κητὰς προσετέθησαν καὶ ἀφθονα πλού-
σια καὶ χρήσιμα δῶρα, ἀθλοθετηθέν-
τα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα καταστήμα-
τα τῆς Πρωτευούσης.

Καὶ οἱ 6 ὁμάδες θὰ παρατάξουν εἰς
τοὺς ἀγῶνας τὶς πρὶ ἰσχυρὰς τῶν ὁμά-
δες. Ἡ Α.Ε.Κ. τὴν ὁμάδα ποὺ ἐκέρ-
δισε τὸ κύπελλον τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ
πρωτάθλημα Ἑλλάδος. Ὁ Ὀλυμπια-
κὸς τοὺς 11 ἄσους, ποὺ δὲν ἔχασαν
τὸ ἐφετεῖον πρωτάθλημα, παρὰ μονά-
χα ἐξ αἰτίας διαφορᾶς ἐνὸς γκολ. Ὁ

Παναθηναϊκὸς τὴν ὁμάδα ποὺ ἐκέρ-
δισε τὸ πρωτάθλημα Ἀθηνῶν. Ὁ Ἑ-
θνικὸς τὴν ὁμάδα ποὺ ἐκέρδισε τὸ
πρωτάθλημα Πειραιῶς. Ὁ Ἀπόλλων
μὴν ὁμάδα ἐξαιρετικὰ δυνατὴ μετὰ
Γρηγοριάδην, Παπαδόπουλον καὶ Γκι-
ζώρη, ἀπὸ τοὺς ἰκανωτέρους Ἀθη-
ναίους ποδοσφαιριστὰς. Ὁ Ἄρης θὰ

κατέλθῃ μετὰ σύνολον ἐπιβλητικὸν τό-
σον, ὥστε οἱ Θεσσαλονικεῖς τὸν θεω-
ροῦν βέβαιον νικητὴν.

Εἰσιτήρια τῶν ἀγῶνων ἤρχισαν
προπωλούμενα ἀπὸ χθὲς εἰς τὰ κα-
ταστήματα ἀθλητικῶν εἰδῶν καὶ εἰς
τὸ «Σινεάκ».

Οἱ ἀθληταὶ μας εἰς τὸ ἐξωτερικόν

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Λονδίνου, οἱ
μετασχόντες τῶν ἀγῶνων τοῦ ἀγγλι-
κοῦ πρωταθλήματος Ἑλληνες ἀθλη-
ταὶ Σύλλας, Παλαμιώτης καὶ Μάντι-
κας κατήγαγον περιφανεῖς νίκας.
Ἐκ τούτων ὁ Σύλλας ἀνεδείχθη πρῶ-
τος νικητὴς εἰς τὴν δισκοβολίαν, ὁ Πα-
λαμιώτης ἐπίσης πρῶτος νικητὴς εἰς
τὸ ἄλμα τριποῦν καὶ ὁ Μάντικας
δεύτερος εἰς τὸν δρόμον 400 μ. μετ'
ἐμποδίων.

Αἱ νίκαι τῶν ἀθλητῶν μας προεκά-
λεσαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν μεταξὺ
τῶν Ἀγγλῶν φιλάθλων, οἱ ὁποῖοι ἐ-
ξεδήλωσαν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ
τὸν Σύλλαν, ὅστις εἶχε καταλάβει τὴν
πρῶτην θέσιν εἰς τοὺς ἰδίους ἀγῶνας
καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας κατερρίφθησαν
δύο ἔθνικα ἀγγλικά ἐπιδόσεις ὑπὸ
τῶν Σούιν καὶ Ἐμερυ, οἱ ὁποῖοι διέ-
τρεξαν ἀντιστοίχως τὰς ἀποστάσεις
100 ὑάρδων καὶ τριῶν ἀγγλικῶν μιλ-
λιῶν εἰς 9' 7 καὶ 14' 08'.

Τῶν ἀγῶνων μετέσχον ἐκτὸς τῶν
Ἑλλήνων ἀθλητῶν καὶ ἐκπρόσωποι
πολλῶν ἄλλων κρατῶν.

Δέον νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ τριπλὴ νίκη
τῆς ὀλιγαριθμοῦ ἀποστολῆς μας ἀπο-
τελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἐπι-
τυχίας ποὺ ἐσημείωσε ποτὲ ὁ ἑλληνι-
κὸς ἀθλητισμὸς εἰς ἀγῶνας διεθνεῖς.

Οἱ συντελεστοὶ τῆς ἐπιτυχίας πρω-
ταθληταὶ μας δὲν πρόκειται νὰ μετα-
σχουν εἰς ἄλλους ἀγῶνας, ἀλλὰ ἔχουν
ἐντολὴν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Ἀθήνας.

Οἱ ἀγῶνες ἀθλητριῶν

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθ. Κυρια-
κῆς ἔγιναν εἰς τὸ Στάδιον οἱ ἀγῶνες
τριαγμοῦ ἀθλητριῶν μετὰ ἀκόλουθα
ἀποτελέσματα: 1) Σαρηβαζεθάνη
(Πανελ.) βαθμοὶ 74.5 (15' εἰς τὰ
100 μ., 1.24 μ. εἰς τὸ ὕψος, 20.93 μ.
εἰς τὸν ἀκοντισμὸν), 2) Σαμπράκου
(Ν. Βύρωνος) βαθμοὶ 61.5, 3) Συρί-
γου (Ἐμποροῦπαλ.). 4) Μπαλάνου
(Ἐμποροῦπαλ.). Εἰς τὴν σφαιροβολί-
αν ἐξ ἄλλου ἡ Τερζοπούλου (Ν. Βύ-
ρωνος) ἐνίκησε μετὰ 8.92 μ. ἐναντι 8.39
μ. τῆς Σαρηβαζεθάνη καὶ 7.07 μ.
τῆς Μπαλάνου.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ήρξατο λειτουργῶν ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐκπομπὰ καθ' ἑκάστην 7—9 μ.μ.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει Μουσικὴν, Διὰλέξεις, Εἰδήσεις κ.λ.π. Βραχέα κύματα 35 μέτρα ἢ 8500 χιλιόκυκλοι.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΠΟΜΠΟΣ Ε.Ο.Ν.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Παρασκευή 14 Ἰουλίου, ὥρα 7.30—8.15. Ἀπαγγελία Σκαπανισσῶν: «Μῦθος τοῦ Lafontaine ὑπὸ τῆς Σκαπανίσσης τῆς Υ.Θ.Α. Μυχαλοπούλου θαλαίας. «Ὁ Παπαγάλος» τοῦ Παπαντωνίου καὶ «Ὁ πετεινὸς» τοῦ Ἰδίου ὑπὸ τῆς Σκαπανίσσης τῆς Υ.Θ.Α. Δελιγιάννη Ἐφης. «Μαριγῶν» τοῦ Παπαντωνίου ὑπὸ τῆς Σκαπανίσσης τῆς Υ.Θ.Α. Κυριακίδου Μαρίας. ὥρα 8.15—9. Ὁμιλία πρὸς τὰς Σκαπανίσσας: «Μικρὴ μου Σκαπανίσσα» τῆς κ. Ε. Κατσιμπίρη. Τρίτη 18 Ἰουλίου, ὥρα 7.30—8.15. Μαθήματα Ὑγιεινῆς ὑπὸ τῆς συνεργάτιδος τῆς Π.Δ.Θ.Π. δίδος Παγκάλου. Ἀνάπτυξις διαταγῶν. Δελτίον κινήσεως. Παρασκευή 21 Ἰουλίου, ὥρα 7.30—8.15. Ὁμιλία: «Πῶς φορῶμε τὴν στολὴν μας». ὥρα 8.15—9. Χορωδία Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Νότου. «Ὁ Ἑλληνικὴ Νέστις» Μουρμούρη. «Ὁ Ἑλληνικὴ Σημαία» Κάισρη. «Ὁ Ἀλμπρος» δημοτικὸ. «Ὁ Τζαβέλλας» δημοτικὸ. Τρίτη 25 Ἰουλίου, ὥρα 7.30—8.15. Ὁμιλία. ὥρα 8.15—9. Χορωδία τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν. «Ὁμορφὴ νεότης» Μαθεβέργ. «Ὁ Ἑλληνικὴ σημαία» Κάισρη. «Σύπνα γυνίκα μου» δημοτικὸ. «Ὁ Νικοτσάρας» δημοτικὸ. Παρασκευή 28 Ἰουλίου, ὥρα 7.30—8.15. Ὁμιλία. ὥρα 8.15—9. Ἀπαγγελία Φαλαγγισσῶν. «Πατρίδα» Ι. Πολέμη ὑπὸ Λιτσάρδου Υ.Θ.Β. «Στὰ ξένας» Ι. Πολέμη ὑπὸ Στρομπουλλή Υ.Θ.Ν. Σκέτς «Ὁ τοσιανάκος ποὺ ἔγινε Φαλαγγίτης». «Ὁ 4η Αὐγούστου» Λόντου Δημητράκοπούλου ὑπὸ Σκαπανισσῶν τῆς Υ.Θ.Α. «Ἑλλάδα—Ἑλλάδα» Γ. Ἀννίνου ὑπὸ Ἀθανασουλᾶκη τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν. «Καίουργια Ἑλλάδα» Γ. Ἀννίνου ὑπὸ Σ. Ἀθανασουλᾶκη τῆς Υ.Θ.Α.

Οἱ Φαλαγγίται τῆς ἑλληνικῆς παροικίας Βουκουρεστίου τῆς Ρουμανίας μετ' ἐπὶ κεφαλῇ τὸν καθηγητὴν τῶν κ. Δήμαν ἐπεσκέφθησαν τὴν πρωτὴν τῆς παρελθούσης Πέμπτης τὰ ἐργοστάσια τῆς Ἑταιρείας Χημικῶν Προϊόντων καὶ Λιπασμάτων εἰς Δραπετσῶνα, ὅπου εἰδικοί ὑπάλληλοι παρέσχον λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις ὡς πρὸς τὴν λειτουργίαν τῶν διαφόρων τμημάτων.

Τὴν μεσημέριον δὲ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος παρέβλεεν εἰς τὰ ἐργοστάσια γεύμα πρὸς τιμὴν τῶν φιλοξενουμένων του, κατὰ τὸ ὅποιον ἐπεκράτησε θερμότητι ἀτμόσφαιρα. Πρόποιν ἤγειρεν ὁ Φαλαγγίτης Βαβλούκης καὶ ἀπήντησεν ὁ ἀντιπροσωπεύων τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον ὑπασιπότης του.

Τὸ ἀπόγευμα οἱ Φαλαγγίται ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς ἰδιαιτέραν ἀκράσιν ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Κανελλόπουλου, ὅστις τοὺς ἀπεχαιρέτησε, προκειμένου νὰ ἐπιστρέψουν εἰς Βουκουρέστιον.

Η ΕΚΔΡΟΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Διάφοροι ὑποτομεῖς τῆς Δ. Πρωτεύουσος ἐξέδραμον εἰς Μέγαρο, Ἐλευσίνα, Ἄγιον Κοσμά, Ἄγιον Ἀνδρέαν καὶ εἰς τὰς ὑπαρτίας τοῦ Ὑμητοῦ.

Παρά τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν σχολείων συνεχίσθησαν αἱ συγκεντρώσεις βαθμοφόρων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς δι' ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Βρεσθένης ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸς τὸν κλῆρον ὅστις συμμετέσχεν ἐνθουσιωδῶς εἰς τὴν γενομένην πρὸς ἡμερῶν ἐορτὴν τῆς ἁγίας τῆς κανδύλης κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἐν Πειραιῇ μνημείου τὸν ἐν πολέμοις πεσόντων.

Ὁ διοικητὴς τῆς ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς διὰ δια-

ταγῆς τοῦ ἐπαινεῖ τοὺς μετασχόντας εἰς τὴν τελετὴν τῆς 25ης Ἰουνίου φαλαγγίτας καὶ σκαπανεῖς.

Εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Νότου ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῶν ναυτοφαλαγγιτῶν.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Πειραιῶς ἐγένετο μεγάλη συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Ἀκαδημίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων, καθ' ἣν ὁμιλήσεν ὁ διευθυντὴς τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως, τονίσας τὰ καθήκοντα τὰ ὅποια ἐπωμίζονται αἱ νέαι διδασκάλισσαι ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ Νέου Κράτους. Ἐπίσης ὁμιλήσεν καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας.

Συνεργάτης τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως τῆς Ε.Ο.Ν. μετέβη εἰς τὸ στρατόπεδον ἐκπαιδεύσεως «Ἰωάννης Μεταξᾶς» εἰς Ζούμπερι καὶ ὁμιλήσεν πρὸς τοὺς φαλαγγίτας μετ' ἔμφασι «τὰ στρατόπεδα τῆς Ε.Ο.Ν.».

Τὴν παρ. Δευτέραν ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν ἐργαζομένων νέων εἰς τὰ ἐργοστάσια «Μαλταινιώτη», κατόπιν ἐκφρασθεῖσης ἐπιθυμίας τῶν ὅπως ὑπαχθῶν εἰς τὰς τάξεις τῆς Ε.Ο.Ν. Πρὸς τοῦτους ὁμιλήσεν ὁ κ. διευθυντὴς τῆς πολιτικῆς διαφωτίσεως τῆς κεντρικῆς διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα παρετηρήθη ὅπως συνήθως ζωηροτάτη κίνησις εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις τῆς Δ.Α.Σ. Τὸ γεγονός ἐχει ἰδιαιτέραν σημασίαν ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς δυνάμεως ἀνεχώρησε διὰ τὰς ἐπαρχίας.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Παντείου εἴχομεν 30 νέας ἐγγραφὰς Φαλαγγιτῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Αἱ Ὑποδιοικήσεις τῆς Δ.Α.Σ. ἤρχισαν ἤδη προετοιμαζόμεναι διὰ τὴν μεγάλην γιορτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου.

Συμφωνῶς πρὸς τὰ ἀποφασισθέντα κατὰ τὴν ἐβδομαδιαίαν σύσκεψιν τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Διοικήσεως καὶ τὴν ἐπακολουθήσανσαν τῶν Διοικητῶν Ὑποδ)σεων ἀπὸ τῆς τρεχούσης ἐβδομάδος θὰ ἀρχίσῃ ἡ ὁμαδικὴ προετοιμασία διὰ τὴν ἀρτίαν παρέλασιν τῶν ὁμαδῶν τῆς Διοικήσεως.

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἰδίαν σύσκεψιν τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Διοικήσεως καθορίσθη τὸ μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου πρόγραμμα τῶν ἐκδρομῶν τὸ ὅποιον καὶ τίθεται εἰς ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς.

Ἡ Ὑποδιοίκησις Πανεπιστημίου ἐξέδραμε τὴν περασμένη Κυριακὴν εἰς τὴν μαγευτικὴν ἐξοχὴν Ἅγιος Ἀνδρέας.

Εἰς τὴν ἐκδομὴν ἔλαβον μέρος 300 καὶ πλέον Φαλαγγίται τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ τοῦ Οἴκου Φοιτητοῦ.

Ἡ ἐκκίνησις ἐγένετο τὴν ἡν καὶ 30 π.μ. διὰ λεωφορείων ἀπὸ τὰ Γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ κατόπιν τῆς ἀληθινᾶς εὐχαρίστου διαδρομῆς ἐφθασαν εἰς τὴν ὁμορφὴν ἀκροθαλασσίαν.

Ἐνταῦθα μετὰ τὸ πρωῒν προσκλητήριον καὶ τὰς ἀπαιρητικότητας ὁδηγίας ἐπηκολούθησεν ὀλιγόωρος ἀνάπαυσις. Ἐν συνεχείᾳ οἱ ἐκδρομεῖς ἐπῆραν τὸ μᾶντιον τοὺς ὁμαδικῶς εἰς τὴν ὁμορφὴν θάλασσαν τοῦ προσαστείου.

Ἐπηκολούθησε τὸ γεῦμα καὶ μετ' αὐτὸ ἡ ὥρα τῆς ψυχαγωγίας καὶ ἀναπαύσεως. Τὸ ἀπόγευμα ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως ὅστις καὶ ἦτο ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἐκδρομῆς ὁμιλήσεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας, ἀργὰ δὲ τὴν νύκτα κατενθουσιασμένοι ψάλλοντες καθ' ὁδὸν ὕμνους καὶ πατριωτικὰ ἐμβατήρια ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Πρωτεύουσιν.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Σ.Ε.Ρ. ἐγένετο τὴν παρελθούσαν Πέμπτην συμβούλιον τῶν Ἐπιτελῶν καὶ βαθμοφόρων κατὰ τὴν ὅποιαν συνεζητήθησαν θέματα ἀφορῶν τὴν κατὰ τὰς προσεχεῖς μῆνας δράσιν τῶν μελῶν καθὼς καὶ κατὰ τοὺς προσεχεῖς μῆνας ῥηθεῖσαν Ὑποδιοίκησιν.

Ἐπίσης ἐξακολουθοῦν αἱ ἐβδομαδιαῖαι συγκεντρώσεις εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Παντείου τῶν Βαθμοφόρων καὶ Ἐπιτελῶν.

Τέλος εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Ε.Μ.Π. τὸ Τεχνικὸν τμήμα αὐτῆς καὶ γνωστὸν διὰ τὰς εἰς τὸ παρελθὸν ἐργασίας

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

τοῦ κατεσκεύασε ὠραιότατον ραδιόφωνον διὰ τὴν ψυχὰ γωνίαν τῶν Φαλαγγιτῶν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Καθημερινῶς σημειώνονται ἐκδρομαὶ εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς. Προχθὲς ὁ 11ος, ὁ 9ος καὶ ὁ 6ος τῆς Ὑποδιοικ. Θηλέων Ἀθηνῶν ἐξέδραμον εἰς Λούτσαν, ὁ δὲ 4ος εἰς Καβούρι.

Ἐπίσης αἱ Σκαπανίσσαι τῶν Ὑποτομέων Ἀμαρουσίου καὶ Μαγκουφάνας—Μελισσίων τῆς Ὑποδ)σεως Θηλέων Βορρᾶ ἐξέδραμον εἰς Βουλιαγμένην. 60 Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδ)σεως Θηλέων Πειραιῶς εἰς Κακοσάλεσι.

Χθὲς 22 ἐργαζόμεναι Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδ)σεως Θηλέων Πειραιῶς μετέβησαν εἰς τὴν κατασκήνωσιν τῆς Βούλας τῆς Λέσχης τοῦ ἐργαζομένου Κοριτσιοῦ ὅπου θὰ παραμείνουν ἐπὶ 15 ἡμέρας.

Σήμερον ὁ 2ος Ὑποτομεὺς τῆς Ὑποδ)σεως Θηλέων Νότου θὰ μεταβῇ εἰς Λούτσαν. Εἰς τὸν 1ον Ὑποτομέα τοῦ Χολαργοῦ τῆς Ὑποδ)σεως Θηλέων Βορρᾶ ὁμιλήσεν ἡ συνεργάτις Κυρία Κατσιμπίρη μετ' ἔμφασι «Σύμβολα καὶ Ἑλληνικὴ Σημαία».

Ἐπίσης ἐγένετο προπὸνσις εἰς τὸ ἀκόντιον καὶ εἰς τὸ ποδήλατον εἰς τὰ ὅποια αἱ Φαλαγγίτισσαι ἔχουν ἀξιόλογον ἐπίδοσιν.

ΠΕΡ. ΔΙΟΙΚ. ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Ἡ κίνησις εἰς ὅλους γενικῶς τοὺς ὑποτομεῖς τῆς διοικήσεως κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἐντονος.

Αἱ συγκεντρώσεις τῶν φαλαγγιτῶν καὶ αἱ πρὸς αὐτοὺς ὁμιλίαι ἐσυνεχίσθησαν κανονικῶς.

Εἰς τὸν σχηματισμὸν Ἀσπροπύργου ἔλαθε χώραν ὠραιότατη ἐορτὴ καὶ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας διετεθήσαν ὑπὲρ τῆς στολῆς τῆς φαλαγγίτισσης.

Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένοντο δύο ἐκδρομαὶ εἰς τοὺς ὑποτομεῖς Βοιωτίας.

Τὸ τμήμα Σπάτων ἐξέδραμεν εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀρχαίων μνημείων τῆς πρωτεύουσος. Εἰς τὸ αὐτὸ τμήμα ἤρχισαν μαθήματα κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς πρὸς τὰς φαλαγγίτισσας, πρὸς δὲ τὰς σκαπανίσσας ἡ ἐκμάθησις τοῦ χειρισμοῦ τῆς ραπτομηχανῆς.

ΧΑΝΙΑ. — Ἡ Περ. Διοικήτρια Θηλέων Χανίων Ε.Ο.Ν. ἐπεσκέφθη τὴν λέσχην θηλέων καὶ παρέμεινεν ἀρκετὰ παρακολουθήσασα τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ Σκαπανίσσας εἰς τὸ ἔργον τῶν.

Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Χανίων μεταβὰς εἰς Περσέων ἐκήρυξε τὴν λήξιν τῶν μαθημάτων τοῦ οὐλαμοῦ.

Εἰς τὴν πλατείαν τῆς Χώρας Σφακιῶν ἐγένετο συγκεντρώσις Φαλαγγιτῶν κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ Ὑποδιοικητὴς Χανίων παρουσίασε τοὺς νέους συνεργάτας τῆς Διοικήσεως Χανίων.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Κρήτης). — Εἰς τὸ Θέατρον Πολακάκη, ἐνώπιον πολυπληθεστάτου ἀκροατηρίου, ὁμιλήσεν ἡ Φαλαγγίτισσα Ἐλεονώρα Δημάκη μετ' ἔμφασι «Ὁ συμβολὴ τῆς γυναικὸς εἰς τὸν πολιτισμὸν διὰ μέσου τῶν αἰώνων».

Εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν συνεχίζονται μετὰ ζήλου τὰ μαθήματα εἰς τὰς ἀναφαθίτους Φαλαγγίτισσας.

Διδάσκεται ἐπίσης φωνητικὴ καὶ θεωρητικὴ μουσική.

Τὰ θαλάσσια ἀγωνίσματα εἰς τὰ ὅποια αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπιδίδονται μετ' ἐξαιρετικὴν χαρὰν, συνεχίζονται καθημερινῶς.

ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Λασηθίου Κρήτης). — Οἱ φαλαγγίται τοῦ σχηματισμοῦ Ἀγ. Νικολάου ἐξέδραμον εἰς τὸ χωρίον Σκοπὴ ὅπου ὁ Φαλαγγάρχης Κ. Θαλασσινὸς ὁμιλήσεν πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας χωρικοὺς καὶ τοὺς ἐκδρομεῖς περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ὄργανώσεως καὶ περὶ σημαίας.

Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου οἱ Φαλαγγίται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι Ἀγ. Νι-

κολάου παρηκολούθησαν τὴν τελεσθεῖσαν τελετὴν εἰς τὰς Λέσχας τῶν, ὅπου προσεφέρθησαν ἀναψυκτικὰ εἰς τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τοὺς γονεῖς καὶ κληδεμόνας τούτων.

Τὴν 25ην παρελθόντος μηνὸς ἡ Φάλαγξ Ἀρρένων Σητείας Κρήτης τῆς Ἑθνικῆς Ὄργανώσεως Νεολαίας, ἐξέδραμεν εἰς ἡμερησίαν ἐκδρομὴν εἰς Σκοπὴν.

Πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ πλῆθος ὁμιλήσεν ὁ Φαλαγγάρχης τῆς Φάλαγγος τονίσας τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῶν Φαλαγγιτῶν. Τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου συμμετέσχεν ἐνθουσιωδῶς ἡ Νεολαία Σητείας.

ΠΑΤΡΑΙ. — Κατὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς «Ἑταιρίας Φίλων τοῦ Βιβλίου» ὁ Νομάρχης Ἀχαΐας κ. Ἀθ. Πέπας ὥρισεν ὅπως τὸ Γκολφινούβουλον χιλιόδραχμον βραβεῖον ἀπονειμθῇ εἰς τὴν καλλιτέραν μαθητικὴν ἔκθεσιν τὸ θέμα τῆς ὁποίας, δοθέν ὑπὸ τοῦ ἰδίου, εἶχεν ὡς ἐξῆς: «Ἡ κατάλυσις τοῦ κομματικοῦ Κράτους ἐν Ἑλλάδι. Πότε καὶ πρὸς τὴν πραγματοποιήσιν ποῖων ἡθικῶν σκοπῶν συνετελέσθη. Ποία ἡ θέσις τῆς Νεολαίας ἐναντι τοῦ Ἑθνικοῦ Κράτους καὶ ποῖα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ νέου πολιτεύματος».

Ὡς καλυτέρα ἐκθεσις ἐθεωρήθη ἡ ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ Χρήστου Κωστήρη γραφεῖσα, ἡ ὅποια καὶ ἐβραβεύθη.

ΣΠΑΡΤΗ. — Εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ ἐνταῦθα Γυμνασίου ἐδόθη διάλεξις τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ συνεργάτου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀποστόλου Δασκαλάκη μετ' ἔμφασι καὶ συμπεράσματα ἐκ τῆς ἱστορίας μας.

Τὴν διάλεξιν ταύτην παρηκολούθησαν ὅλαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, καθὼς καὶ ἅπαντα ἡ δύναμις Ε.Ο.Ν. ἀρρένων καὶ θηλέων καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἡ αὐτὴ διάλεξις καὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁμιλητῶν ἐπανελήφθη καὶ εἰς τὸ Γυμνασίον τῆς 4ης τῆς πόλεως. Ἐνθα παρ' ὅλον τὸ ἐργάσιμον τῆς ἡμέρας ἐσημειώθη ἐξαιρετικὴ κοσμοσυρροή.

Ἐκτὸς τῶν ἀρχῶν, τῆς Νεολαίας καὶ τῶν κατοίκων τοῦ Γυθείου, οἵτινες παρηκολούθησαν τὴν πατριωτικὴν ταύτην ὁμιλίαν, παρευρέθησαν καὶ ὁ κ. Νομάρχης Λακωνίας, ὁ κ. Δήμαρχος Σπαρτιάδων καὶ οἱ Περιφ. Διοικηταὶ ἀρρένων καὶ θηλέων.

ΛΑΡΙΣΑ. — Τὰ τμήματα τῶν Φαλαγγισσῶν Λαρίσης ἐξέδραμον εἰς Πλαταιῶνα. Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπεσκέφθησαν τὸ φρούριον τοῦ Πλαταιῶνος ὅπου βαθμοφόρος τῆς Ὑποδιοικήσεως ἀνέπτυξε δι' ὀλίγων πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας τὴν ἱστορίαν τοῦ φρουρίου. Κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ 4ου πεζικοῦ συντάγματος καὶ τοῦ τάγματος γεφυροποιῶν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς μάχης τοῦ Λαχανῶ ἔλαβον μέρος τμήματα τῆς Νεολαίας Λαρίσης, ἐκ μέρους δὲ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων κατετέθη στέφανος.

ΒΟΛΟΣ. — Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Βόλου συνεχίζονται αἱ συγκεντρώσεις Φαλαγγισσῶν. Πρὸς αὐτὰς ἀνεπύχθησαν διάφορα θέματα ἡθικοπλαστικοῦ περιεχομένου. Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα αἱ Φαλαγγίτισσαι Θηλέων Τυρνάβου ἐξέδραμον εἰς Τσαριτσάνην, ὅπου αἱ συναγωνίστριας Τσαριτσάνης καὶ τὸ πλῆθος ἐπεφύλαξαν εἰς τὰς Φαλαγγίτισσας Τυρνάβου ἐνθουσιωδῶς καὶ θερμὴν ὑποδοχὴν. Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπεσκέφθησαν τὸ Γυμνάσιον Τσαριτσάνης, τὴν Οἰκονόμιον Σχολὴν ὡς καὶ τὰς ἀρχαῖότητας. Ὀλίγον πρὶν ἀναχωρήσαν αἱ Φαλαγγίτισσαι μετέβησαν ἐν σώματι εἰς τὸ Μνημεῖον τῶν πεσόντων, ὅπου ἡ Διοικήτρια Τυρνάβου κατέθεσε στέφανον εἰς τοὺς ὑπὲρ πατρίδος πεσόντας.

ΕΔΕΣΣΑ. — Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου ἐτελέσθη εἰς Ἐδεσσάν πταινηρικὴ δοξολογία, πρωτοβουλία τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐδέσσης.

Εἰς τὴν δοξολογίαν παρέστησαν αἱ στρατιωτικαὶ καὶ διοικητικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, πλῆθος κόσμου καὶ ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Ε.Ο.Ν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ὁμιλήσεν καταλλήλως

ὁ Γυμνασιάρχης ἐξάρας τὴν προσωπικότητα τοῦ Διαδόχου καὶ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΕΡΡΑΙ.— Κατόπιν διαταγῆς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἐθνικῆς Ὑποδιοικήσεως Νεολαίας Ἀρρένων Σερρῶν δύναμις τῆς 227ης Φάλαγγος μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἀξιωματικούς αὐτῆς μετέβη εἰς Λαχανὰ δι' αὐτοκινήτων τὴν τελευταίαν Κυριακὴν παρελθόντος μηνὸς ἵνα ἀποτίσῃ φόρον τιμῆς εἰς τοὺς ἡρωϊκῶς πεσόντας κατὰ τὴν ἐκεῖ λαθοῦσαν χώραν δραματικὴν μάχην μεταξὺ 19-21 Ἰουνίου 1913. Εἰς τὴν σεμνὴν καὶ ὥραιαν ταύτην ἑορτὴν ἔλαβον μέρος ἀντιπροσωπεῖαι τῶν συναγαγμάτων καὶ τοῦ ἐπιτελείου τῆς δῆς μεραρχίας— ἥτις εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ λάβῃ μέρος καὶ νὰ διεξαγάγῃ τὴν τριήμερον ἐκείνην γιγαντομαχίαν— ὡς ἐπίσης τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Π.Δ.Α. Σερρῶν, ὁ γενικὸς ἐπόπτης Νεολαίας Σερρῶν νομάρχης κ. Καλεζιώτης, ὁ στρατηγὸς Διοικητῆς τῆς δῆς μεραρχίας κ. Καρασσός, ὁ Δήμαρχος Σερρῶν κ. Μόσχου, ὁ Διοικητὴς χωρῶν Φαλαγγιτῶν κ. Γιαννακόπουλος, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ε.Τ.Υ.Ε.Μ. κ. Μπόνης καὶ οἱ Γυμνασιάρχαι Ἀρρένων καὶ Θηλέων Σερρῶν. Εἰς Λαχανὰ τοὺς ὑπεδέχθη ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος καὶ δλοκλήρος ἡ δύναμις τῆς Ἐθνικῆς Ὑποδιοικήσεως Νεολαίας Λαχανὰ ὑπὸ τὸν Φαλαγγάρχη. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δεήσεως ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ὁμιλήσαν ὁ κ. Γυμνασιάρχης Ἀρρένων, ὅστις ἐξύμνησε τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἑλλήνος στρατιώτου, καθὼς καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἑθνικοῦ διὰ τὴν πραγματοποίησιν εὐγενῶν ἀγώνων, ὅταν τοῦτο εὐρίσκειται ἡνωμένων καὶ πιστὸν εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ, ὅπως ἦτο κατὰ τὸ 1913 καὶ ὅπως εὐρίσκειται ἀπὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν πειθαρχημένον ὑπὸ τὸν Βασιλέα καὶ Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως κ. Γ. Μεταξᾶν.

— Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Σερρῶν ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὸν σχηματισμὸν Ροδολεῖους, ἐκφράσας τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

ΦΛΩΡΙΝΑ.— Ἡ μουσικὴ καὶ ἡ χορωδία τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐργάζονται ἐντατικῶς, συντόμως δὲ προβλέπεται ἡ δημοσία ἐμφάνισις αὐτῶν.

— Ἦρχισαν τὰ μαθήματα τῆς ἐκμαθήσεως ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ ἀλφασθίου Μόρς.

— Ὁ Γεν. Ἐπόπτης μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ ἐπεθεώρησαν τοὺς σχηματισμοὺς Ἀχλάδας, Σκοποῦ, Παπαδιάς, Μηλιάνας, Λαιμοῦ καὶ Ἀγίου Γερμανοῦ.

ΔΡΑΜΑ.— Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου, Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν., ἅπαντες οἱ Διοικηταὶ τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν ἀπέστειλαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα. Ἐπίσης ὅμοια τηλεγραφήματα ἐστάλησαν καὶ πρὸς τὰς Α.Α.Β.Β.Υ.Υ. τὴν Πριγκίπισσαν Εἰρήνην καὶ τὸν Πρίγκηπα Αἰμονα ἐπὶ τῇ τελεσῇ τῶν γάμων τῶν.

— Ὁ Νομάρχης κ. Κ. Δήμας Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας καὶ τῶν Ἐπιτελῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως ἐπιθεώρησε τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῶν ὑπ' ἀριθ. 243 καὶ 281 Φαλαγγῶν Ὑποδιοικήσεως Δράμας.

Τὴν 30ὴν Ἰουνίου, τελουμένης ἐπὶ τούτῳ τελετῆς ἐν τῇ Κομποπόλει Δοξάτου ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει ταύτης, ὁ τῇ Κομποπόλει Δοξάτου καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας καὶ τῶν Ἐπιτελῶν τῆς Περιφ. Διοικήσεως παρέστη κατὰ τὴν ὥς ἀνω σεμνὴν τελετὴν καὶ ἀκολούθως παρηκολούθησε τὴν παρέλασιν τῶν Μονάδων τῆς Φάλαγγος 244.

Τὴν 1ην Ἰουλίου, κατὰ τὴν τελεσθεῖσαν δοξολογίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως Δράμας, ἅπαντα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. παρετάχθη κατ' ἀντιζυνίαν ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ μέχρι τῆς Πλατείας 4ης Αὐγούστου καὶ ἀπέδωκε τὰς κεκαυσιμένους τιμὰς.

Ἐπίσης εἰς Λόχος Φαλαγγιτῶν παραταχθεὶς εἰς τὸν πρὸ τοῦ μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου χώρον, ἔνθα ἐψάλη ἐπιμνημόσυτος δῆσις, ἀπέδωκε τὰς τιμὰς εἰς τοὺς

ἐπισήμους. Ὁ Περιφ. Διοικητὴς κατέθεσε στέφανον εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς 1ης Ἰουλίου τμήμα ἐξ ἐπιλέκτων Φαλαγγιτῶν παρετάχθη εἰς τὴν πλατείαν τοῦ 26ου Συν)τος, ὅπου ἐψάλη ἐπιμνημόσυτος δῆσις ὑπὲρ τῶν φονευθέντων Ἀξιωματικῶν, Ὑπαξιωματικῶν καὶ ὀπλιτῶν τοῦ ἐν λόγω Συν)τος.

— 90 Φαλαγγίται τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Δράμας ὑπὸ Λοχίτην καὶ λοιποὺς βαθμοφόρους μετέβησαν μέσῳ Καβάλλας εἰς Καληρράχην, ἔνθα τὸ Στρατόπεδον «Ι. Μεταξᾶς» πρὸς παραθερισμὸν ἐπὶ 20ήμερον.

ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ.— Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ε.Ο.Ν., εἰς ἅπαντα τὰ χωρία τοῦ Νομοῦ Χαλκιδικῆς ἐτελέσθησαν πρωτοβουλία τῆς Ε.Ο.Ν. δοξολογίαι καὶ ἐπηκολούθησαν παρέλασεις καὶ ὁμιλίας.

— Συγχαρητήρια τηλεγραφήματα ἀπεστάλησαν ἐκ μέρους ἀπάντων τῶν τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ ἀπασῶν τῶν κοινότητων.

— Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Χαλκιδικῆς Ε.Ο.Ν. ἐπεθεώρησε τὸ τμήμα Γερακινῆς.

ΒΕΡΡΟΙΑ.— Ἡ χορωδία τῶν Φαλαγγιτιστῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Βερροίας, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Μ. Βασιλειάδη ἐπεσκέφθη τὴν Ἑδεσσαν. Οἱ ἀποτελούντες τὴν χορωδίαν ἐκ τοῦ σταθμοῦ κατηυθύνθησαν εἰς τὸν κινηματογράφον «Μ. Ἀλέξανδρος», ὅπου ἐδόθη διάλεξις ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κομπορόζου μετ' ἑμέτα: «Τὸ κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἡ Ε.Ο.Ν.».

Ἀκολούθως ἡ χορωδία ἤρχισε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματός της, χειροκροτηθεῖσα ἐπανελημμένως ὑπὸ τοῦ κοινού. Μετὰ ταῦτα αἱ φαλαγγίτισσαι κατηυθύνθησαν εἰς τὸ ἐξοχικὸν κέντρον «Κιουπρί» καὶ ἐπεσκέφθησαν τὰ ἀξιωματὰ τῆς πόλεως, τὸ δὲ ἀπόγευμα κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ Ἡρώων τῶν πεσόντων.

ΞΑΝΘΗ.— Μερὶμνη τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Θράκης ἀνεχώρησαν ἐξ ὅλων τῶν μακεδονικῶν καὶ θρακικῶν πόλεων αἱ πρῶται ἀποστολαὶ Φαλαγγιτῶν τῆς Ε.Ο.Ν., διὰ τὸ συσταθῆν στρατόπεδον εἰς τὴν τοποθεσίαν τῆς Καληρράχης Θάσου, ὅπου θὰ παραθερίσουν ἐπὶ 20ήμερον συνολικῶς 500 περίπου Φαλαγγίται, ἥτοι ἀπὸ 100 ἐξ ἐκάστης τῶν πόλεων Ἀλεξανδρουπόλεως, Κομοτινῆς, Ξάνθης, Δράμας καὶ Καβάλλας.

Τὰ ἐγκαίνια τοῦ στρατοπέδου θὰ τελεσθῶν μετὰ πάσης ἐπισημότητος τὴν 15ην τρέχοντος, παρουσία τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Θράκης καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Κανελλοπούλου.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ.— Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου ἅπαντα ἡ δύναμις τοῦ σχηματισμοῦ Ε.Ο.Ν. Θηλέων Μεσολογγίου μετέβη πρὸς ἐκκλησιασμόν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἐπηκολούθησε δεξιῶσις εἰς τὸ «Σπίτι τοῦ Φαλαγγίτου».

Τὴν Κυριακὴν 2αν Ἰουλίου ἐ. ἔ. ὁ Λόχος τῶν ἐξωσχολικῶν Φαλαγγιτιστῶν ἐξέδραμεν εἰς τὴν τοποθεσίαν «Ἀ-γίος Συμεών».

ΑΤΑΛΑΝΤΗ.— Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Λοκρίδος Π. Ἀγγελῆς μετὰ τῆς κ. Διοικητρίδος τοῦ τμήματος θηλέων ἐπεθεώρησαν τὰ τμήματα Ἐλατείας, Κηφισοχωρίου καὶ Ἀμφικλείας.

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.— Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου ἐγένετο συγκέντρωσις εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς καὶ ἐπευφημίας τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ ὑπὲρ τῆς Α.Β.Υ. Γεν. Ἀρχηγοῦ. Κατ' αὐτὴν ἀνεγνώσθη καὶ ἡ ἡμερησία διαταγή.

— Ἐκτὸς τῶν τακτικῶν ἐβδομαδιαίων συγκεντρώσεων τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Κεφαλληνίας, τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τῆς Σχολῆς ὑπὸ τὴν ἀνεγνώσθη καὶ ἡ ἡμερησία διαταγή. Κατ' αὐτὰ παρέστη ὁ Νομάρχης κ. Γεωρ. βαθμοφόρος. Ἐπὶ ταῦτα παρέστη τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ κ. Διοικητὴς Χωρίου, ὡς γενικὸς ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Περιφ. Διοικητὴς ροφυλακῆς μετὰ τινῶν ἀξιωματικῶν, ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τῶν κ.κ. ἀξιωματούχων τοῦ Ἐπιτελείου, οἱ βαθμο-

φόροι καὶ Φαλαγγίται. Ὁ κ. Φαλαγγάρχης ἐξεφώνησεν ἐμπνευσμένον λόγον. Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Νομάρχης δι' ἐμπνευσμένης προσλαλίδς προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς. Τὸ τέλος τῶν λόγων τοῦ κ. Νομάρχου ἐκάλυψαν ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα.

— Ἐπίσης εἰς Ληξούριον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Διαδόχου ἐγένετο συγκέντρωσις τῆς Φάλαγγος Ε.Ο.Ν. καὶ ἀνεγνώσθη ἡ ἡμερ. διαταγὴ τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἐψάλησαν πατριωτικὰ ἄσματα καὶ ἐγένετο ἡ ὑποστολὴ τῆς Σημίας.

— Ὁμοίως κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τοπικὴν ἑορτὴν τοῦ χωρίου Χαυδάτα, τὸ τάγμα Ε. Ο. Ν. Χαυδάτων συνετέλεσεν εἰς τὸν μεγαλοπρεπέστερον ἑορτασμόν. Τὸ ἀπόγευμα ἐπαίχθη τὸ ἔργον «Ἡ καταστροφή τῶν Σερρῶν» ἀπὸ Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσας, στεφθέν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.— Τμήμα Φαλαγγιτιστῶν συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικητρίδος κ. Κοζύρη ἐξέδραμε εἰς τὰ χωρία Πέτρας καὶ Μολύβου εἰς τὰ ὅποια ἐπεθεώρησε καὶ τοὺς ἐκεῖ σχηματισμοὺς Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν μείνας ἀπολύτως ἱκανοποιημένη ἐκ τῆς συντελουμένης ἐργασίας.

Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν, πρωτοβουλία τῆς Ἐθνικῆς Ὑποδιοικήσεως Νεολαίας καὶ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος ὁργανοῦνται παιδικαὶ ἐξοχαί, εἰς τὰς ὁποίας θὰ παραθερίσουν 150 Σκαπανισαί.

ΣΥΡΟΣ.— Ἀπεφασίσθη ἡ ἱδρυσις Λόχου Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ χωρίον Βάρη.

— Ἡ Περιφ. Διοίκησις Κυκλάδων, χάρις εἰς τὴν εὐγενὴ δωρεάν τοῦ κ. Α. Φερέη ἀπέκτησε ραδιοφωνικὸν πομπόν. — Κατηρτίσθη χορωδία τῆς Περιφ. Διοικήσεως Σύρου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σπ. Παναγοπούλου.

— Δύο ὁμάδες τῆς Φάλαγγος ἐργαζομένων ἐξέδραμον εἰς Τήνον καὶ ὁ πρῶτος Λόχος Σκαπανέων εἰς τὸ χωρίον Βάρη.

ΠΥΡΓΟΣ.— Εἰς τὸ χωρίον Λάλα ἐγένοντο τὸν παρελθόντα μῆνα τὰ ἀποκλυπτήρια τοῦ μνημείου τῶν κατὰ τὴν ὁμώνυμον ἱστορικὴν μάχην πεσόντων Ἠλείων.

Εἰς τὴν ἑορτὴν προσέδωσαν ἰδιαίτερον τόνον ἡ ἐπιβλητικὴ συμμετοχὴ τῶν σχηματισμῶν Ε.Ο.Ν. Λάλα, Μηλεῶν καὶ Δούκα.

— Ὁ δεύτερος Λόχος τῆς Φ. Α. 101 ἐξέδραμεν εἰς τὴν παραθαλάσσιον τοποθεσίαν «Συκιά».

— Ἡ 111η τετραρχία ἐξέδραμε δι' αὐτοκινήτων εἰς ἀρχαίαν Ὁλυμπίαν.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.— Κατὰ τὴν 28 Ἰουνίου ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τῶν Ἐπιτελῶν τοῦ ἐπεσκέφθη τὸν χώρον ὅστις θὰ διατεθῇ πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ Στρατοπέδου τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ἐπὶ τῇ ἀποχωρήσει τοῦ προσωρινοῦ Περιφ. Διοικητοῦ τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Ζακύνθου ἐπεθεώρησε τὰ ἐν τῇ Πλατείᾳ «Ἰωάννου Μεταξᾶ» παρατεταγμένα Τμήματα Φαλαγγιτῶν.

Μετὰ τοῦτο ἐπηκολούθησε παρέλασις πρὸ τοῦ Γεν. Ἐπόπτου καὶ τῶν λοιπῶν ἐπισήμων μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης ὁμίλησε πρὸς τοὺς συναθροισμένους Φαλαγγίτας, τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς κηδεμόνας τῶν.

ΧΑΛΚΙΣ.— Κατόπιν προσκλήσεως τῆς Κοιν. Καρύστου ὁ Περιφ. Διοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας μετέβη τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς Καρύστον ἵνα παραστῇ εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Κοινότητος Καρύστου τελούμενον ἑτήσιος μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν Ἐθνικῶν εὐεργετῶν ἀδελφῶν Κότσικα.

Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἀνήλθον καὶ ἐχαιρέτησαν τὸν Περιφ. Διοικητὴν, τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον Καρύστου, ὁ Διοικητὴς τῆς Τετραρχίας Ε.Ο.Ν. μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ κ. ἄ., εἰς δὲ τὴν προκυμαίναν ἅπασαι αἱ τοπικαὶ Ἀρχαὶ καθὼς καὶ ἡ παρατεταγμένη δύναμις τῆς Ε. Ο. Ν. Καρύστου.

Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος τὸ μνημόσυνον κατὰ τὸ ὅποιον ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβ. Μη-

τροπολίτης Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Παντελεῖμων, παρέστησαν δὲ ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ συνοδευόντος αὐτὸν Διευθυντοῦ τοῦ Ε' Γραφείου καὶ ὑπαπιστοῦ του, τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον Καρύστου καὶ πλήθος κόσμου.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ εἶχε στηθῇ μεγαλοπρεπὲς Κενοτάφιον πλασιωμένον μετὰ Ἑθνικὰ χρώματα, περίεξ δὲ αὐτοῦ εἶχε τοποθετηθῇ δύναμις Φαλαγγιτῶν πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν. Κατὰ τὴν ἱεροτελεσίαν ὁμίλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καρυστίας καθὼς καὶ ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. ὅστις δι' ὠραιότητος λόγου ἐξήρε τὴν Ἑθνοφελὴ καὶ εὐεργετικὴν δράσιν τῶν μεγάλων εὐεργετῶν ἀδελφῶν Κότσικα.

Τὸ ἐσπέρας παρετέθη ὑπὸ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου Καρύστου ἐπίσημον γεῦμα, πρὸς τιμὴν τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ἤγειραν θερμὰς προτάσεις, ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος, ὁ Πρόεδρος τῆς ἀδελφότητος Καρυστίων καὶ ὁ Τετράρχης.

Ἐπίσης ὁ Ὑποδ)τῆς Ε.Ο.Ν. Εὐβοίας κ. Βασίλειος Δοῦρος ἐπεσκέφθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὰ χωρία τῆς Ἐπαρχίας Καρυστίας, Ἀλιβέριον, Ἀγ. Λουκᾶν, Ἀγ. Ἰωάννην, Λέπουρα, Βαρυμπόμπη, Αὐλωνάριον, Ὀριον, Ὠρολόγιον, Μονέριον, Κανίστρες, Ἀνδρονάνους, Πύργον καὶ Κύμην πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Τμημάτων καὶ ἱδρυσιν τοιούτων εἰς τὰ χωρία ἄτινα δὲν ὑπάρχουν.

Ὁμοίως τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Ὑποδιοικητὴς συνοδευόμενος ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων ἐπεσκέφθη τὰ χωρία τοῦ Δήμου Ἀηλιαντίων, Πεισῶνα, Κασινούς, Πάλιουρα, Ἀγ. Ἀθανάσιον, Μακρυκάκα καὶ Ἀττάλη. Εἰς Πεισῶνα Ἀγ. Ἀθανάσιον καὶ Μακρυκάκα ἐγένετο σύστασις νέων Τμημάτων.

Ἡ Τετραρχία Σκαπανέων Χαλκίδος μετ' ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητὴν τῆς κ. Γρηγ. Σταματούλαν ἐξέδραμε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς τὸ χωρίον Ἀρτάκη.

ΘΕΡΜΟΝ (Αἰτωλίας).— Ἐν μέσῳ ζωρῶν ἐκδηλώσεων, παλλαϊκοῦ συναγερωῦ, πατριωτικοῦ παλμοῦ καὶ ἐπιβλητικότητος ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Θέρμῳ Αἰτωλίας ἱδρυθέντος «Σπιτί τοῦ Φαλαγγίτου».

Ἡ καιμόπολις εὐρίσκειτο ἐν ἀσυνήθει κινήσει. Ἡ Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων συνεκεντρώθη καὶ παρετάχθη εἰς τὴν ὁδὸν Χαρ. Τρικούπη καὶ πρὸ τοῦ «Σπιτί τοῦ Φαλαγγίτου». Τὸ Γυμνάσιον, τὸ Κοινοτικὸν Συμβούλιον, οἱ Δημόσιοι ὑπάλληλοι, τὰ Σωματεῖα καὶ ἐν γένει ἅπαντες οἱ κάτοικοι τοῦ Θέρμου καὶ τῶν περιχώρων συνεκεντρώθησαν στὸ «Σπίτι τοῦ Φαλαγγίτου», στὸ δημιοῦργημα αὐτοῦ τοῦ Μεταγυουστιανοῦ Κράτους.

Τὴν 11ην π. μ. ἔφθασεν ὁ Νομάρχης κ. Μιχ. Λυμπούσης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ Ε. Ο. Ν. Ἀργινίου κ. Ἐμ. Θεοδοροπούλου καὶ τῆς Ὑποδιοικητρίδος Ε. Ο. Ν. Θηλέων Ἀργινίου δεσποινίδος Τερψιθέας Γουδέλη, γνόμενοι ἀντικείμενον ἐνθέρμων καὶ ζωηροτάτων ἐκδηλώσεων.

Εἰς τοὺς ἀφιχθέντας ἀπέδωσαν τιμὰς τὰ παρατεταγμένα τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἐπηκολούθησαν τὰ ἐγκαίνια χοροστατούντων τῶν τερῶν τοῦ Θέρμου. Μετὰ δὲ τὴν δοξολογίαν ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Κωνστ. Νικολόπουλος προσεφώνησε τὸν κ. Νομάρχην καὶ ἐτόνισε τὴν σημασίαν τοῦ «Σπιτί τοῦ Φαλαγγίτου» καὶ τὸν προορισμὸν τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο παρέλασις τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀρρένων καὶ θηλέων ὡς καὶ τοῦ Γυμνασίου πρὸ τοῦ κ. Νομάρχου εἰς τὴν πλατείαν 4ης Αὐγούστου, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ὁ κ. Νομάρχης συνεχάρη τὸν Ὑποφαλαγγάρχη κ. Β. Καρύτσαν καὶ τὴν Τετράρχην Θηλέων δεσποινίδα Βασιλικὴν Εὐθυμίου διὰ τὴν τοιαύτην ὁργάνωσιν τῆς Ε. Ο. Ν. τοῦ Θέρμου.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Νομάρχης μετέβη εἰς τὸ Κοινοτικὸν Κατάστημα ἔνθα ἐγένετο δεξιῶσις καὶ προσεφέρθησαν ἀναψυκτικά, ἐδέχθη δὲ τοὺς Προέδρους τῶν Κοινοτήτων, τῶν Σωματείων, τοὺς Δημοσίους ὑπαλλήλους κλπ.

